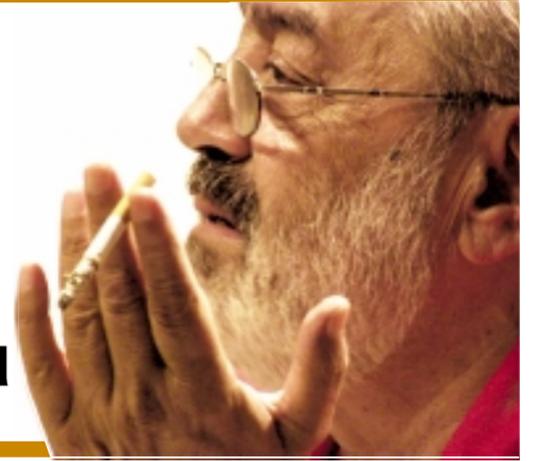

ΟΛΟΚΛΗΡΗ Η «ΑΠΟΛΟΓΙΑ» ΣΤΟ ΤΡΟΜΟΔΙΚΕΙΟ

Χρήστος Τσιγαρίδας

Στράτευση Χρέος Αξιοπρέπεια

**Γιατί καίρονται
οι καπιταλιστές;**

ΣΕΛΙΔΑ 6

**Σκληρή τετραετής
λιτότητα με
ανατροπές σε
Ασφαλιστικό και
εργασιακές σχέσεις**

ΣΕΛΙΔΑ 7

Παιδεία

**Τέλειωσαν τα
ψέματα, αρχίζει ο
βούρδουλας**

ΣΕΛΙΔΑ 15

Εργαζόμενοι Stage

**Αδιαπραγμάτευτο το
δικαίωμα στην εργασία**

ΣΕΛΙΔΑ 8

**«Είμαστε σε κατάσταση
έκτακτης ανάγκης»**

ΤΟ ΕΠΕΤΕΙΟΛΟΓΟ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

31/10: Ημέρα αποταμίευσης
31/10/1984: Δολοφονία Ιντρίρα Γκάντι 31/10/1992: Η Καθολική Εκκλησία παραδέχεται (359 χρόνια αργότερα) ότι ο Γαλιλαίος είχε δίκιο λέγοντας «η γη κινείται»
31/10/1985: 39 τραυματίες από βόμβα σε ασπικό λεωφορείο (Βουλγαγμένη) 31/10/1790: Η γαλλική επανάσταση καταργεί τους εσωτερικούς δασμούς 31/10/1999: Αυτοκτονεί στο Παρίσι ο Ανδρέας Κέδρος, 83 χρ., συγγραφέας («Ο Άνθρωπος με το Γαρίφαλο») 1/11: Ημέρα χορτοφαγίας, Αλγερία-Βιετνάμ: Ημέρα επανάστασης (1954-1963) 1/11/1920: Φυγή Βενιζέλου στο εξωτερικό 1/11/1922: Αρχή δίκης των έξι 1/11/1986: Δηλητηρίαση Ρήνου από τη «Sandoz» 1/11/1968: Θάνατος Γεώργιου Παπανδρέου 1/11/1956: Καθιέρωση όρου «άξονας» για συμμαχία Ιταλίας-Γερμανίας (Μουσολίνι) 1/11/1977: Βόμβα στο δικαστικό μέγαρο του Τζβαϊμπήγκεν (Σάαρ) παρά τα πρωτοφανή αστυνομικά μέτρα (RAF) 1/11/2000: Ο 23χρονος Αλβανός Bledar Qoshku σκοτώνεται -ισχυρισμός ΕΛΑΣ- σε ανταλλαγή πυρών, αλλά το όπλο που φερόταν να έχει δεν βρέθηκε ποτέ 2/11: Μεξικό-Πορτογαλία: Ημέρα νεκρών 2/11/1975: Θάνατος Πιερ Πάολο Παζολίνι 2/11/1789: Η γαλλική επανάσταση εθνικοποιεί την εκκλησιαστική περιουσία 2/11/1977: Απαλλαγή βασιανιστή Καλύβα, την ίδια μέρα έντεκα μεταλλωρύχοι (Μαντέμ Λάκο) καταδικάζονται σε 56 μήνες φυλάκισης συνολικά 2/11/2002: Εκτέλεση 32χρονου Αλβανού από συνοριοφύλακες (Καστοριά) 2/11/1995: Αρχή απεργίας πείνας Χριστόφορου Μαρίνου 2/11/1996: Πρώτο φύλλο «Κόντρα» 3/11: Παναμάς: Ημέρα ανεξαρτησίας (1903), Ιαπωνία: Ημέρα πολιτισμού 3/11/1968: Κηδεία Γεώργιου Παπανδρέου, διαδήλωση, παραπομπή 41 ατόμων σε στρατοδικείο 3/11/1928: Ο Κεμάλ Ατατούρκ καταργεί το αραβικό αλφάβητο υιοθετώντας το ρωμικό 4/11: Παναμάς: Ημέρα σημαίας 4/11/1862: Εφεύρεση πολυβόλου 4/11/1973: Πορεία 5.000 ατόμων μετά το μνημόσυνο Παπανδρέου, συγκρούσεις, πυροβολισμοί, οδοφράγματα, 37 συλληφίσεις 4/11/1995: Δολοφονία ισραηλινού πρωθυπουργού Γιτζάκ Ράμπιν από τον ακροδεξιό Γκκάλι Αμίρ 5/11: Αγγλία: Ημέρα Gay Falls 5/11/1605: Σύλληψη Γκέι Φωκς σε τούνελ κάτω από τη Βουλή των Λόρδων, με 36 βαρέλια πυρίτιδα έτοιμος να την ανατινάξει 5/11/1821: Ο άγγλος αρμοστής του Ιονίου Μάιλαντ εκδιώκει τους ελλήνες πρόσφυγες από τα Επτάνησα 5/11/1944: Ο Γεώργιος Παπανδρέου εν αγνοία όλων, ανακοινώνει διάλυση του ΕΛΑΣ και άλλων οργανώσεων στις 10/11! 5/11/2006: Το ανώτατο ποινικό δικαστήριο του Ιράκ καταδικάζει σε δι' απαγχονισμού θάνατο τον Σαντάμ Χουσεϊν 5/11/1945: Γέννηση Αλέκας Παπαρήγα 5/11/2007: Πακιστανός κρατούμενος αγροτικών φυλακών Κασσάνδρας βρίσκεται απαγχονισμένος στο κελί του 6/11: Ημέρα για παρεμπόδιση περιβαλλοντικής εκμετάλλευσης στον πόλεμο 6/11/1958: Εγκρίνεται διυλιστήριο Ασπρόπυργου 6/11/1987: Θάνατος Αγί Στίνα (Σπύρος Πρίφτης) 6/11/1967: Σύλληψη 200 Κρητικών, εξάρθρωση Δημοκρατικής Αντίστασης Κρήτης.

● Το επανέλαβε και στην ΚΟ του ΠΑΣΟΚ ο Γιωργάκης, μη τυχόν και δεν το καταλάβαμε ή μη τυχόν και το περάσαμε γι' αστείο ●●● Όταν λέω ότι είμαστε οι αντιεξουσιαστές στην εξουσία, το εννοώ ●●● Προφανώς, το αντιλήφθηκαν και οι ΜΑΤάδες και λοιπές... δημοκρατικές δυνάμεις, που ανέλαβαν αμέσως δράση ●●● Εξω οι γιγαλιαντζή αντιεξουσιαστές από τα Εξάρχεια ●●● Εξω οι εργάτες του Περάματος από το υπουργείο Εργασίας ●●● Χώρος πλέον θα υπάρχει μόνο για τους γνήσιους αντιεξουσιαστές ●●● Υπουργούς, αστυνομικούς και λοιπούς παρατρεχάμενους ●●● «Είμαστε πράγματι σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης», φώναξε ο Γιωργάκης από το βήμα της Βουλής ●●● Μετά από... επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, όλες οι λαχανοφυλλάδες είχαν αυτό ως τίτλο την επομένη ●●● Κατόπιν τούτου, κάθε εργατική διεκδίκηση πρέπει να χαρακτηριστεί αντεθνική ●●● Το δε γνωστό σκυλάδικο άσμα να γίνει ο νέος εθνικός ύμνος ●●● Τραγουδιζόμενο από τον σύζυγο της βουλευτού Νταλάρα, φυσικά ●●● Ο οποίος θα εναλλάσσεται στα κουπλέ με

τον σύζυγο της υπουργού Αντζελας, Τόλη ●●● Τα ρεφρέν, βεβαίως, θα τα τραγουδούν μαζί ●●● «Ευχόμαστε ολόψυχα καλή δουλειά σε όλους», είπε ο Τσίπρας κλείνοντας την παρθενική του ομιλία στη Βουλή ●●● Αχ, αυτό το οροτουριστικό σαβουρά-βίβρ ●●● Καρδιές καπιταλιστών σκλαβώνει ●●● Α, όλα κι όλα, σημασία δεν έχει να καταργηθεί ο νόμος-πλαίσιο Γιαννάκου-Καραμανλή ●●● Σημασία έχει να νεκραναστηθεί το φάντασμα της ξεφτισμένης ΕΦΕΕ ●●● Κνίτες και Συριζονεολαίοι, μάλιστα, μάλυνουν για το ποιος είχε πρώτος την ιδέα της νεκρανάστασης ●●● Ρε, ουστ...

●●● Ουϊσάκι, πουράκλα-σήμα κατατεθέν του «αγαπούλα» και ο Μάκαρος σε απευθείας τηλεοπτική μετάδοση να παρακολουθεί το ματς της ομάδας του ●●● Φυσικά, κανένας ή εισαγγελέας ή αστυνομικός δεν έδειξε διατεθειμένος να εκτελέσει το ένταλμα των 4 χρόνων φυλάκισης ●●● Αυτά είναι για τους κοινούς θνητούς ●●● Ούτε είδαμε τη Δευτέρα τους νεότευκτους υπουργούς Δικαιοσύνης και... Προστασίας του Πολίτη να ευαισθητοποιούνται ●●● Τα μεγάλα λόγια είναι μόνο για τα τηλεοπτικά μπαλκόνια ●●● Επιτέλους, ακούσαμε και τη φωνή του Παύλου Γερουλάνου ●●● Κι ήταν

σαν να ακούγαμε ιεροκήρυκα ή θεολόγο ●●● Το μελίρρυτο ύφος, όμως, δεν μπορούσε να κρύψει -τουλάχιστον στα δικά μας αυτιά και μάτια- την αλαζονεία του γόνου γνωστής αριστοκρατικής οικογένειας ●●● Οι μπιζνες στην οικογενειακή καπιταλιστική επιχείρηση θα απασχολήσουν άλλες στήλες της «Κ» ●●● Μιλάνε, ωρέ Γερουλάνε, για «διαφάνεια» οι ιδιοκτήτες ιχθυοκαλλιέργειών, που βάφτισαν τις τσιπούρες... βιολογικές; ●●● Η αλήθεια είναι πως έχουμε μπερδευτεί και μες με τον Αυτιά, που επί δυο μέρες έπαιρνε συνέντευξη από βίντεο ●●● Ακούσαμε πιτσιρικάδες να ξεκαρδίζονται στα γέλια και να τον αποκαλούν «θεό» και μεγαλύτερους να λένε πως «έχει σαλέψει», γιατί αλλιώς θα προέβλεπε ότι θα τον πιάσουν στα πράσα ●●● Ποιους να πιστέψουμε; ●●● Ο Πανίκας, πάντως, δεν έδειξε να στενοχωριέται καθόλου από τη μαιμούδιά ●●● Λίγο είναι να σ' έχει κάθε μέρα ο Αυτιάς, έστω και με συνευνη-μαϊμού; ●●● Η Ντόρα ήταν αντίθετη στην πολιτική Μητσοτάκη το 1990-93! ●●● Τι τραβάει κάποιος όταν θέλει να γίνει αρχηγός κόμματος... ●

◆ Κάλιο γαϊδουρόδενε, παρά γαϊδουρογύρευε. Αυτό σκέφτηκε ο Παπούλιας και έσπευσε να ανακοινώσει την εκ νέου υποψηφιότητά του για το πόστο του εθνικού παρελασιάρχη (συγγνώμη, προέδρου της Δημοκρατίας), μετά την τοποθέτηση των Παπανδρέου και Καραμανλή υπέρ του προσώπου του από το βήμα της Βουλής. Θέλησε να δέσει από τώρα την επανεκλογή του, γιατί μέχρι το Μάρτη ποιος ξέρει τι μπορεί να γίνει. Η κοινωνικοπολιτική κατάσταση είναι ρευστή, το ΠΑΣΟΚ μπορεί να έχει προβλήματα, η ΝΔ θα έχει νέο αρχηγό, πολλά μπορεί ν' αλλάξουν.

◆ Η αυτής αυτοκρατορική μεγαλειότητα κα Κατερίνα Μπατζελή, υπουργός Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων, ανακοίνωσε τις προγραμματικές δηλώσεις της στη Βουλή. Κατά το σύνταγμα, βεβαίως, προγραμματικές δηλώσεις κάνει μόνο ο πρωθυπουργός. Οι υπουργοί κάνουν απλώς ομιλίες. Όμως, οι σύγχρονες της κ. Μπατζελή, παρασυρμένοι

από τον αέρα αυτοκρατορικού μεγαλείου που έφερε στην ταπεινή πλατεία Βάθης η κ. Μπατζελή, απέστειλαν δελτίο Τύπου με τον τίτλο «Προγραμματικές Δηλώσεις Υπουργού Κ. Μπατζελή».

◆ Εξυπνάκιες πήγε να το παίξει ο Καρατζαφέρης στη Βουλή και την πάτησε. Μιλώντας για τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης, έκανε ολόκληρο σχόλιο για το ότι ο Παπανδρέου τις διάβαζε και δεν μιλούσε απέναντί του. Εβαλε μάλιστα να του κάνουν και μελέτη από βίντεο, όπως είπα, και διαπίστωσε ότι από τα 48 λεπτά τα 45 ο Παπανδρέου διάβαζε και τα τρία κοίταζε τους βουλευτές.

ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΥ

Του υπενθύμισαν αμέσως ο Κακλαμάνης και ο Ευθυμίου, ότι σύμφωνα με τον Κανονισμό της Βουλής οι προγραμματικές δηλώσεις αναγκαστικά σκονταν, αλλά έκανε πως δεν κατάλαβε. Στο τέλος, έκανε ολόκληρη τοποθέτηση ο Πετσάλνικος, μνημονεύοντας και τα σχετικά άρθρα του Κανονισμού, που πράγματι προβλέπουν ανάγνωση των προγραμματικών δηλώσεων από γραπτό κείμενο. Και τι έκανε ο πονηρός; Έκανε γαργάρα την προβοκάτσια που πήγε να στήσει με τη φράση «δεν μένω σ' αυτό, δηλαδή αν ο κύριος Πρωθυπουργός διαβάζει από μέσα». Πάντα πιστός στο γεμπελικό δόγμα «πες,

στο τέλος κάτι θα μείνει».

◆ Κάτι έπρεπε να πει και ο Μ. Βαρβιτσιώτης, που ορίστηκε πρώτος ομιλητής από τη ΝΔ. Και έκανε κριτική επειδή έλειπαν οι μισοί υπουργοί κατά τη διάρκεια των ομιλιών των αρχηγ-

Η ΠΑΠΑΡΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

Είμαστε πράγματι σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και αυτό πρέπει να το αντιληφθούν όλοι... Όμως, η κατάσταση δεν επιτρέπει σε κανέναν να εξυπηρετεί ιδιοτελή ή συντεχνιακά συμφέροντα και να σταθεί εμπόδιο στις μεγάλες αλλαγές που ζητούν οι ελλήνες πολίτες, τις αλλαγές για τις οποίες έχουμε καθαρή εντολή... Είμαι έτοιμος και να συγκρουστώ με αντιλήψεις και συμφέροντα που μας κρατάνε πίσω, διότι δεν χρωστώ σε κανέναν άλλον εκτός από τον ελληνικό λαό.

Γ.Α. Παπανδρέου

ΕΙΠΑΝ... ΕΓΡΑΨΑΝ... ΕΙΠΑΝ...

Η τοποθέτηση του Μιχάλη Χρυσόχοιδη στο υπουργείο Προστασίας του Πολίτη, που τον καθιστά υπεύθυνο για την τρομοκρατία, έχει γίνει δεκτή με απόλυτη ικανοποίηση από τις ΗΠΑ, ενώ εάν τελικά ο κ. Παπανδρέου δεν επισκεφθεί την Ουάσινγκτον τον Νοέμβριο, θα μεταβούν στην αμερικανική πρωτεύουσα ο κ. Χρυσόχοιδης και ο αν. υπουργός Εξωτερικών Δημ. Δρούτσας, για να υπογράψουν την ένταξη της Ελλάδας στο πρόγραμμα μη θεώρη-

σης διαβατηρίων έτσι ώστε να μη χρειάζονται πλέον βίζα οι Ελληνες πολίτες που επισκέπτονται τις ΗΠΑ.

Αθ. Ελλης (Καθημερινή)

Ο Σαμαράς πρέπει να μας πει γιατί έριξε τον Μητσοτάκη, ο Αβραμόπουλος γιατί ίδρυσε το ΚΕΠ και η Ντόρα, αν είναι μπλεγμένη με τη Siemens.

Θανάσης Κοκκινούλης

Ο ίδιος ο πρωθυπουργός διαμνηνύει ότι θα ακολουθήσει άλλη λύση, δηλαδή θα τα πάρει

από τους πλούσιους και παράλληλα θα νοικοκυρέψει τα έξοδα-έσοδα του κράτους. Όμως αυτή η λύση δεν έχει εφαρμοστεί ακόμα στην πολιτική, υπάρχει μόνο στις διαχρονικές προεκλογικές υποσχέσεις... Μέχρι να εφαρμοστεί θα είμαστε δύσπιστοι.

Π. Σώκος (Ελευθεροτυπία)

Ενα εξαιρετικά φιλόδοξο πρόγραμμα ριζοσπαστικών αλλαγών σε όλους τους τομείς - τη Διοίκηση, την Οικονομία, τους Θεσμούς - ανέπτυξαν ο Πρωθυπουργός και οι υπουργοί στη

διάρκεια της συζήτησης στη Βουλή για τις προγραμματικές δηλώσεις. Ενα πρόγραμμα που η υλοποίησή του - ακόμα και αν δεν ολοκληρωθεί στο 100% - θα αποτελέσει επανάσταση για την ελληνική κοινωνία και μια βαθιά τομή εκσυγχρονισμού.

Τα Νέα

Αν ο Μαρξ και ο Λένιν ζούσαν σήμερα θα έπρεπε να ήταν οι μοναδικοί υποψήφιοι για το Νόμιελ Οικονομίας. Ο συγγραφέας του «Κεφαλαίου» ήταν αυτός που προέβλεψε την αυξανόμενη εξαθλίωση των εργαζο-

μένων και ο Λένιν την υποταγή της παραγωγής των αγαθών στην οικονομική συσσώρευση του κεφαλαίου. Προφανώς, πρόκειται για προβλέψεις κατά πολύ ανώτερες από εκείνες των βραβευμένων με Νόμιελ οικονομολόγων, όπως ο Πολ Κρούγκμαν, που πιστεύουν ότι η αύξηση των πιστώσεων αλλά και του χρέους είναι η μόνη λύση για την οικονομική κρίση.

Counterpunch - ΗΠΑ (Ποντίκι)

Δεν ισχύουν πλέον λογικές «όλα τα κιά, όλα τα λεφτά».

Κ. Μπατζελή

Αριστερό δεκανίκι του ΠΑΣΟΚ

Στην παλιά, καλή και δοκιμασμένη γραμμή της «ανανεωτικής αριστεράς», πετώντας στα σκουπίδια το «ριζοσπαστικό» που έχει στον τίτλο του, κινήθηκε ο ΣΥΡΙΖΑ στη Βουλή, κατά τη συζήτηση επί των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης. Η καινούργια καρAMEΛΑ (που δεν είναι και τόσο καινούργια) ονομάζεται «προγραμματική αντιπολίτευση» ή «αριστερή προγραμματική αντιπολίτευση», όπως επαναλάμβανε διαρκώς ο Τσίπρας.

Τι στο διάολο σημαίνει αυτό; «Εμείς, ο Συνασπισμός Ριζοσπαστικής Αριστεράς, θα είμαστε εδώ, για να ελέγχουμε το κυβερνητικό έργο από θέση αριστερής προγραμματικής αντιπολίτευσης», είπε ο Τσίπρας, για να συμπληρώσει: «Και εδώ, κύριε πρωθυπουργέ, έχετε μία πρώτη τάξεως ευκαιρία να αποδείξετε ότι είστε ειλικρινείς όταν λέτε, όταν λέγατε, ότι είστε διατεθειμένοι για μεγάλες ρήξεις και τομές, προκειμένου να προσεπείσετε το δημόσιο συμφέρον. Κάντε το και θα έχετε μαζί σας την πλειοψηφία των πολιτών και της κοινωνίας να το υποστηρίζει και πρώτα εμείς θα το χαιρετίσουμε»!!! Και επειδή δεν του άρεσε η μία φορά, το επανέλαβε σε άλλο σημείο της ομιλίας του: «Ίδού, λοιπόν, η ευκαιρία! Θα αποδείξετε ότι το εννοείτε ή θα ακολουθήσετε την πεπατημένη, προεκλογικά να βγάξετε φλας αριστερά και μετεκλογικά να στρίβετε δεξιά»!!!

Ο Παπαδημούλης το έκανε πιο νιανιά: «Ακούσαμε σήμερα θετικές εξαγγελίες. Το ζητούμενο είναι να γίνουν πράξη. Σ' αυτή την προσπάθεια και θα σας ελέγχουμε και θα σας πιέζουμε»!!!

Αν αυτό δε λέγεται καλλιέργεια αυταπατών για την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και αποπροσανατολισμός για τη διαχείριση του συστήματος από μια αστική κυβέρνηση (του όποιου κόμματος), τότε πώς λέγεται; Ο Τσίπρας παρουσίασε το ΠΑΣΟΚ σαν ένα κόμμα που έχει τη διάθεση να κάνει πολιτική υπέρ των εργαζόμενων, αλλά δεν είναι σίγουρο αν θα τα καταφέρει. Το είπε ευθέως δεν το υπαινιχθηκε: «Δεχόμαστε ως χώρα ισχυρότατες

πιέσεις για μεταρρυθμίσεις εις βάρος των εργαζόμενων. Θα ενδώσετε, κύριε πρωθυπουργέ, σε αυτές τις πιέσεις»!

«Με ποια γραμμή θα πάει η Δευτέρα ο κ. Παπακωνσταντίνου στις Βρυξέλλες»; αναρωτήθηκε σε άλλο σημείο της ομιλίας του ο Τσίπρας, λες και δεν ξέρουμε ποια είναι η γραμμή του ΠΑΣΟΚ ή λες και δεν ακούσαμε προεκλογικά τους Πασόκους να διαβεβαιώνουν ότι δεν πρόκειται να ξεφύγουν από τις υποχρεώσεις έναντι της ΕΕ και της ΟΝΕ. Ομως, μη φανταστείτε ότι και ο ΣΥΡΙΖΑ ζητά τίποτα αντικαπιταλιστικές... ακρότητες. Τις ιμπεριαλιστικές χώρες της ΕΕ έφερε ως παράδειγμα ο Τσίπρας. Αφού σημείωσε ότι «οι περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες έχουν ξεφύγει από τις νόρμες του Συμφώνου Σταθερότητας», πρότεινε στην κυβέρνηση: «Να διαπραγματευτείτε με όλες τις χώρες που αυτή τη στιγμή αντιμετωπίζουν το Σύμφωνο Σταθερότητας ως ένα βραχνά και να δημιουργήσετε ένα μέτωπο

στην Ευρωπαϊκή Ένωση που θα αμφισβητεί αυτό το παρωχημένο, αναποτελεσματικό και αντικοινωνικό εργαλείο»! Είδατε πόσο εύκολα είναι τα πράγματα; Μέσα στην ΕΕ θα δημιουργηθεί μέτωπο κρατών (προσοχή, κρατών όχι κινημάτων) που θα αμφισβητήσει το θεμέλιο λίθο της ΟΝΕ. Για να είμαστε δίκαιοι, πάντως, πρέπει να πούμε ότι τη μεγαλύτερη αμφισβήτηση στο Σύμφωνο Σταθερότητας κάνει η δεξιά κυβέρνηση Σαρκοζί! Εκεί καταντάς όταν βλέπεις τα πράγματα όχι από ταξική σκοπιά, αλλά από τη σκοπιά της διαχείρισης του συστήματος. Όταν προπαγανδίζεις την κάλπικη ιδέα, ότι μπορεί να έχεις και τον καπιταλισμό ακέραιο και τους εργαζόμενους χορτάτους.

Μετά απ' αυτά, δεν είναι τυχαίο που στη δευτερολογία του ο Παπαδημούλης μόνο καλά λόγια είχε να πει για την αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ: «Επισημαίνω την τοποθέτηση του ΣΥΡΙΖΑ για άσκηση προγραμματικής αντι-

πολίτευσης και υπενθυμίζω την πάγια θέση μας για προγραμματικές συγκλίσεις»!

ΥΓ: Το παράδειγμα των ισχυρών ιμπεριαλιστικών χωρών της Ευρώπης φαίνεται πως έλκει ιδιαίτερα τον Τσίπρα. Γι' αυτό και, εκτός από την περίπτωση του Συμφώνου Σταθερότητας, το χρησιμοποίησε σαν παράδειγμα και για τα λιμάνια. Είπε απευθυνόμενος στον Παπανδρέου: «Στις προγραμματικές δηλώσεις δεν είπατε παρά μονάχα ότι θα διεκδικήσετε εκ νέου την εμπιστοσύνη των διεθνών αγορών. Δηλαδή οι μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες με μεγάλα λιμάνια, η Γαλλία, η Γερμανία, η Ιταλία, που δεν αποφασίζουν να ξεπουλήσουν, παραδείγματός χάρη, το λιμάνι της Μασσαλίας ή το λιμάνι του Αμβούργου στους Κινέζους, τι κάνουν; Δεν διεκδικούν την εμπιστοσύνη των διεθνών αγορών; Μόνο εμείς πρέπει να ξεπουλάμε τον εθνικό μας πλούτο, για να διεκδικούμε την εμπιστοσύνη των διεθνών αγορών»!

Κριτική και... μη κριτική στήριξη στο ΠΑΣΟΚ

Αν και από τον Κύρκο όλα τα απειρόμενα κανείς, το άρθρο του στα «Νέα» της περασμένης Δευτέρας ξεπέρασε κάθε προηγούμενο. Τέτοιο γλεψίμο στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ ούτε οι λαχανοφυλλάδες δεν κάνουν. Αφού να φανταστείτε ψάχνονταν οι ίδιοι οι Πασόκοι να δουν πότε άρχισαν να εφαρμόζουν «σταδιακά το προεκλογικό τους πρόγραμμα» και δεν το πήραν χαμπάρι. Και τι δεν «είδε» ο Κύρκος: «αποφασιστικότητα και σύνεση», «παντού νέα πρόσωπα καθαρά και αμεγαδίστατα», «θετικό κλίμα» από τις «προγραμματικές δηλώσεις του Πρωθυπουργού και τα πρώτα του βήματα».

Το καλό το φύλαγε για το τέλος. Αφού περιέλαβε την Παπαρήγα, επειδή «περιτρέπει την Ελλάδα και προσκαλεί σε αντιπθεση με όρους στρατιωτικής αναμέτρησης» (μια χαρά διαφί-

μιση της έκανε) προειδοποίησε την «ανανεωτική και ριζοσπαστική αριστερά» να περιοριστεί σε «προτάσεις» και «θετικές λύσεις» και να προσέχει να μην οδηγήσει «σε καινούργια βαριά ήττα την πρωτοπορία του λαού μας, την ηρωική εργατική τάξη»!!!

Αφού τα 'γραψε όλα τούτα τα εμετικά, πήγε την άλλη μέρα να συναντήσει τον Ρογκούση, ο οποίος ξεκίνησε κύκλο επαφών με... προσωπικότητες, αρχίζοντας φυσικά από τον Κύρκο. Από πλευράς ΣΥΝ και ΣΥΡΙΖΑ ούτε φωνή ούτε ακρόαση. Μόνο ο Παπαδημούλης δεν κρατήθηκε και σχολίασε με θετικό τρόπο από ραδιοφώνου όσα έγραψε ο μέντοράς του: «Από το άρθρο του κρατώ δυο πράγματα: Το ένα είναι ότι υπάρχουν αυξημένες προσδοκίες από τη νέα κυβέρνηση, ακόμη και από ανθρώπους που δεν την ψήφι-

σαν. Απαιτούν και περιμένουν η διαδοχή της Νέας Δημοκρατίας από το ΠΑΣΟΚ να οδηγήσει και σε αλλαγή πολιτικής. Η δεύτερη παρατήρηση, η οποία είναι ορθή, είναι ότι η αντιπολίτευση δεν πρέπει να περιορίζεται σε κριτική, αλλά να καταθέτει και προτάσεις». Οσο για τις... συγκλίσεις, ο Παπαδημούλης όχι μόνο δεν τις απορρίπτει («δεν είναι θέμα αρχής για μας, είναι θέμα προγραμματικών προϋποθέσεων»), αλλά σημειώνει με νόημα ότι «το "μπαλάκι" για το προς τα πού επιθυμεί συγκλίσεις η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ είναι στο δικό τους τερέν και θα κριθούν εκ του αποτελέσματος». Κι ύστερα, παρεξηγούνται όταν τους κατηγορούμε ότι καλλιεργούν αυταπάτες και προσφέρουν πίστωση χρόνου στην κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, που τόσο ανάγκη την έχει τους πρώτους μήνες της θητείας της.

Κηδεμία

Επικήδειο, στον οποίο λένε μόνο καλά λόγια για τον πεθαμένο, θύμιζε η παρουσία του Καραμανλή στη συζήτηση για τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης. Δύσθυμος και βαριεστημένος, διεκπεραιώνοντας ένα ρόλο που πλέον δεν τον γουστάρει, δεν βρήκε ούτε δυο τυπικά κριτικά λόγια να πει, για ν' ανεβάσει λίγο το ηθικό των βουλευτών και των στελεχών της ΝΔ. Δυο κορόνες, βρε αδερφέ, απ' αυτές που συνηθίζονται στις κοινοβουλευτικές συζητήσεις σε επίπεδο αρχηγών. Ξέχασε ακόμα και όσα προεκλογικά κατελόγιζε στο ΠΑΣΟΚ και τον Παπανδρέου και μόνο πρόσφερε απλόχερα τη συναίνεσή του στη νέα κυβέρνηση.

Το καραμανλικό χάλι «οσμίστηκε» ο πονηρός Καρατζαφέρης, που αφιέρωσε σημαντικό μέρος της ομιλίας του σ' αυτό, μη διστάζοντας να μεταφέρει και επικριτικά σχόλια που, όπως είπα, έκαναν στους διαδρόμους βουλευτές της ΝΔ. Ο Καραμανλής όχι μόνο δεν απάντησε στον Καρατζαφέρη, αλλά προχώρησε στην πρωτοφανή ενέργεια να μη δευτερολογήσει καν. Προτίμησε να παίξει το αγαπημένο του Playstation και να πάει μόνο για να ψηφίσει! Στον ίδιο δρόμο, των χαμηλών τόνων και της συναίνεσης, ακολούθησαν και οι τρεις δελφίνοι, που δεν θύλησαν να διαφοροποιηθούν από τον Καραμανλή, αφού όλοι τους προσβλέπουν στον καραμανλικό πυρήνα και δεν θέλουν να έχουν απέναντί τους τον αποχωρούντα αρχηγό, ο οποίος, παρά την πτώση του, εξακολουθεί ακόμα να διατηρεί ερείσματα στο κόμμα που κυβέρνησε επί μια δωδεκαετία. Ετσι, το βάρος της ανόρθωσης του ηθικού των Νεοδημοκρατών έπεσε στον Μείμαρκα, που σαν γνήσιος Βαγγέλας σήκωσε τις γαλάζιες σημαίες, ύψωσε τους τόνους και πέταξε μερικές κορόνες, αυτές που δεν πέταξαν ο απερχόμενος αρχηγός και οι δελφίνοι του. Ίσως τις επόμενες μέρες να τον δούμε κι αυτόν υποψήφιο αρχηγό.

Γιατί, όμως, ο Καραμανλής επέλεξε να κάνει αυτή την άθλια εμφάνιση ως αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης; Η προσωπική του βαρεμάρα δεν αποτελεί επαρκή εξήγηση. Δεν είναι χτεσινός στο κουρμπέτι για να μην ξέρει το ρόλο του. Ούτε η υπευθυνότητα έναντι του συστήματος επέβαλε αυτή την παρουσία. Το σύστημα δεν θέλει ευνοχισμένη αξιωματική αντιπολίτευση, αλλά αξιωματική αντιπολίτευση ζωντανή, που να μπορεί να λειτουργεί σαν δεξαμενή υποδοχής της λαϊκής δυσαρέσκειας. Θα μπορούσε, για παράδειγμα, ο Καραμανλής να ασκήσει αντιπολίτευση στην κυβέρνηση από τα δεξιά. Να πει αυτά που έλεγε προεκλογικά, περί ανευθυνότητας και λαϊκισμού, και να καλέσει στο τέλος την κυβέρνηση να σοβαρευτεί. Συνηθισμένα πράγματα είναι αυτά.

Νομίζουμε πως εκείνο που επιβεβαίωσε ο Καραμανλής με την παρουσία του στη Βουλή είναι πως δεν δίνει δεκάρα τσακιστή για το κόμμα του. Ενδιαφέρεται μόνο για την πάρτη του. Είναι χαρακτηριστικότατο το προσωπικό, φιλικό κλίμα που δημιούργησε με τον Παπανδρέου κατά την τελετή παράδοσης-παραλαβής της πρωτοπουργίας. Αυτό το κλίμα μεταφέρθηκε και στη Βουλή. Ο Καραμανλής προσάφει στον Παπανδρέου συναίνεση και ο Παπανδρέου αναγνωρίζει τον Καραμανλή σαν εθνικό κεφάλαιο. Γι' αυτό και δεν αναφέρθηκε ούτε μια φορά στο όνομα Καραμανλής στην πρωτομιλία του, δεν του έκανε την παραμικρή προσωπική κριτική, ενώ στη δευτερολογία του ευχαρίστησε για τη συναίνεση και τη χαρακτήρισε ειλικρινή. Γι' αυτό δεν είπε λέξη για τα σκάνδαλα και, όπως όλα δείχνουν, δεν σκοπεύει να ξαναανοίξει τις έρευνες, ενώ αν τις ανοίξει δεν σκοπεύει ν' αγγίξει τον Καραμανλή.

Δεν ξέρουμε αν αληθεύει αυτό που πολλοί δεξιόί λένε, ότι ο Καραμανλής ενδιαφέρεται για την προεδρία της Δημοκρατίας και ενδέχεται η ώρα του να έρθει πιο νωρίς, δεδομένης της μεγάλης ηλικίας και της ευθραυστής υγείας του Παπούλια. Σίγουρα, όμως, με την πολιτική συμπεριφορά του μετά την εκλογική ήττα, ο Καραμανλής κάνει ό,τι περνάει από το χέρι του για να ενισχύσει αυτές τις φήμες.

Ο Περισσός ανακάλυψε την Cosco!

Πρέπει να «πόνεσε» πολύ ο Περισσός με την ιστορία της Cosco, γι' αυτό και τις τελευταίες μέρες κάνει στροφή 180 μοιρών στην προπαγάνδα του. Κάνοντας την ανάγκη φιλοτιμία, εγκαταλείπει και τη... σοσιαλιστική Κίνα, όπως φάνηκε καθαρά απ' αυτά που είπε η Παπαρήγα στη Βουλή και από την αρθρογραφία του «Ριζοσπάστη». Βέβαια, σύντομα θα ξανακάνουν την κωλοτούμπα (έχει και... μπαγιόκο η σχέση με την Κίνα), προς το παρόν όμως έκριναν

ότι πρέπει ν' ανεβάσουν τους τόνους.

Θυμόσαστε, ασφαλώς, την παλιά τοποθέτηση του Περισσού, που έλεγε ότι δεν έχει σημασία ποιος αγοράζει το λιμάνι. Πως ο Περισσός δεν τα βάζει με τον αγοραστή, που κάνει τη δουλειά του, αλλά με την κυβέρνηση που ξεπουλά δημόσια περιουσία. Θυμόσαστε, επίσης, πως η συμφωνία με την Cosco κλείστηκε στο ανώτατο πολιτικό επίπεδο. Κοτζιάμ

Χου Ζιντάο, ο πρόεδρος της Κίνας, ήρθε στην Ελλάδα για να παραστεί στην υπογραφή. Η Παπαρήγα έσπευσε τότε να συναντήσει σε θερμότατο κλίμα τον πολιτικό εκπρόσωπο της αποικιοκρατικής συμφωνίας, ενώ ο πονηρός Αλαβάνος δεν πήγε και πήρε τα ποντάκια του. Και μη μας πουν ότι ήταν μια εθιμοτυπική συνάντηση, γιατί τότε θα έπρεπε η Παπαρήγα να συναντήσει και τον Κλίντον και όχι να διαδηλώνει έξω από τη Βουλή ή να παραστούν οι βου-

λευτές του Περισσού και στη φιέστα του Σαρκοζί και όχι να απόσχουν.

Τώρα, λοιπόν, ο «Ριζοσπάστης» γράφει για την «κινέζικη πολυεθνική Cosco» και η Παπαρήγα τα χώνει... σοσιαλιστικά: «Αλλωστε, οι Κινέζοι γιατί να μην πάρουν ένα λιμάνι για τριάντα χρόνια και σαράντα, όταν οι ίδιοι ξεκίνησαν την ιδιωτικοποίηση, δίνοντας για ενενήντα εννέα χρόνια λιμάνια και τα πάντα στην Κίνα»!!!

■ Αντίσταση στην οικονομική κρίση

Μετά από τις απεργίες και τις μαχητικές κινητοποιήσεις των νοτιοαφρικανών εργαζόμενων τον περασμένο Ιούλη (των δημόσιων υπαλλήλων και των εργατών στην κατασκευή των σταδίων που θα υποδεχτούν το παγκόσμιο κύπελλο ποδοσφαίρου το 2010), η λαϊκή βία ξέσπασε ξανά στην πολύπαθη αυτή χώρα. Οι συγκρούσεις ξεκίνησαν την προηγούμενη Τρίτη (13/10) στην πόλη Μπέλφαστ, στα ανατολικά της χώρας, όπου οι διαδηλωτές λεηλάτησαν ένα κτίριο της Δημαρχίας και η αστυνομία απάντησε με πλαστικές σφαίρες και δακρυγόνα (τα ειδησεογραφικά πρακτορεία μιλάνε για σωρεία τραυματιών). Οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης, η διαφθορά και οι ανύπαρκτες κοινωνικές παροχές με τα άθλια δίκτυα ύδρευσης και ηλεκτρισμού ήταν αρκετά για να βγάλουν τον κόσμο στους δρόμους. Οι διαδηλώσεις δεν άργησαν να επεκτα-

θούν σε τέσσερις άλλες πόλεις και η αστυνομία επιδόθηκε σε μαζικές συλλήψεις (πάνω από 150 άτομα συνελήφθησαν την προηγούμενη βδομάδα). Η κυβέρνηση του Τζέικομπ Ζούμα, που εκλέχτηκε τον περασμένο Μάη, δεν έχει μέχρι σήμερα εκπληρώσει τις υποσχέσεις της για περισσότερο «κοινωνική δικαιοσύνη». Αντί για τις 500.000 νέες θέσεις εργασίας που υποσχόταν ο (βετεράνος του «Κ» Κ της Νότιας Αφρικής, για να μην ξεχνιόμαστε) Ζούμα, 475.000 θέσεις εργασίας χάθηκαν μέσα στους 9 μήνες αυτού του χρόνου. Η Νότια Αφρική συνεχίζει να σπαράσσεται από την οικονομική κρίση. Αυτό όμως δεν γίνεται χωρίς εργατική αντίσταση...

■ Καμπανάκι κινδύνου

Καμπανάκι κινδύνου. Έτσι χαρακτηρίσε πολιτικός αναλυτής το ξέσπασμα των κατοίκων ενός υποβαθμισμένου προαστίου της πρωτεύουσας της Αλγερίας, σύμφωνα με το Αλ Τζαζίρα. Ένα ξέσπασμα που ξεκίνησε την περασμένη Δευτέρα, όταν η κυβέρνηση δημοσίευσε τη λίστα με τους κατοίκους που δικαιούνται σπίτι από το κράτος σε μια περιοχή που μασιτζεται από τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης των κατοίκων της και την υψηλή ανεργία. Οι κάτοικοι που δεν ήταν στη λίστα εξαγριώθηκαν. Έστησαν οδοφράγματα και πέταξαν πέτρες και μολότοφ στην αστυνομία τραυματίζοντας τουλάχιστον 11 μπάτσους, οι οποίοι απάντησαν με μπαράζ χημικών.

Οι διαδηλωτές όμως συνέχισαν και τη δεύτερη μέρα (Τρίτη), ενώ τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές (Τετάρτη βράδυ) η κατάσταση παραμένει έκρυθμη. «Ο τρόπος που δίνουν σπίτια είναι προκατειλημμένος. Υπάρχουν οικογένειες 14 ατόμων που ζουν σε δύο δωμάτια, πώς μπορούν να κοιμηθούν; Ένας κάθε φορά; Μερικά παιδιά περνούν όλη τη νύχτα έξω παίρνοντας φάρμακα

έτσι ώστε οι αδελφοί κι οι αδελφές τους να μπορούν να κοιμηθούν. Δεν θα σταματήσουμε τις ταραχές». Τα λόγια ενός κουκουλοφόρου διαδηλωτή στο γαλλικό κανάλι France 24, δεν είναι μόνο «σοκαριστικά» για τις δυτικές κοινωνίες. Αποτελούν ταυτόχρονα κραυγές αγανάκτησης που δεν μένουν μόνο στα λόγια αλλά πάνε παραπέρα.

Μετά από τις σφοδρές συγκρούσεις μεταξύ των κυβερνητικών δυνάμεων και ένοπλων ισλαμικών ομάδων, που ταλάνισαν την προηγούμενη δεκαετία την Αλγερία, τα τελευταία χρόνια φαινόταν να επικρατεί μια εκκωφαντική ηρεμία στη χώρα. Δεν ξέρουμε αν το τελευταίο ξέσπασμα θα αποτελέσει έναυσμα για γενικότερη αναταραχή στη χώρα, όμως το σίγουρο είναι ότι το μπαρούτι έχει ήδη αρχίσει να σιγοκαίει. Ξέρετε ποιο πράγμα είναι πιο εξωφρενικό; Ότι η Αλγερία είναι η τέταρτη εξαγωγός φυσικού αερίου στον κόσμο!

■ Πακιστάν

Αρχισε η κρίσιμη μάχη στο Νότιο Βαζιριστάν

Κάτω από την ασφυκτική πίεση του Λευκού Οίκου και με δέλεαρ το 1,5 δις δολαρίων που θα χορηγείται από την αμερικανική κυβέρνηση κάθε χρόνο για τα επόμενα πέντε χρόνια, η πακιστανική κυβέρνηση έδωσε εντολή να ξεκινήσει η από καιρό αναμενόμενη εκκαθαριστική επιχείρηση του πακιστανικού στρατού εναντίον των Ταλιμπάν στο νότιο Βαζιριστάν. Παρά τις επιφυλάξεις που είχε η ηγεσία του πακιστανικού στρατού σχετικά με την αποστολή χερσαίων δυνάμεων στο Νότιο Βαζιριστάν, γιατί φοβάται την αντίδραση των ισλαμιστών μαχητών με μπαράζ επιθέσεων σ' όλη τη χώρα, αλλά και γιατί δεν υπάρχει καμιά εγγύηση επιτυχίας της επιχείρησης.

Η επίθεση του πακιστανικού στρατού ξεκίνησε τα ξημερώματα της 17ης Οκτωβρίου από τρεις κατευθύνσεις και επικεντρώνεται στις περιοχές της φυλής των Μεχσοούντ. Πρόκειται για τη μεγαλύτερη εκκαθαριστική επιχείρηση μετά το 2004, όταν μια ανάλογη επιχείρηση κατέληξε σε αποτυχία, με μεγάλες απώλειες στις γραμμές του πακιστανικού στρατού, και σε συμφωνία ειρήνευσης με τους Ταλιμπάν. Σ' αυτή συμμετέχουν δύο μεραρχί-

ες, δηλαδή 30.000 περίπου στρατιώτες, με την υποστήριξη πυροβολικού και πολεμικών αεροσκαφών. Οι δυνάμεις των πακιστανών Ταλιμπάν στην περιοχή υπολογίζονται σε 10.000 και σε 1.500 οι ξένοι μαχητές. Προηγήθηκαν αεροπορικά πλήγματα σε συγκεκριμένους στόχους τους τρεις τελευταίους μήνες για να αποδυναμωθούν οι Ταλιμπάν πριν ξεκινήσει η χερσαία επιχείρηση του πακιστανικού στρατού. Επίσης, σύμφωνα με ρεπορτάζ του «Associated Press» (21/10/09), πριν από τρεις βδομάδες, ο στρατός έκλεισε συμφωνία με δυο ισχυρούς πολέμαρχους του Νότιου Βαζιριστάν, τον Μουλά Ναζίρ και το Χαφίζ Γκιουλ Μπαχαντούρ, έναντι ανταλλαγμάτων φυσικά, να μην πολεμήσουν μαζί με τους Μεχσοούντ, αλλά να μείνουν ουδέτεροι και να αφήσουν τον πακιστανικό στρατό να περάσει από τις περιοχές που ελέγχουν και να πλησιάσει τα προπύργια του Tehreek – e Taliban Pakistan (TTP).

Η όποια ενημέρωση για την εξέλιξη της επιχείρησης προέρχεται από τις ανακοινώσεις του στρατού, ενώ είναι αδύνατον να γίνει διασταύρωση των πληροφοριών, αφού έχει απαγορευτεί η παρουσία δημοσιογράφων και έχει διακοπεί ακόμη και η τηλε-

φωνική επικοινωνία με την εμπόλεμη ζώνη. Όμως αυτό που είναι βέβαιο είναι ότι ο στρατός συναντά ισχυρή αντίσταση. Αναμφισβήτητη απόδειξη είναι η περίπτωση της πόλης Kotkai, με 6.000 πληθυσμό, που περιβάλλεται από ψηλά βουνά, κοντά στα αφγανικά σύνορα. Η πόλη δεν έχει ιδιαίτερη στρατηγική σημασία, όμως ο πακιστανικός στρατός έθεσε την κατάληψή της ως πρώτη προτεραιότητα της εισβολής στο Νότιο Βαζιριστάν. Ο λόγος είναι ότι η κατάληψή της έχει συμβολική σημασία και ψυχολογική αξία, γιατί είναι ο τόπος καταγωγής του Χαμικουλάχ Μεχσοούντ, του αρχηγού της οργάνωσης – ομπρέλας των πακιστανών Ταλιμπάν, της Tehreek – e Taliban Pakistan. Αρχικά ο στρατός κατέλαβε την πόλη, όμως οι Ταλιμπάν κατάφεραν να την ανακαταλάβουν, να διώξουν το στρατό και συνεχίζουν μέχρι στιγμής να προβάλλουν μεγάλη αντίσταση στις προσπάθειες του στρατού να την ανακαταλάβει.

Παράλληλα, απέτυχε η κυβερνητική προσπάθεια να υποκινήσει μια φυλετική εξέγερση εναντίον των πακιστανών Ταλιμπάν. Σε συνάντηση που είχε στις 21 Οκτωβρίου κορυφαίος κυβερνητικός αξιωματούχος, υπεύθυνος για τις φυλετικές πα-

ραμεθόριες περιοχές, με φυλάρχους της φυλής των Μεχσοούντ, οι τελευταίοι απέρριψαν την πρότασή του να συγκροτήσουν μια παραδοσιακή πολιτοφυλακή, γνωστή ως Λασκάρ, για να πολεμήσουν τους Ταλιμπάν.

Σύμφωνα με διάφορους αναλυτές, αρνητικοί παράγοντες, που μπορεί να καθορίσουν την έκβαση της επιχείρησης, είναι, εκτός των άλλων, το έδαφος και ο καιρός. Ο χρόνος πιέζει και ο στρατός πρέπει να κινήσει γρήγορα να ολοκληρώσει την επιχείρηση πριν πέσει το πολύ χιόνι και κάνει απροσπέλαστη την περιοχή. Από την άλλη, το Νότιο Βαζιριστάν, εκτός από λίγες πεδιάδες, έχει πολλά βουνά, με δάση, ρεματιές και φαράγγια, ιδανικό μέρος για ανταρτοπόλεμο.

Έτσι λοιπόν, στην περίπτωση που ο πακιστανικός στρατός καταφέρει με τις χερσαίες επιχειρήσεις και κυρίως με τους αεροπορικούς βομβαρδισμούς να κάμψει την αντίσταση των Ταλιμπάν, να τους απωθήσει, να προχωρήσει βαθύτερα προς την καρδιά του Νότιου Βαζιριστάν και να αναπαυθεί στα βουνά και στα δάση, είναι βέβαιο ότι οι Ταλιμπάν θα τον περιμένουν εκεί και θα τον αντιμετωπίσουν με ανταρτοπόλεμο, για τον οποίο διαθέτουν τεράστια πείρα.

Πολλαπλασιάστηκαν οι τερατογεννήσεις

Οι βόμβες απεμπλουτισμένου ουρανού και λευκού φωσφόρου που χρησιμοποιήθηκαν από τον αμερικανικό στρατό στο Ιράκ και από τον ισραηλινό στρατό στη Γάζα έχουν τρομερές επιπτώσεις, άμεσες και μακροπρόθεσμες, στην υγεία του ντόπιου πληθυσμού. Το Ιράκ θεωρείται σήμερα από τις πιο μολυσμένες περιοχές στον κόσμο και η Φαλούτζα, η πόλη – σύμβολο της ιρακινής αντίστασης, που πολιορκήθηκε δύο φορές από τον αμερικανικό στρατό για να τεθεί υπό τον έλεγχό του και ισοπεδώθηκε στο μεγαλύτερο μέρος, βιώνει σήμερα έναν άλλο εφιάλτη από την εκτεταμένη χρήση των βομβών αυτών στο έδαφός της, τον πολλαπλασιασμό των τερατογεννήσεων και των ασθενών που πάσχουν από καρκίνο.

Στις 12 Οκτωβρίου, μια ομάδα γιατρών και άλλων επιστημόνων που έχουν ασχοληθεί μ' αυτό το πρόβλημα, ξένων στην πλειοψηφία, απέστειλαν στον πρόεδρο της 64ης Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ μια επιστολή, στην οποία εκθέτουν με συγκεκριμένα στοιχεία την κατάσταση και ζητούν τη λήψη συγκεκριμένων αποφάσεων από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ.

Στην επιστολή αυτή αναφέρονται, μεταξύ άλλων, τα εξής: «Οι νέες γυναίκες στη Φαλούτζα φοβούνται να κάνουν παιδιά

εξαιτίας του αυξανόμενου αριθμού των μωρών που γεννιούνται με τερατώδεις παραμορφώσεις, χωρίς κεφάλι, με δύο κεφάλια, με ένα μάτι στο μέτωπο, με φολιδωτά σώματα ή χωρίς μέλη. Επιπλέον, πολλά μικρά παιδιά στη Φαλούτζα υποφέρουν από καρκίνους και λευχαιμίες. Οι παραμορφώσεις αυτές είναι τώρα καλά τεκμηριωμένες, για παράδειγμα σε ντοκιμαντέρ που προβλήθηκαν στο βρετανικό κανάλι SKY τον Ιούνιο του 2008 και την 1η Σεπτεμβρίου του 2009. Από την άμεση επαφή μας με τους γιατρούς στη Φαλούτζα προκύπτει ότι το Σεπτέμβριο του 2009, στο Γενικό Νοσοκομείο της Φαλούτζα γεννήθηκαν 170 παιδιά, από τα οποία το 24% πέθαναν μέσα στις πρώτες 7 μέρες. Από τα παιδιά που πέθαναν, το 75% είχαν καταχωρηθεί ως παραμορφωμένα.

Τα στοιχεία αυτά μπορούν να συγκριθούν με τα αντίστοιχα του Αυγούστου του 2002, κατά τη διάρκεια του οποίου γεννήθηκαν 530 παιδιά. Από αυτά, πέθαναν 6 μέσα στις πρώτες 7 μέρες, από τα οποία μόνο ένα είχε ατελείες.

Οι γιατροί στη Φαλούτζα επισημαίνουν ιδιαίτερα ότι είναι μάρτυρες όχι μόνο ενός πρωτοφανούς αριθμού τερατογεννήσεων, αλλά και μιας σημαντικής αύξησης των πρόωρων τοκετών μετά το 2003. Όμως αυτό που εί-

να πιο ανησυχητικό, σύμφωνα με τους γιατρούς στη Φαλούτζα, είναι ότι ένας σημαντικός αριθμός μωρών που επιβιώνουν αρχίζουν να παρουσιάζουν σοβαρές αναπηρίες σε ένα επόμενο στάδιο».

Στη συνέχεια, η ομάδα των επιστημόνων που υπογράφουν την επιστολή προς τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ, αφού αναφέρεται στα διαβήματα που έκανε και στις επιστολές που έστειλε και έλαβε από βρετανούς πολιτικούς και κυβερνητικούς παράγοντες, χωρίς αποτέλεσμα, καταλήγει:

«Ζητάμε από τη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ τα εξής:

1. Να αναγνωρίσει ότι υπάρχει σοβαρό πρόβλημα σχετικά με τον πρωτοφανή αριθμό τερατογεννήσεων και περιστατικών καρκίνου στο Ιράκ, ιδιαίτερα στη Φαλούτζα, στη Βασόρα, στη Βαγδάτη και στην Αλ – Νατζάφ.
2. Να συγκαταστήσει μια ανεξάρτητη επιτροπή που θα πραγματοποιήσει μια πλήρη έρευνα στο πρόβλημα του αυξημένου αριθμού τερατογεννήσεων και καρκίνων στο Ιράκ.
3. Να επιβάλλει τον καθαρισμό των τοξικών υλικών που χρησιμοποιήθηκαν από τις δυνάμεις κατοχής, συμπεριλαμβανομένων του απεμπλουτισμένου ουρανού και του λευκού φωσφόρου.
4. Να απαγορεύσει την είσοδο

των παιδιών και των ενηλίκων στις μολυσμένες περιοχές για να μειώσει την έκθεση στον κίνδυνο.

5. Να διεξάγει έρευνα αν έχουν διαπραχτεί εγκλήματα πολέμου ή εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας».

Σε ρεπορτάζ του Αλ-Τζαζίρα (12/10/09) για το ίδιο θέμα επισημαίνεται η κατακόρυφη αύξηση του καρκίνου στο τμήμα του Ιράκ νότια της Βαγδάτης. Συγκεκριμένα, στην περιοχή αυτή το 2005 είχαν διαγνωστεί 500 περιστατικά καρκίνου. Το 2007, διαγνώστηκαν 1.000 περίπου περιστατικά. Το 2008, τα διαγνωσμένα περιστατικά ερταπλασιάστηκαν, έφτασαν δηλαδή στις 7.000. Αυτή τη χρονιά, έχουν διαγνωστεί μέχρι στιγμής περισσότερα από 9.000 νέα περιστατικά... και ο αριθμός αυξάνεται συνεχώς.

Ανάλογο πρόβλημα έχει αρχίσει να εμφανίζεται και στη Λωρδία της Γάζας. Ο διευθυντής του νοσοκομείου Αλ – Σίφα δήλωσε (11/10/09) ότι μετά τους ισραηλινούς βομβαρδισμούς στη Γάζα γεννιούνται παιδιά με παραμορφώσεις, που δεν έχουν ξαναδεί οι γιατροί. Και πρόσθεσε ότι αριθμός των παιδιών που γεννήθηκαν με παραμορφώσεις τον Ιούλιο, τον Αύγουστο και το Σεπτέμβριο αυξήθηκε κατά 80% σε σύγκριση με την ίδια περίοδο την περασμένη χρονιά.

Από τον Άννα στον Καϊάφα...

Με 25 ψήφους υπέρ (μεταξύ των οποίων η Ρωσία και η Κίνα), 6 κατά (μεταξύ των οποίων οι ΗΠΑ, η Ιταλία και η Ολλανδία) και 11 αποχές (μεταξύ των οποίων η Ιαπωνία και η Νορβηγία), το Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ υιοθέτησε τελικά την έκθεση Γκόλντστοουν, που καταδικάζει τόσο το Ισραήλ όσο και την Παλαιστινιακή Αντίσταση για παραβιάσεις του Διεθνούς Δικαίου κατά την τελευταία σιωνιστική επιδρομή στη Γάζα που έγινε στις αρχές του χρόνου. Οι προσπάθειες του προέδρου της Παλαιστινιακής Αρχής, Μαχμούντ Αμπάς, για παράταση της ψηφοφορίας (για την επόμενη σύνοδο του Συμβουλίου, που θα γίνει μετά από έξι μήνες), κατόπιν ασφυκτικών πιέσεων των Αμερικάνων, έπεσαν τελικά στο κενό και ο Αμπάς ταπεινωμένος πλέον από τις σφοδρές αντιδράσεις (ακόμα και

στους κόλπους της Φατάχ), αναγκάστηκε να επαναφέρει το ζήτημα στο Συμβούλιο, με αποτέλεσμα να επικυρωθεί η έκθεση Γκόλντστοουν.

Η έκθεση αυτή –αν και τηρούσε ίσες αποστάσεις μεταξύ των Σιωνιστών και της Αντίστασης– δεν παύει να αποτελεί ένα κόλαφο για τους Σιωνιστές χαρακτηρίζοντάς τους «κατοχική δύναμη» και ζητώντας τους την άρση του αποκλεισμού της Γάζας. Μ' αυτή την έννοια, η επικύρωσή της από όργανο του ΟΗΕ αποτελεί πλήγμα για τη διεθνή εικόνα του Ισραήλ. Όμως μόνο μέχρι εκεί. Γιατί το ψήφισμα του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ δεν είναι δεσμευτικό για κανέναν. Αποτελεί απλά ένα κάλεσμα προς όλα τα όργανα του ΟΗΕ (δηλαδή και το Συμβούλιο Ασφα-

λείας, που την προηγούμενη βδομάδα απέρριψε την έκκληση της Λιβύης για συζήτηση της έκθεσης Γκόλντστοουν) να εξασφαλίσουν την εφαρμογή των υποδείξεων της έκθεσης Γκόλντστοουν και προτείνει στη Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ να συζητήσει το ζήτημα στην επόμενη σύνοδο της.

Όμως στο ψήφισμα αυτό υπάρχει μία «παράλειψη»: Η υπόδειξη της έκθεσης Γκόλντστοουν προς το Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ «να υποβάλει επίσημα την έκθεση αυτή στον Εισαγγελέα του Διεθνούς Ποινικού Δικαστηρίου» (Κεφάλαιο XXXI – «Υποδείξεις», άρθρο 1968c). Το ψήφισμα του Συμβουλίου δεν αναφέρει λέξη γι' αυτό (το μόνο πρακτικό μέτρο που θα

είχε κάποια σημασία). Αντί λοιπόν να υποβάλει επίσημα την έκθεση στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο, το Συμβούλιο κρύβεται πίσω από τη γενική αναφορά ότι «στηρίζει τις υποδείξεις της έκθεσης». Ταυτόχρονα, πετάει το μπαλάκι στο Συμβούλιο Ασφαλείας ζητώντας του να θέσει τελεσίγραφο έξι μηνών στο Ισραήλ για τη δίωξη των υπευθύνων των παραβιάσεων του διεθνούς δικαίου, ειδάλως θα παραπτεμφθεί στο Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο, ενώ ζητάει από τον Γενικό Γραμματέα του ΟΗΕ να υποβάλει στη επόμενη σύνοδο του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (που θα γίνει τον Μάρτη του 2010) έκθεση που θα αναφέρει κατά πόσο εφαρμόζονται οι υποδείξεις της έκθεσης Γκόλντστοουν.

Είναι φανερό ότι μόνο προ-

παγανδιστική αξία έχει αυτό το ψήφισμα, όπως είχαν άλλωστε και όλα τα ψηφίσματα του ΟΗΕ που το Ισραήλ τα έγραψε εκεί που δεν πιάνει μελάνι. Αλλωστε, δεν είναι η πρώτη φορά που το Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του ΟΗΕ εκδίδει καταδικαστική απόφαση για το Ισραήλ. Στην τρίχρονη ιστορία του (το Συμβούλιο δημιουργήθηκε το Μάρτη του 2006, ως ο διάδοχος οργανισμός της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που καταργήθηκε μετά από 53 χρόνια ύπαρξης, μετά από επικρίσεις ότι περιλαμβάνει στους κόλπους της χώρες που παραβιάζουν συστηματικά τα ανθρώπινα δικαιώματα), οι περισσότερες καταδικαστικές αποφάσεις αφορούν στο Ισραήλ, πράγ-

μα που έκανε το σιωνιστικό λόμπι στις ΗΠΑ να φριξεί και ο αναπληρωτής συντάκτης του κύριου άρθρου της Ουάσιγκτον Ποστ να το χαρακτηρίζει «σκιά στο κίνημα των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων» (Ουάσιγκτον Ποστ, 25/6/07). Γι' αυτό κι ο Νετανιάχου δεν φαίνεται να ανησυχεί ιδιαίτερα, αφού –όπως δήλωσε– έχει εγγυήσεις ότι η έκθεση Γκόλντστοουν θα συναντήσει βέτο στο Συμβούλιο Ασφαλείας (ποιος θα βάλει το βέτο δεν είπε, αλλά τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια;), ενώ η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ (οι αποφάσεις της οποίας δεν έχουν δεσμευτικό χαρακτήρα) για να πάρει απόφαση σε ζητήματα «ειρήνης και ασφάλειας» χρειάζεται πλειοψηφία 2/3. Από τον Άννα στον Καϊάφα, λοιπόν, οι οργανισμοί της «διεθνούς κοινότητας» κάνουν μπαλάκι ακόμα και τις εξώφθαλμες παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων από τους Σιωνιστές...

Σκοτσέζικο ντους οι προσπάθειες για «εθνική συμφιλίωση»

Οι συνομιλίες μεταξύ της κυβέρνησης της Χαμάς και της Παλαιστινιακής Αρχής (Π.Α.) γύρω από την «εθνική συμφιλίωση» θυμίζουν σκοτσέζικο ντους. Εκεί που φαίνεται να δρομολογείται κάποια συμφωνία, οι συνομιλίες τινάζονται στον αέρα και φτου πάλι από την αρχή. Έτσι, η συμφωνία που επιτεύχθηκε τον περασμένο Μάρτη (μετά από αιγυπτιακή διαμεσολάβηση), σύμφωνα με την οποία θα δημιουργούνταν πέντε επιτροπές που θα κατέληγαν με ομοφωνία στα κομβικά ζητήματα (κυβέρνηση «εθνικής ενότητας», εκλογές, διάρθρωση της ΟΑΠ κτλ.) κατέληξε σε φιάσκο δυο μήνες μετά. Ένα φιάσκο που επισημασιάστηκε από τις δηλώσεις του προέδρου της Π.Α., Μαχμούντ Αμπάς ότι «ο τερματισμός της εξουσίας της Χαμάς στη Λωρίδα της Γάζας είναι ένα εθνικό, ηθικό και θρησκευτικό καθήκον» (δηλώσεις που έγιναν μάλιστα από το ισραηλινό ραδιόφωνο στις αρχές του περασμένου Μάη)!

Το τελευταίο διάστημα φάνηκε να υπάρχει νέα κινήσιμη γύρω από το ζήτημα της «εθνικής συμφιλίωσης». Στελέχη της Χαμάς ανέφεραν ότι δρομολογείται νέα συμφωνία (η οποία θα υπογραφόταν στις 25 Οκτώβρη) με βάση αιγυπτιακό σχέδιο το οποίο έκανε λόγο για προκήρυξη εκλογών στην Δυτική Οχθη και την Λωρίδα της Γάζας μέσα στο πρώτο εξάμηνο του 2010, αναμόρφωση των δυνάμεων ασφαλείας υπό αιγυπτιακό έλεγχο και απελευθέρωση των πολιτικών κρατούμενων και από τις δύο πλευρές. Ακολούθησε η προδοτική στάση του Αμπάς στο ζήτημα της έκθεσης

Γκόλντστοουν και οι συνομιλίες πάγωσαν. Μετά την υποχώρηση του Αμπάς σ' αυτό το ζήτημα, όλα έδειχναν ότι δεν υπάρχουν πλέον εμπόδια για την επίτευξη συμφωνίας. Όμως οι συμπληρώσεις που υπήρξαν στο αιγυπτιακό σχέδιο (τις λεπτομέρειες του οποίου δεν γνωρίζουμε) άναψαν ξανά τα αίματα.

Ο εκπρόσωπος των Ταξιαρχιών Κασάμ (του ένοπλου σκέλους της Χαμάς), Αμπού Ομπάιντα, έκανε δηλώσεις την Τρίτη ενάντια στην αιγυπτιακή διαμεσολάβηση, σημειώνοντας με νόημα ότι «αν ο αιγύπτιος μεσολαβητής ήθελε πραγματική συμφιλίωση, θα έπρεπε να την επιτύχει βασιζόμενος στα δικαιώματα του παλαιστινιακού λαού και όχι στους διεθνείς όρους» (σ.σ. υπονοεί τους όρους του Κουαρτέτου, δηλαδή την αναγνώριση του Ισραήλ

και τη διάλυση των αντιστασιακών ένοπλων ομάδων) και ότι είναι πιο πιθανή η διάλυση της Παλαιστινιακής Αρχής παρά η διάλυση των αντιστασιακών ομάδων. Στελέχη της Χαμάς δήλωσαν ότι απορρίπτουν το αιγυπτιακό σχέδιο επειδή είναι άδικο και ότι η Χαμάς θα το υπογράψει μόνο αν ξεκαθαριστούν ορισμένα ζητήματα που δεν ήταν ξεκάθαρα στις προηγούμενες συμφωνίες.

Επομένως, έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι οι «συμπληρώσεις» στο αιγυπτιακό σχέδιο αφορούσαν στην υιοθέτηση των όρων του Κουαρτέτου (ΗΠΑ-ΕΕ-Ρωσία-ΟΗΕ) και στη διάλυση της Αντίστασης (αυτό υπονοούνταν στην αναφορά για αναμόρφωση των παλαιστινιακών δυνάμεων ασφαλείας υπό αιγυπτιακό έλεγχο, αλλά φαίνεται ότι

δεν λεγόταν ξεκάθαρα στο αρχικό κείμενο).

Από τη μεριά του ο Αμπάς, προσπαθώντας να πιέσει τη Χαμάς να υποχωρήσει, επέσπευσε την ημερομηνία των εκλογών ορίζοντας την για τις 24 Γενάρη του 2010 (για ταυτόχρονη βουλευτικές και προεδρικές εκλογές), ενώ οι συνομιλίες φαίνεται να κατέληγαν σε συμφωνία για εκλογές στις 28 Ιούνη, ώστε να υπάρξει ο απαραίτητος χρόνος για να δημιουργηθούν οι προϋποθέσεις για τη διεξαγωγή τους.

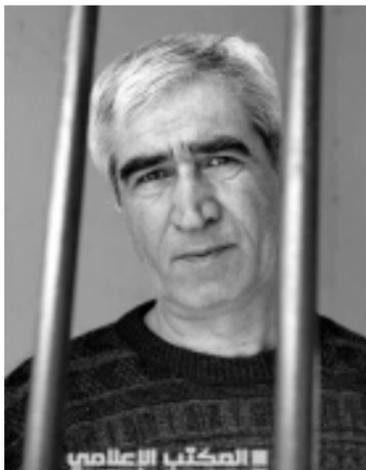
Ποιος επέβαλε «συμπληρώσεις» στο αιγυπτιακό σχέδιο; Τι κάνει νιάου-νιάου στα κεραμίδια; Όπως ανέφερε η ισραηλινή εφημερίδα Χααρέτζ (18/10), το βράδυ του περασμένου Σαββάτου συναντήθηκαν στο Κάιρο ο απεσταλμένος των ΗΠΑ στην περιοχή Τζορτζ Μίτσελ με τον αρχηγό των αιγυπτιακών μυστικών υπηρεσιών, στρατηγό Ομάρ Σουλεϊμάν. Ο Μίτσελ (που είναι παλιά καρβάνια της αμερικάνικης πολιτικής, ως πρώην διαμεσολαβητής στην ειρηνευτική διαδικασία στη Βόρεια Ιρλανδία και μέλος της επιτροπής διαμεσολάβησης της Π.Α. με το Ισραήλ, που πήρε το όνομά του το Δεκέμβρη του 2000) δήλωσε ξεκάθαρα στον Σουλεϊμάν, ότι η κυβέρνησή του δεν πρόκειται να συμφωνήσει σε οποιαδήποτε συμφωνία που δεν θα ευθυγραμμίζεται με τις αρχές του Κουαρτέτου. Κάθε προσπάθεια για την επίτευξη οποιασδήποτε συμφωνίας των δύο μερών (Χαμάς – ΠΑ) θα στέφεται με αποτυχία, γιατί οι Αμερικάνοι και οι σύμμαχοί τους δεν πρόκειται να δεχτούν τίποτα λιγότερο από την πλήρη υποταγή της Αντίστασης στις απαιτήσεις τους. Αυτό όμως θα ισοδυναμούσε με πολιτική αυτοκτονία των αντιστασιακών δυνάμεων, γι' αυτό και η «εθνική συμφιλίωση» μάλλον θα μείνει για πολύ καιρό ακόμα στα χαρτιά ως ζητούμενο...

Λευτεριά στον Αχμάντ Σααντάτ και σε όλους τους παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους!

Ο Αχμάντ Σααντάτ, Γενικός Γραμματέας του Λαϊκού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και από τις σημαντικότερες ηγετικές μορφές του παλαιστινιακού κινήματος, επρόκειτο να παρουσιαστεί στις 22 Οκτωβρίου στο δικαστήριο για να διεκδικήσει την κατάργηση του καθεστώτος της απομόνωσης για τους παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους στις ισραηλινές φυλακές.

Ο Αχμάντ Σααντάτ κατηγορήθηκε από τις ισραηλινές αρχές ότι εκτέλεσε το δηλωμένο φασίστα ισραηλινό υπουργό Τουρισμού το

2001. Το 2002 συνελήφθηκε και κλείστηκε στη φυλακή της Ιεριχούς, φρουρούμενος από βρετανούς και αμερικάνους στρατιώτες, μέχρι τις αρχές του 2006. Στις παλαιστινιακές εκλογές το Γενάρη του 2006 εκλέχτηκε βουλευτής και το Μάρτη της ίδιας χρονιάς, ισραηλινοί στρατιώτες εισέβαλαν στη φυλακή και τον συνέλαβαν. Το Δεκέμβριο του 2008 καταδικάστηκε σε 30 χρόνια φυλακή ως αρχηγός «τρομοκρατικής» οργάνωσης, λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων

ενοχής του για την εκτέλεση του ισραηλινού υπουργού. Εδώ και έξι μήνες κρατεί-

ται σε απομόνωση στη φυλακή Ραμόν στην έρημο Νακάμπ. Ο ίδιος μαζί με άλλους παλαιστίνιους ηγέτες και αγωνιστές, που θεωρούνται ιδιαίτερα επικίνδυνοι από τις ισραηλινές αρχές, κρατούνται σε ειδικές μονάδες απομόνωσης. Μέσα σ' αυτές τις ειδικές μονάδες, ο Σααντάτ κρατείται σε χωριστό χώρο απομόνωσης, όπου δεν έχει επαφή με άλλους κρατούμενους και στερείται βασικών ανθρώπινων δικαιωμάτων. Τα προσωπικά του βιβλία έχουν κατασχεθεί, δεν επι-

τρέπεται να δέχεται επισκέψεις μελών της οικογένειάς του και των δικηγόρων του, να αγοράζει πράγματα από την καντίνα της φυλακής, ακόμη και τσιγάρα.

Με αφορμή το δικαστήριο της 22ης Οκτωβρίου, πραγματοποιείται μέσα και έξω από την Παλαιστίνη μια камπάνια αλληλεγγύης στον Αχμάντ Σααντάτ και στους παλαιστίνιους πολιτικούς κρατούμενους στις ισραηλινές φυλακές, με σύνθημα την κατάργηση του καθεστώτος της απομόνωσης και την απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων.

υφυπουργός. Μέσα σ' ένα μήνα κατάφερε να πάθει... καθολική αμνησία. Η καριέρα πάνω απ' όλα.

■ Η τέχνη του ιχθυέμπορα

Όταν τα μεγάλα λόγια ξεφουσκώνουν μπροστά στη στυγνή τεχνοκρατική λογική, στη λογική του εμπόρου που τον ενδιαφέρει μόνο να πουλά και να κερδίζει, ανεξάρτητα από το τι είναι αυτό που πουλά. Είπε πολλά και διάφορα περί πολιτισμού, τέχνης και καλλιτεχνών ο ιχθυοκαλλιεργητής-ιχθυέμπορος Π. Γερουλάνος στη Βουλή. Στο φινάλε, όμως, δεν κατάφερε να κρύψει τη λογική του καπιταλιστή, για τον οποίο αξίζει μόνο ό,τι μπορεί να πουληθεί με κέρδος. Είπε, χωρίς ίσως να πολυκαταλαβαίνει τι έλεγε, γιατί η μοναδική του επαφή με την ελληνική πραγματικότητα δεν έχει να κάνει με την όποια καλλιτεχνική δημιουργία, αλλά με την παραγωγή και πώληση... βιολογικής τσιπούρας: «Η έννοια κλειδί της στρατηγικής μας σε ορίζοντα τετραετίας είναι η ποιότητα. Η ποιότητα στο παραγόμενο προϊόν και υπηρεσία, ώστε να γίνουμε ανταγωνιστικότεροι».

Η τέχνη δεν είναι τσιπούρα, κύριε Γερουλάνε. Η ποιότητά της δεν μετρείται στη ζυγαριά του κέρδους. Με άλλα κριτήρια μετρείται. Αλλιώς, κορυφές της τέχνης στη χώρα μας θα ήταν οι αστέρες των σκυλαδικών, γιατί αυτοί είναι οι πλέον «ανταγωνιστικοί», αυτοί φέρνουν τα χοντρά φράγκα στ' αφεντικά τους.

■ Μια ωραία ατμόσφαιρα

Το στιλ των τηλεοπτικών του εκπομπών καθιερώνει ως αντιπρόεδρος της Βουλής ο σεξολόγος Βαΐσης Αποστολάτος, βουλευτής του ΛΑΟΣ. Ίδωι μερικά από τα σχόλια που κάνει μετά τις ομιλίες συναδέλφων του: «Κυρία Αγάτσα, ως άρια του μπλεκάντο μας είπατε πολύ ωραία πράγματα και τα είπατε και με πολύ ωραίο τρόπο». «Ευχαριστούμε πολύ την κα Τσουμάνη. Συνώνυμη η ευγένεια του λόγου σας και τα έλεγα ενδιαφέρουσα η δηλότητα της θεματολογίας σας». «Ευχαριστούμε το συνάδελφο κ. Μοσχόπουλο Σπυρίδωνα από την Κεφαλλονιά. Η νότα της ποιήσης που βάλσατε σας έδωσε το διαφορετικό που χρειάζεται η Αίθουσα αυτή». «Ευχαριστούμε πολύ το συνάδελφο κ. Κεδικόγλου. Μετά τις 12.00' μπορώ να λέω ότι αν τα έλεγε και ο Τζώρτζ Κλούνι είναι καλά, θα γίνονταν βουλευτής στην Ελλάδα». Φυσικά, ουδείς ενοχλείται από τα ευφυολογήματα του σεξολόγου βουλευτή. Άλλωστε, οι βουλευτές είναι επαγγελματίες και δέλουν να αισθάνονται... μια ωραία ατμόσφαιρα στο χώρο εργασίας τους.

■ Πληρωμένη απάντηση

Πληρωμένη απάντηση στη δημαγωγία με τα κρατικά αυτοκίνητα έδωσε στους Πασόκους ο πρώην υφυπουργός Οικονομίας Ν. Λέγκας. Δεν είμαστε σε θέση να ελέγξουμε αν όντως δεν πρόκειται για 57.000 κρατικά αυτοκίνητα και για εξοικονόμηση 350.000.000 ευρώ, όπως ισχυρίστηκε ο Λέγκας, τα υπόλοιπα όμως δεν αμφισβητούνται. Πριν τρεις μήνες, αποκάλυψε ο πρώην υφυπουργός, η ΝΔ πήγε στη Βουλή ρύθμιση για προμήθεια κρατικών αυτοκινήτων με λίζινγκ. Τότε, λοιπόν, ο εισηγητής του ΠΑΣΟΚ έλεγε, ανακοινώνοντας την καταψήφιση της ρύθμισης: «Η ρύθμιση της ΝΔ δεν πρέπει να εφαρμόζεται σε όλο το δημόσιο τομέα και για κάθε μηχανολογικό εξοπλισμό για αυτοκίνητα ή για οτιδήποτε άλλο χρειάζεται ο δημόσιος τομέας γιατί έτσι υπάρχει ο κίνδυνος υπερχρέωσης του ελληνικού Δημοσίου. Πρέπει να προσέξουμε και να μην πιστέψουμε ότι επειδή έχουμε leasing σήμερα και πληρώνουμε λίγα χρήματα, δεν θα έλθει στη συνέχεια το χρέος στους επόμενους προϋπολογισμούς» (Πρακτικά Βουλής, Τετάρτη 8.7.2009).

Ο Λέγκας, βέβαια, μίλησε για ανακολούθια και ζήτησε από τους Πασόκους να κατεβάσουν τους τόνους. Το δικό μας το μωλό, όμως, πάει αλλού. Δεδομένου ότι τα υβριδικά αυτοκίνητα που περιέγραφε ο Ραγκούσης τα παράγουν μόνο δυο συγκεκριμένες εταιρίες, το μωλό μας πάει στις... νόμιμες προμήθειες του κομματικού ταμείου (και όχι μόνο).

■ Μεταβανόπροκες

Μπαστούνια τα βρήκε από τον Καμμένο ο «πολύς» Θ. Πάγκαλος, που αναγκάστηκε να κάνει μια γαργάρα με ταβανόπροκες που ακόμα και το δικό του στομάχι δεν μπορεί να χωνέψει. Ο Καμμένος κατέθεσε στα πρακτικά της Βουλής δημόσια ανακοίνωση του τομέα Ναυτιλίας, Αιγαίου και Νησιωτικής Πολιτικής του Π.Α.Σ.Ο.Κ., με υπογραφή της τομεάρχισσας Ε. Τσουρή και ημερομηνία 30.9.2008, αλλά και συνέντευξη της στη «Ναυτεμπορική» την 1.10.2009, δηλαδή τρεις μέρες πριν τις εκλογές, στην οποία έλεγε ότι «είναι απαραίτητο να υπάρχει αυτόνομο υπουργείο Ναυτιλίας». Και τι βρήκε να πει ο Πάγκαλος; Αναρωτήθηκε αν είναι σωστό να κατατίθενται στα πρακτικά της Βουλής δημοσιεύματα εφημερίδων! Από συνέπεια σκίζουν οι Πασόκοι. Αλλά τι να κάνει κι ο Πάγκαλος; Μήπως έλεγε σε κανέναν ο Παπανδρέου τι σκοπεύει να κάνει; Αυτός και η προσωπική του κλικά πήραν τις αποφάσεις και οι άλλοι τρέχουν τώρα να συμμάζεψουν τα ασυμμάζεψα.

Σκληρή τετραετής λιτότητα με ανατροπές σε Ασφαλιστικό και εργασιακές σχέσεις

Εν αρχή ην η εξαπάτηση. Διά της προπαγάνδας, βεβαίως. Ως προς αυτό η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν πρωτοτύπησε. Τα ίδια είχε κάνει και η ΝΔ το 2004. Εταξε προεκλογικά και μετά έπρεπε με την προπαγάνδα να πείσει ότι δεν μπορεί να τα υλοποιήσει, διότι βρήκε την οικονομία σε μαύρο χάλι. Μόνο ο τρόπος αλλάζει. Η ΝΔ έκανε «απογραφική», που της πήρε καιρό. Το ΠΑΣΟΚ, επειδή ανέλαβε σε στιγμή πιεστικών αναγκών, έκανε «καταγραφική» εντός λίγων ημερών. Για να φαίνεται πειστική η «καταγραφική», όμως, έπρεπε να παιχτεί ένας τζόγος. Σ' αυτό ζητήθηκε η βοήθεια του διοικητή της ΤτΕ Γ. Προβόπουλου.

Από την επομένη κιόλας των εκλογών, ο Προβόπουλος, από το βήμα της συνόδου του ΔΝΤ στην Ισταμπούλ, μίλησε για έλλειμμα 10%. Στη συνέχεια, αφού συναντήθηκε με τον Παπανδρέου και δυο φορές με τον Παπακωνσταντίνου, του ζητήθηκε να ανεβάσει το έλλειμμα στο 12%. Η μπιλια κάθισε τελικά στο 12,5% από τον Παπακωνσταντίνου. Αυτό το ποσοστό κατέθεσε στους Αλμούνια και Γιούνκερ, οι οποίοι το δέχτηκαν.

Στο ενδιάμεσο, ο Παπανδρέου διατύπωσε με τις προγραμματικές δηλώσεις το κεντρικό σλόγκαν της περιόδου: «Είμαστε σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης». Ήταν το σύνθημα για να εξαμολυθούν οι προπαγανδιστές. Στελέχη των ΜΜΕ, πολιτικά στελέχη, μέλη της κυβέρνησης, καπιταλιστές-συνδικαλιστές και λοιποί παρατρεχάμενοι. Για «διότυπη ημιπτώχευση» μιλούσε ο Ανδρουλάκης την Τετάρτη στον «9,84». «Τα δυσκολότερα για την Ελλάδα είναι μπροστά», συμπλήρωνε με νόημα, για να ισχυριστεί ότι «τώρα η ΕΕ κάνει αυτό που θα κάνει αύριο το ΔΝΤ, αν δεν τα καταφέρουμε μόνοι μας». Ο Πρετεντεράκος από το «Βήμα» τραβούσε το αυτί μερικών υπουργών που κάνουν «ασκήσεις δημοφιλίας» (Ανδρέα Λοβέρδο, τ' ακούεις;) και ζητούσε γρήγορη ανταπόκριση σ' αυτά που ζητάει η ΕΕ: «Ουσιαστικότερη μεταρρύθμιση του Ασφαλιστικού», «πλήρη εξομοίωση των συνταξιοδοτικών ορίων μεταξύ ανδρών και γυναικών», «κατάργηση όλων των χαρακτηρισμών και ευνοιοκρατικών περιπτώσεων». Ο Παπαχελάς από την «Καθημερινή» κρατούσε το ίσο, ζητώντας από τη νέα κυβέρνηση «να πάρει μια ανάσα, να προχωρήσει στις μεταρρυθμίσεις που απαιτούνται, να φροντίσει τα ευάλωτα στρώματα του πληθυσμού, να αφήσει τον κ. Πάγκαλο να χειρισθεί τα "αριστερά μέτωπα" και να ελπίσει σε μια "πράσινη ανάπτυξη" στο τέλος».

Τα ερωτήματα είναι απλά. Δεν τα ήξεραν αυτά πριν τις εκλογές; Ο Παπανδρέου έλεγε ότι έχει πλήρη γνώση της οικονομίας, ότι έχει συναντη-

θεί με τον Αλμούνια, τον Τρισέ, τον Μπαρόζο. Συναντήθηκε με τον Προβόπουλο. Δεν του είπε αυτός την αλήθεια για το έλλειμμα; Αν όχι, τότε γιατί τον κρατάει στην ΤτΕ; Ή μήπως το ακριβές ύψος του ελλείμματος το ανακάλυψαν μετά, όταν εγκαταστάθηκε στην πλατεία Συντάγματος ο... γάτος Παπακωνσταντίνου; Αστεία πράγματα. Ηξεραν τα πάντα, όμως έπρεπε να κερδίσουν τις εκλογές λέγοντας παπαριές. Αφού κέρδισαν, άρχισαν το τζόγο με τους αριθμούς, ώστε να ασκήσουν τρομοκρατία στους εργαζόμενους και να περάσουν το σκληρό πρόγραμμα λιτότητας. Μάλιστα, φουσκώνουν λίγο παραπάνω το έλλειμμα, για να δείξουν πως το 2010 θα το μειώσουν ουσιαστικά (το είχε κάνει και η ΝΔ αυτό).

Ενα πρόγραμμα στο οποίο ο Παπανδρέου έδωσε την έγκρισή του την Τετάρτη, σε σύσκεψη με τους Παπακωνσταντίνου και Κατσέλη στο Μαξίμου, μετά την επιστροφή του πρώτου από το Λουξεμβούργο. «Οι προγραμματικές μας δεσμεύσεις θα τηρηθούν στο ακέραιο, με βάση βέβαια τις δυνατότητές μας», δηλώνει ο Πεταλωτής. Οπως καταλαβαίνετε, το ουσιώδες είναι το δεύτερο σκέλος: «με βάση τις δυνατότητές μας». «Δεν θα μπει κανένας νέος φόρος το 2009», δηλώνει ο Παπακωνσταντίνου. Μας δουλεύει λες και απευθύνεται σε ηλίθιους. Το 2009 τελειώνει. Ο,τι ήταν να μπει το έβαλε η ΝΔ. Αυτοί το μαζεύουν, αφού τίποτα δεν κατήγγησαν (η ιστορία με τους ημιυπαίθριους έτσι κι αλλιώς δεν περπατούσε και δεν συνιστούσε φορολογία). Το 2010... θα κλάψουν μανούλες. Από το προσχέδιο προϋπολογισμού, που θα κατατεθεί μέχρι το τέλος του μήνα, θα μάθουμε τα μεγέθη της φορολογίας και την κατανομή στις διάφορες κατηγορίες. Με το φορολογικό νομοσχέδιο, που θα κατατεθεί

μάλλον το Γενάρη, θα μάθουμε την εξειδίκευση. Το κλίμα το έδωσε ο Παπανδρέου με την «έκτακτη ανάγκη», το επιβεβαίωσε ο εκπρόσωπός του Πεταλωτής, μιλώντας για «πολυετή περίοδο προσαρμογής».

Μαζί με την τρομοκρατία των αριθμών και την καταστροφολογία πάνε και οι απειλές. «Θα συγκρουστούμε με παλιές αντιλήψεις και πρακτικές του παρελθόντος», δηλώνει με νόημα ο Πεταλωτής την Τρίτη. Τα ίδια είχε πει στις προγραμματικές δηλώσεις ο Παπανδρέου: «Η κατάσταση δεν επιτρέπει σε κανέναν να εξυπηρετεί ιδιοτελή ή συντεχνιακά συμφέροντα και να σταθεί εμπόδιο στις μεγάλες αλλαγές που ζητούν οι Έλληνες πολίτες, τις αλλαγές για τις οποίες έχουμε καθαρή εντολή». «Είμαι έτοιμος και να συγκρουστώ με αντιλήψεις και συμφέροντα που μας κρατάνε πίσω».

Δεν χρειάζεται να επιχειρηματολογήσουμε για τη σημασία αυτών των αναφορών. Κάθε φορά που οι αστοί πολιτικοί μιλούν για «αντιλήψεις και πρακτικές του παρελθόντος», για «οργανωμένα συμφέροντα», για «συντεχνιακά συμφέροντα» και τα παρόμοια, αναφέρονται στους εργάτες, τους εργαζόμενους, τους φτωχούς αγρότες, τους νέους και τις αντιστάσεις τους.

Δεν χρειάζομαστε το προσχέδιο του προϋπολογισμού, για να «οσμιοτούμε» την πολιτική σκληρής λιτότητας που θα εφαρμοστεί. Μας αρκεί το γεγονός ότι οι βιομήχανοι, οι τραπεζίτες και οι άλλοι καπιταλιστές ψάλλουν ύμνους στην κυβέρνηση Παπανδρέου. Για το λαό θα υπάρχει και πάλι μόνο μια πολιτική πτωχοκομείου, σαν αυτή που εφαρμόζε η ΝΔ. Ακόμα και το «επίδομα αλληλεγγύης», που είχαν πει ότι θα το έδιναν σε κάθε οικογένεια με ετήσιο εισόδημα κάτω από 10.500 ευρώ, άρχισαν να το

«μαζεύουν». «Επιλέγουμε να πάμε σε μια πιο στοχευμένη λογική από αυτή που είχε το σχέδιο νόμου, που είχαμε καταθέσει στη Βουλή» ως αντιπολίτευση, δηλώνει ο Παπακωνσταντίνου. Το εισοδηματικό κριτήριο θα «λειτουργήσει επικουρικά» μόνο! Είδατε με πόσο κομψό τρόπο ακυρώνουν τις προαεκλογικές εξαγγελίες τους; Οπως ακριβώς ξέχασε ο Παπανδρέου αυτά που έταζε, με άλλη πρόταση νόμου, στους πυρόπληκτους της Ηλείας. Οπως ακριβώς ο Λοβέρδος ξέχασε τη Δευτέρα αυτά που έλεγε την Κυριακή στη Βουλή.

Πέρα, όμως, από την κυβερνητική πολιτική, υπάρχει η ασυδοσία και η αγριότητα των καπιταλιστών, που αποπλύνουν και τρομοκρατούν, χωρίς να δίνουν λογαριασμό σε κανέναν και με τη σιγουριά ότι η κυβέρνηση δεν πρόκειται να τους ενοχλήσει καθόλου.

Παράσταση για την υπόθεση Κούνεβα

Ο νέος υπουργός Δικαιοσύνης Χ. Καστανίδης ήταν ο επόμενος σταθμός της αντιπροσωπείας της ΠΕΚΟΠ, εκπροσώπων του κινήματος αλληλεγγύης και των συνηγόρων της Κ. Κούνεβα. Απαιτήσαν να μη μπει στο αρχείο η υπόθεση Κούνεβα και να συνεχιστεί με ουσιαστικό τρόπο η ανακριτική έρευνα. Αναφέρθηκαν στις κραυγαλέες ανακριτικές παραλείψεις και ξεκαθάρισαν ότι σε μία υπόθεση καμιά ολιγαρχία και συγκάλυψη δεν είναι ανεκτή. Συνεπώς, είναι αδιανόητο να συνταχθεί το Συμβούλιο Πλημμελειοδικών, που σε λίγες ημέρες αποφασίζει για το θέμα, με την εμμονή του Ανακριτή να σταματήσει την έρευνα.

Επίσης αναφέρθηκαν στις ευθύνες του ΠΑΣΟΚ που με το νόμο Ρέππια 2956/2001 καθιέρωσε τις μεσαιωνικού τύπου εργασιακές σχέσεις με τις δουλεμπορικές εταιρίες, αλλά και στις πρόσφατες διώξεις διαδηλωτών, που παραπέμφθηκαν με τον κουκουλονόμο 3772/2009, επειδή διαμαρτυρήθηκαν για το θάνατο του μετανάστη Μοχάμεντ Καμράν Ατίφ, μετά από βασανισμό που υπέστη στο Α.Τ. Νίκαιας. «Αναμένουμε κατόπιν αυτών τη δέσμευση και τη δημόσια διατύπωση της θέσης του κ. υπουργού και της κυβέρνησης», καταλήγει ανακοίνωση που εκδόθηκε.

■ Ξέχασαν τις «δεσμεύσεις» για ΟΤΕ και Ολυμπιακή

Από τις προγραμματικές κιόλας δηλώσεις της νέας κυβέρνησης το ΠΑΣΟΚ πήρε πίσω δυο από τις προεκλογικές του «δεσμεύσεις». Δυο θέματα με τα οποία τόσο ντόρο έκανε. Αναφερόμαστε στον ΟΤΕ και την Ολυμπιακή. Όπως θυμόμαστε όλοι, ο Παπανδρέου προεκλογικά έλεγε ότι θα ζητήσει να πάρει πίσω το δημόσιο ένα ποσοστό από τον ΟΤΕ, ώστε να πάρει τη διοίκηση από τη Deutsche Telekom, και ότι στην Ολυμπιακή θα προωθήσει ένα μικτό σχήμα κράτους-ιδιωτών. Και τα δύο πήγαν περίπατο.

Ο Παπανδρέου δεν είπε κουβέντα γι' αυτά τα θέματα, όπως γενικότερα δεν είπε τίποτα για τις ιδιωτικοποιήσεις που προωθούσε η ΝΔ και υποτίθεται ότι το ΠΑΣΟΚ κατήγγειλε ως ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας. Τίποτα απολύτως δεν είχε να κάνει ο Ρέππας, που έχει την αρμοδιότητα για τις μεταφορές και τις επικοινωνίες. Είτε για τον ΟΣΕ, δεν είπε κουβέντα για τον ΟΤΕ και όταν έφτασε στις αερομεταφορές δεν είπε τίποτα για την Ολυμπιακή. Αρχισε κάτι αερολογίες περί «επιτάχυνσης της υλοποίησης νέων σύγχρονων υποδομών και εφαρμογής ενός αποτελεσματικού προγράμματος συντήρησης» των αεροδρομίων, καθώς και περί «αλλαγών στο θεσμικό πλαίσιο με στόχο την αναβάθμιση της Υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας, ώστε να λειτουργεί πραγματικά ως ανεξάρτητη αρχή με αυξημένο κύρος και ευθύνη».

Μια μέρα μετά την υπερψήφιση των προγραμματικών δηλώσεων της κυβέρνησης, ο Βγενόπουλος οργάνωσε φιάτσα στο «Ελ. Βενιζέλος». Στην Τεχνική Βάση της Ολυμπιακής έκανε τα εγκαίνια της νέας εταιρίας με 6.500 καλεσμένους, μεταξύ των οποίων ήταν οι πρώην υπουργοί Μεταφορών Χατζηδάκης και Στυλιανίδης και ο νυν αρμόδιος υφυπουργός Σηφουνάκης. Είναι χαρακτηριστικά αυτά που είπε ο Βγενόπουλος: «Κατ' αρχήν οφείλω να ευχαριστήσω τους αρμόδιους πρώην υπουργούς, τον κ. Κ. Χατζηδάκη κατ' αρχήν αλλά και τον κ. Ευρ. Στυλιανίδη, καθώς και τον κ. Γ. Παπαθανασίου και την κα Φάνη Πάλλη - Πετραλιά, αλλά και τον γεν. γραμματέα του υπουργείου Μεταφορών, τον κ. Δ. Πλατή, για τη συνεργασία μας στην πολύ δύσκολη περίοδο της μετάβασης από την παλαιά ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ στη νέα. Επίσης, οφείλω να ευχαριστήσω τον σημερινό πρωθυπουργό, κ. Γιώργο Παπανδρέου, διότι σαν αρχηγός της αξιωματικής αντιπολίτευσης στήριξε την αποκρατικοποίηση για το πραγματικό συμφέρον του δημοσίου αγνοώντας αντιπολιτευτικές και ψηφοθηρικές σκοπιμότητες. Όπως είχαμε δηλώσει τότε εγγράφως δε θα προχωρούσαμε σε αυτό το εγχείρημα χωρίς τη στήριξή του».

Χρειάζεται κανένα περαιτέρω σχόλιο;

■ Κριτική στήριξη στην κυβέρνηση

Στο πλαίσιο της πολιτικής «αριστερού μαϊντανού», που λανσάρισε στη νέα Βουλή ο ΣΥΡΙΖΑ, ο Τσίπρας δεν είχε κανένα πρόβλημα να αναγνωρίσει στον Παπανδρέου τις καλύτερες των προθέσεων στα ζητήματα της διοίκησης του κράτους. «Κύριε πρωθυπουργέ, ανοίξατε, όμως, με δική σας πρωτοβουλία—και ορθά κάνατε— τα θέματα διαφάνειας, αξιοκρατίας, θεσμικής λειτουργίας του κράτους για το ξεπέραςμα της πολιτικής κρίσης, της κρίσης του πολιτικού μας συστήματος», είπε ο Τσίπρας. «Όπως γνωρίζετε, σε αυτά τα θέματα έχουμε εδώ και πάρα πολλά χρόνια προγραμματικές θέσεις και φωνάζουμε και διεκδικούμε και από αύριο το πρωί είμαστε στη διάθεσή σας να τις καταθέσουμε. Και ειλικρινά περιμένουμε αποφασιστικά βήματα προς αυτή την κατεύθυνση», κατέληξε!

Τι να σχολιάσουμε τώρα; Ότι περιμένουν από τον Παπανδρέου, μεγαλοστέλεχος σε όλες τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ, άνθρωπο που κληρονόμησε το κόμμα του πατέρα του, να φέρει διαφάνεια και αξιοκρατία στη λειτουργία του κράτους! Δηλαδή, η κυβέρνηση δεν θα στελεχώσει υπουργεία, υπηρεσίες, οργανισμούς και επιχειρήσεις του δημοσίου με τα πράσινα λαμόγια που την ξαναέφεραν στην εξουσία, ότι δεν θα αντιμετωπίσει όλο τον κόσμο με κριτήριο την υπακοή στην πολιτική της, αλλά αξιοκρατικά! Τι είναι τελικά η αξιοκρατία; Κάποια μεταφυσική διαδικασία; Δεν σχετίζεται άμεσα με την άσκηση της πρακτικής πολιτικής; Είναι δυνατόν μια κυβέρνηση να δείξει εμπιστοσύνη σε ανθρώπους που μπορεί να συγκρουστούν μαζί της, να εκθέσουν υπουργούς, να αποκαλύψουν λαμογίες, να εμποδίσουν παράνομες πράξεις; Πόσα θέλετε για να μας τρελάνετε, re;

Τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα...

Κυριακή, 18.10.09. Συζήτηση για τις προγραμματικές δηλώσεις στη Βουλή. Ο υπουργός Εργασίας Α. Λοβέρδος πλειοδοτεί σε φιλεργατική δημαγωγία: «*Προγραμματική μας δέσμευση αποτελεί, τέλος, η κατάργηση των ρυθμίσεων Πετραλιά, τόσο για την αύξηση των ορίων ηλικίας, όσο και για τη μείωση των συντάξεων*».

Δευτέρα, 19.10.09. Ο Λοβέρδος καλεί τους συντάκτες σε συνέντευξη Τύπου με θέμα τις προγραμματικές δηλώσεις. Το πρώτο ερώτημα που του τίθεται είναι ποιες ακριβώς διατάξεις του νόμου Πετραλιά θ' αλλάξει. Αμέσως το γυρίζει στο... καλαματιανό: «*Για τις περιπτώσεις όπου δεν έδωσα χρονοδιάγραμμα ενεργειών, αυτό το χρονοδιάγραμμα θα δοθεί σε εύθετο χρόνο και η συγκεκριμενοποίηση της εφαρμογής θα συναρτάται με την εφαρμογή άλλων κρίσιμων, μεγάλων, σοβαρών στόχων, που θα επιτρέπουν και θα απελευθερώσουν την εφαρμογή και των υπολοίπων... Μη μου ζητάτε όμως σε ό,τι αφορά την αύξηση των ορίων της συνταξιοδότησης, τη μείωση των συντάξεων, που ήταν οι παρεμβάσεις Πετραλιά, και σχετικά με την κατάργησή τους να δώσω τώρα χρονοδιάγραμμα*». Κοντολογίς, πάπαλα η κατάργηση των συγκεκριμένων έστω διατάξεων του νόμου Πετραλιά.

Στη συζήτηση που ακολουθεί και που περιστρέφεται γύρω απ' αυτό το θέμα, Λοβέρδος και Κουτρουμάνης μιλούν σαν την Πυθία

στο μαντείο των Δελφών: Ναι μεν αυτή είναι η προγραμματική μας δέσμευση, αλλά δεν μπορούμε να πούμε πότε θα την υλοποιήσουμε, γιατί δεν ξέρουμε πόσο κοστίζει, ακούσατε και τον Παπακωνσταντίνου και πάει λέγοντας. Ήταν σαν να έλεγαν, εντάξει ρε παιδιά, είπαμε μια φιλεργατική παπαριά στη Βουλή, μη μας ζητάτε να την κάνουμε και πράξη.

Όταν έρχεται η σειρά μας να ρωτήσουμε, αποφασίζουμε ν' αλλάξουμε την απάντηση. Διευκρινίζουμε στον υπουργό ότι η ερώτησή μας δεν αφορά τυχόν νομοθετικές πρωτοβουλίες που θα πάρει, αλλά την εφαρμογή **ήδη ψηφισμένων νόμων**. Το Φλεβάρη του 2004, η κυβέρνηση Σημίτη ψήφισε νόμο βάσει του οποίου έπρεπε να δοθούν στο ΙΚΑ 1,5 δισ. ευρώ σε επτά ετήσιες δόσεις. Φτάσαμε στο 2009 και δεν έχει μπει ούτε ευρώ στο ταμείο του ΙΚΑ. Δηλαδή, νόμος του ελληνικού κράτους δεν εφαρμόζεται. Δεσμεύεστε ότι στον επόμενο κρατικό προϋπολογισμό θα εγγραφεί κονδύλι τουλάχιστον 213 εκατ. ευρώ, που αντιστοιχούν σε μια δόση, για ν' αρχίσει έστω και μετά παρέλευση πενταετίας ν' αρχίσει το κράτος να τηρεί αυτή την υποχρέωσή του έναντι του ΙΚΑ;

Νόμος δεύτερος, η κρατική συμμετοχή στον κλάδο υγείας του ΙΚΑ. Ο Ν. Χριστοδουλάκης πήγε να την καταργήσει με τροπολογία το φθινόπωρο του 2003. Αναγκάστηκε να αποσύρει την τροπολογία, μετά από διαμαρτυρίες, όμως στον προϋπολογισμό

του 2004 δεν ενέγραψε το σχετικό κονδύλι. Παράνομως φυσικά. Την ίδια τακτική συνέχισαν οι κυβερνήσεις της ΝΔ. Δηλαδή, στους κρατικούς προϋπολογισμούς από το 2004 μέχρι και το 2009, έξι συνεχή χρόνια, παράνομως δεν έχει εγγραφεί το κονδύλι για την κρατική επιχορήγηση στον κλάδο υγείας του ΙΚΑ. Το ποσό ξεπερνά το 1 δισ. ευρώ. Δεσμεύεστε ότι αυτή η παρανομία θα αρθεί στον κρατικό προϋπολογισμό του 2010;

Νόμος τρίτος. Το ΙΚΑ χρωστάει προς τον ΟΑΕΔ και άλλους φορείς, για λογαριασμό των οποίων εισπράττει εισφορές, πάνω από 5 δισ. ευρώ. Από 1.1.2002 το ΙΚΑ οφείλει να καταβάλλει άμεσα όλα τα ποσά που εισπράττει για λογαριασμό τρίτων. Όμως, αυτό δεν εφαρμόζεται. Διακινδυνεύει η τακτική του ΙΚΑ να καλύπτει τη δική του μαύρη τρύπα παρακρατώντας τις εισπράξεις που κάνει για λογαριασμό τρίτων. Προτίθεστε να σταματήσετε άμεσα αυτό το παράνομο καθεστώς;

Και κάτι τελευταίο. Ο κ. Κουτρουμάνης ξέρι πολύ καλά ότι ο βρετανικός αναλογιστικός οίκος υπολόγισε ότι το 1996 το ΙΚΑ χρωστούσε 3,7 δισ. ευρώ στο ΕΤΕΑΜ. Η προηγούμενη κυβέρνηση έκανε μια ρύθμιση το 2008 μόνο για 2,5 δισ. ευρώ, υποστηρίζοντας αυθαίρετα ότι τόσο ήταν το χρέος μέχρι και το 2007. Προτίθεστε να επανεξετάσετε αυτή την απόφαση, με την οποία μπαίνει ταφόπλακα στο ΕΤΕΑΜ; Παρακαλούμε, οι απαντήσεις σας να είναι σαφείς.

Ο Λοβέρδος ψιθύρισε στον Κουτρουμάνη να απαντήσει και αυτός άρχισε να βγάζει ένα λογύδριο, λέγοντας ότι «δεν ψηφίστηκαν για να κάνουν αντιπολίτευση στην αντιπολίτευση». Τον διακόψαμε, λέγοντάς του να απαντήσει συγκεκριμένα. «Αφήσε με όμως να απαντήσω κι εγώ όπως θέλω, εσύ έκανες την ερώτηση», απάντησε εκνευρισμένος. «Δεν είναι αμφιθέατρο εδώ. Ρωτάτε απαντάμε, σας παρακαλώ», είπε ακόμα πιο ενοχλημένος ο Λοβέρδος! Ο Κουτρουμάνης έβγαλε ένα παραληρηματικό λογύδριο, για να φτάσει στο ζουμί: «*Θα ήταν εξωπραγματικό να ισχυριστεί κανένας ότι αύριο, το 2010 ή στο τέλος του 2009, μπορούμε να αναλάβουμε όλες αυτές τις υποχρεώσεις και να τις καλύψουμε είτε προς το ΙΚΑ, είτε προς τρίτους*».

Του θυμίζουμε ότι εμείς δεν μιλάμε γενικά για υποχρεώσεις, αλλά για εφαρμογή νόμων του ελληνικού κράτους. Η απάντηση είναι χαρακτηριστική: «*Στα πλαίσια των δυνατοτήτων που υπάρχουν και ο κ. Υπουργός σας παρέπεμψε και στις δηλώσεις του κ. Παπακωνσταντίνου, του υπουργού Οικονομικών χτες, θα εξαντλήσουμε στα πλαίσια αυτά κάθε περιθώριο για να ανταποκρίνεται το δημόσιο στις υποχρεώσεις του απέναντι στα ταμεία*».

«Δηλαδή θα παραβιάσετε τη νομοθεσία, γιατί δεν μπορείτε να δώσετε; Σ' αυτό θέλω μια απάντηση», επιμένουμε. Απάντηση, φυσικά, δεν πήραμε.

■ Να μονιμοποιηθούν οι εργαζόμενοι με stage

Το δικαίωμα στη δουλειά είναι αδιαπραγμάτευτο

Ενα τσούρμιο πολιτικοί αλήτες παίζουν μπλιάρδο στην πλάτη χιλιάδων εργαζόμενων, που εργάζονται κανονικά, αλλά σε συνθήκες επίσημης, θεσμοθετημένης ανασφάλιστης εργασίας, με το καθεστώς των προγραμμάτων stage.

Το θέμα άνοιξε ο υπουργός Εργασίας Α. Λοβέρδος, ο οποίος την περασμένη Δευτέρα παραδέχτηκε ότι τα stage «κατέστησαν κρυφή μορφή εργασίας, κεκαλυμμένη, η οποία μάλιστα κουμπώνει με οργανικές θέσεις και οδηγεί μετά την πάροδο των 24 μηνών σε αξιώσεις περί μετατροπής αυτής της σχέσης σε σχέση αορίστου χρόνου». Μίλησε για «φαινόμενα νέων συμβασιούχων» και κατέληξε: «Υπάρχουν κάποιοι που έχουν περάσει το 24μηνο και είναι στο Δημόσιο. Αυτούς δε μπορείς να τους διώξεις».

Ο Λοβέρδος μίλησε περισσότερο σαν νομικός και λιγότερο σαν υπουργός. Δεν φανταζόταν, μάλλον, τη θύελλα που θα ξεσή-

κωνε, στην προσπάθειά του να δείξει φιλεργατικό πρόσωπο. Πρώτη αντέδρασε η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΓΣΕΕ, με μια αισχρή δήλωση του Παναγόπουλου, που αφού χαρακτήρισε τα stage «κατάρρα» και «βαρβαρότητα», αποφάνθηκε ότι δε μπορεί «να επιβραβευτεί με μονιμοποίηση». Εξέφρασε ευθέως τη διαφωνία του με τη διάτυπωση Λοβέρδου, που «αφήνει παραθυράκια», όπως είπε. Για ποιο λόγο δε συμφωνεί; Διότι «αυτές οι θέσεις δεν προκηρύχθηκαν και επιλεχθηκαν οι υποψήφιοι με χαρτάκια από τα υπουργικά γραφεία».

Για δεσ ποιους μιλάει. Ο άνθρωπος που απασχολεί ανασφάλιστους εργαζόμενους με stage στη ΓΣΕΕ, ύστερα από συμφωνία με τη ΓΣΕΕ και το Βερναδάκη. Προφανώς, αυτούς τους επέλεξε ο ίδιος, από τον «πράσινο» πολτό και όχι από το «γαλάζιο» που επέλεξαν οι διάφορες κρατικές υπηρεσίες.

Τη σκυτάλη πήρε ο πρώην

διοικητής του ΟΑΕΔ Γ. Βερναδάκης. Ο άνθρωπος που έκανε τα stage επιστήμη, δήλωσε ότι οι υπουργοί του ζητούσαν να ανανεώνει συνεχώς πολλές συμβάσεις stage, διότι οι συγκεκριμένοι εργαζόμενοι κάλυπταν πάγιες και διαρκείς ανάγκες και χωρίς αυτούς πολλές υπηρεσίες, όπως π.χ. τα ασφαλιστικά ταμεία, δεν θα μπορούσαν να λειτουργήσουν. Πράγματι έτσι είναι και αυτό καταγγέλαμε τόσα χρόνια και εμείς και πολλοί άλλοι. Ο αποτυχών να εκλεγεί βουλευτής Βερναδάκης, προφανώς για να παραστήσει τον καλό στους χιλιάδες απασχολούμενους με stage, παραδέχεται ότι οι εργαζόμενοι αυτοί δουλεύουν εδώ και χρόνια χωρίς ασφάλιση στο Δημόσιο. Προσοχή, εργάζονται κανονικά και δεν μαθητεύουν. Το ίδιο είχε και ο Λοβέρδος. Και τι έκανε τόσα χρόνια ο Βερναδάκης για να σταματήσει αυτό το αίσχος;

Μετά τη ΓΣΕΕ, το παιχνίδι πέρασε στα χέρια του στενού παπανδρείκου πυρήνα. Πρώτα ο Ραγκούσης είπε ότι δεν υπάρχει

καμιά περίπτωση μονιμοποίησης ακόμα και εκείνων που εργάζονται για περισσότερο από δυο χρόνια με stage, ο δε Πεταλωτής είπε πως θ' αλλάξει ο νόμος και όχι μόνο δεν θα μονιμοποιηθούν, αλλά δεν θα παίρνουν ούτε τη μοριοδότηση του 50%, που προέβλεπε ο νόμος Παυλόπουλου. Ο Λοβέρδος αναγκάστηκε να μαζευτεί, δηλώνοντας ότι αυτός... άνοιξε το θέμα, για να συζητηθεί μέσα στην κυβέρνηση! Η μαγκιά του δεν κράτησε ούτε δυο μέρες.

Οι Πασόκοι δε θέλουν να μονιμοποιήσουν εργαζόμενους που φοβούνται ότι είναι ψηφοφόροι της ΝΔ. Από την άλλη, δε θέλουν καν να κάνουν μαζικούς διορισμούς στο Δημόσιο, για λόγους λιτότητας. Όμως, το δικαίωμα στη δουλειά δεν έχει χρώμα. Οι εργαζόμενοι που δουλεύουν τόσο καιρό με το αισχρό καθεστώς των stage πρέπει να μονιμοποιηθούν. Και βέβαια, τα stage πρέπει να καταργηθούν, όχι μόνο στη δημόσια αλλά και στον ιδιωτικό τομέα.

Στράτευση - Χρέος - Αξιοπρέπεια

ΚΟΡΥΔΑΛΛΟΣ, 21 ΟΚΤΩΒΡΗ 2009

Κυρία πρόεδρε, κυρίες και κύριοι δικαστές
Όπως είπα και στο προηγούμενο δικαστήριο, προβληματίστηκα πολύ για το τι θα σας πω σήμερα. Όχι μόνο γιατί όλα έχουν ειπωθεί, αλλά και γιατί τα πράγματα, στο βαθμό που σας αφορούν, είναι εξαιρετικά απλά. Πριν σας εξηγήσω γιατί είναι εξαιρετικά απλά, θα επαναλάβω και σε σας πως όλα θα πω, ανεξάρτητα από το πώς θα τα χαρακτηρίσετε εσείς, για μένα δεν συνιστούν απολογία.

Δεν είμαι εγκληματίας για να απολογηθώ για κάτι. Βρίσκομαι κατηγορούμενος για την πολιτική μου δράση, που είναι ταυτισμένη με την ίδια τη ζωή μου. Μια δράση που ήταν στην υπηρεσία του ελληνικού λαού και αυτός είναι ο μόνος αρμόδιος για να την κρίνει. Επομένως, δεν έχω να απολογηθώ για τίποτα σε ένα δικαστήριο της άρχουσας τάξης. Μην κάνετε το λάθος να το πάρετε και εσείς προσωπικά. Είναι ιδεολογική και πολιτική προσέγγιση, που πηγάζει από την κοσμοθεωρία μου. Μαρξιστής ήμουν, είμαι και θα παραμείνω, επομένως δεν μπορώ να δεχτώ πως υπάρχουν θεσμοί ανεξάρτητοι και υπερταξικοί. Όλοι οι θεσμοί είναι ταξικοί.

Όσα θα πω στη συνέχεια, λοιπόν, δεν τα θεωρώ απολογία. Τα θεωρώ κατάθεση απόψεων, κατάθεση ψυχής, ενώπιον του ελληνικού λαού, του μόνου αρμόδιου να κρίνει την πολιτική μου δράση και την ιστορική διαδρομή του ΕΛΑ.

Όμως, μια και είναι η τελευταία φορά που μιλάω απ' αυτή τη θέση, είμαι υποχρεωμένος να αναφερθώ στην προσωπική πολιτική μου διαδρομή. Όσο πιο συνοπτικά γίνεται. Γιατί δεν είναι δυνατόν να κλείσεις 50 χρόνια μέσα σε μια ώρα. Δεν πρόκειται να πω καινούργια πράγματα. Ό,τι είχα να πω το είπα από την πρώτη δίκη. Θα τα ξαναπώ, όμως, γιατί πρέπει.

Γεννήθηκα τον Οκτώβρη του 1939 στην Ξυλαγανή Κομοτηνής. Τον πατέρα μου δεν τον γνώρισα. Ήταν ένας από τους τελευταίους, αν όχι ο τελευταίος νεκρός του αλβανικού μετώπου. Μοναχικός ενός πλοίου στο Μπιλέτσι Τρικάλων, σημερινό Παλαιμονάστηρο, με πολύχρονης σπουδές στη Γαλλία.

Η μητέρα μου έζησε μέχρι τα 20 χρόνια της στη Σοβιετική Ένωση, στο Λένινγκραντ. Σπούδαζε Ιατρική, όταν οι μπολσεβίκοι έπιασαν την γιαγιά μου να μαζεύει κρυφά συνάλλαγμα, κατάσχασαν τις επιχειρήσεις της οικογένειάς της και τους έδιωξαν. Η μητέρα μου δεν πρόλαβε να τελειώσει την Ιατρική, πρόλαβε όμως να γίνει κομμουνίστρια, να γίνει το «μαύρο πρόβατο» της συντηρητικής οικογένειάς.

Για να τα βγάλει πέρα με την Κατοχή, η μητέρα μου πηγαίνει να ζήσει στο χωριό του παππού μου. Το Μπιλέτσι είναι ανταρτοχώρι. Η μητέρα μου γίνεται σύνδεσμος των ανταρτών. Επειδή μιλά ξένες γλώσσες, πράγμα σπάνιο για εκείνη την εποχή, αντιλαμβάνεται ότι ο αυστριακός γιατρός, που οι ναζί έχουν εγκαταστήσει στο αρχοντικό του παππού μου, επιτάσσοντας ένα τμήμα του, είναι αντιφασίστας. Τον πείθει να βοηθήσει τον απελευθερωτικό αγώνα και έτσι αρχίζει μια σταθερή ροή φαρμάκων προς τους αντάρτες του ΕΛΑΣ, ιδιαιτέρως κινίνης.

Το 1945 επιστρέφουμε στην Αθήνα, όμως κάθε Χριστούγεννα, Πάσχα και καλοκαίρι ξαναγυρίζω στο χωριό. Η περίοδος αυτή είναι για μένα περίοδος όχι μόνο φυσικής, μα και κοινωνικής και πολιτικής ενθάρρυνσης. Στην Αθήνα ακούω τη γιαγιά μου να βρίζει τη μητέρα μου «μπολσεβίκα» και «συμμοριτίσσια». Στο χωριό βλέπω τις συνέπειες του μοναρχοφασισμού πάνω στους περήφανους ανθρώπους που αγωνίστηκαν για τη λευτεριά αυτού του τόπου. Οι «χαρακτηρισμένοι» ούτε σαν εποχιακοί εργάτες δεν μπορούν να δουλέψουν. Νέοι με πανεπιστημιακά διπλώματα κάθονται στο καφενείο ή δουλεύουν στα χωράφια, αν έχουν. Προϋπόθεση για την αλλαγή της ζωής τους είναι οι δηλώσεις νομιμοφροσύνης. Η ανεργία θερίζει και φέρνει πείνα, πραγματική πείνα, όχι μεταφορική. Ο χειροφύλακας ορίζει τις ζωές των ανθρώπων. Κι όμως, λίγοι λύγισαν.

Όλα αυτά τα γεγονότα τα έβλεπα και παρ' όλες τις εξηγήσεις της μητέρας μου δεν μπορούσα, δεν ήθελα πιθανά, να τα συνδυάσω σε ένα κεντρικό πολιτικό μήνυμα. Μέχρι που 17 χρονών συνέβη ένα γεγονός που με συγκλόνισε, με ζύπνησε, με συ-

νειδητοποίησε και σημάδεψε τη ζωή μου. Καθόμουν στην πλατεία του χωριού, όταν με πλησίασε μια γυναίκα με δυο παιδιά. Κρατούσε ένα τετράδιο. Μου είπε: «Πάρτο, είσαι μορφωμένος, είσαι πρωτευουσάνας, αξιοποίησε το στη μνήμη του άνδρα μου». Ήταν η χήρα του δασκάλου του χωριού, που τον εκτέλεσαν, σε συνθήκες κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, γιατί αρνήθηκε να πει «Ζήτω η Αμερική, κάτω ο Κομμουνισμός». Ήταν ένα γράμμα που ξεχειλιζε από αγάπη για τα παιδιά του, τη γυναίκα του, την ανθρωπότητα. Τους εξηγούσε γιατί έπρεπε να πεθάνει για τις ιδέες του.

Αυτό το γράμμα σφράγισε την προσωπικότητα και τη ζωή μου. Αυτή η περήφανη στάση του δασκάλου, που δεν ήταν ο μόνος, αλλά ένας ανάμεσα σε χιλιάδες κομμουνιστές που αντιμετώπισαν περήφανα το εκτελεστικό απόσπασμα, δίνει την κατ' αρχήν απάντηση σε όσους αναρωτιούνται γιατί ανέλαβα την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου στον ΕΛΑ, εγώ, ένας άνθρωπος 65 χρονών, όταν ο ανώνυμος κομμουνιστής 30 χρονών πέθανε για να στηρίξει τις ιδέες του.

Το ξέρω ότι οι κωλοτούμπες σήμερα αποτελούν το εθνικό μας σπορ. Δεν είμαστε όμως όλοι για κωλοτούμπες, κύριε εισαγγελέα. Δεν γεννηθήκαμε όλοι με τις ιδιότητες του χαμαιλέοντα. Αυτός ο τόπος γέννησε ανθρώπους, άντρες και γυναίκες, που είχαν ψηλά την έννοια της κοινωνικής στράτευσης, όπως και τις έννοιες της αξιοπρέπειας, της τιμής και του χρέους. Αυτά είναι που δεν μπορείτε να κατανοήσετε.

Τα δυο τελευταία χρόνια στο σχολείο διάβαζα ό,τι υπήρχε, στα ελληνικά ή στα αγγλικά, σχετικά με το μαρξισμό. Ήμουν πεπεισμένος πλέον, πως για την αδικία, τη φτώχεια, την εξοθλίωση, τη βαρβαρότητα που έβλεπα γύρω μου, υπήρχε εξήγηση, υπήρχε αιτία, υπήρχε και διέξοδος.

Αιτία ήταν η ύπαρξη των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, σχέσεων εκμετάλλευσης και κλοπής της απλήρωτης δουλειάς των εργαζόμενων. Αυτές τις σχέσεις παραγωγής προστάτευε το πολιτικό σύστημα, το κράτος, όλοι οι θεσμοί. Και διέξοδος ήταν η ανατροπή του καπιταλισμού, η κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο. Φορέας αυτής της μεγάλης επαναστατικής αλλαγής, που θα γίνει για λογαριασμό ολόκληρου του εργαζόμενου λαού, είναι η εργατική τάξη, η πιο πρωτοπόρα τάξη της κοινωνίας μας.

Φοιτητής στο Πολυτεχνείο εντάχθηκα στη νεολαία της ΕΔΑ. Με έπεισε ένα από τα πιο σημαντικά στελέχη τότε, με συγκρότηση, με τεράστιες γνώσεις για τη μαρξιστική θεωρία, ταυτισμένο τόσο με τους σκοπούς του Κομμουνιστικού Κόμματος, που δρούσε μέσα και μέσω της ΕΔΑ, σε σημείο που δεν είχε προσωπική ζωή. Είναι ο γνωστός φιλόσοφος Στέλιος Ράμφος. Τον αναφέρω, γιατί είναι χαρακτηριστικό παράδειγμα των οβιδιακών μεταμορφώσεων ενός πρώην κομμουνιστή. Εξελέχθηκε σε φιλόσοφο της Δεξιάς, σε σπόκιαν της Εκκλησίας, σε απολογητή των Αμερικάνων για τον πόλεμο στο Ιράκ, σε ψυχολόγο της επαναστατικής Αριστεράς.

Σαν φοιτητής συμμετέχω στο φοιτητικό συνδικαλιστικό κίνημα. Το 1961 ήμουν εκλογικός αντιπρόσωπος της ΕΔΑ στις εκλογές της βίας και νοθείας. Εκανα πάνω από 50 τεκμηριωμένες ενστάσεις. Μέχρι το πρωί έγραφε ο δικαστικός αντιπρόσωπος...

Είχα την τύχη να συμμετέχω στη συντακτική επιτροπή ενός θετικού δημιουργήματος, της εφημερίδας της νεολαίας της ΕΔΑ «Πανσπουδαστική», από το τεύχος 32 και μετά ως σκιτσογράφος της. Οι συντάκτες της, προικισμένα στελέχη και ανέταχτοι προοδευτικοί φοιτητές, έδιναν μάχη ανέναντος στο φοιτητικό συνδικαλισμό. Τα συνεχόμενα ξενύχτια και οι ζωντανές συζητήσεις που παρακολουθούσα με ωρίμασαν πολιτικά. Ξενύχτια με το φόβο των τραμπουκών της παρακρατικής ΕΚΟΦ, που οι ηγέτες της έγιναν βουλευτές της ΕΡΕ και μερικοί ήταν και μέχρι πρότινος βουλευτές της Νέας Δημοκρατίας. Η μάχη της συντακτικής επιτροπής της «Πανσπουδαστικής» για την ανανέωση του φοιτητικού κινήματος και κατ' επέκταση του κόμματος χάθηκε οριστικά το 1963, με την ωμή επέμβαση της ηγεσίας της ΕΔΑ στο περιοδικό. Φοβήθηκαν ότι μπορούσε να δημιουργηθεί ένα αυτο-

δύναμο, υλικά και πολιτικά, κύτταρο του κόμματος.

Η δεκαετία του '60 φέρνει ένα σχίσμα όχι μόνο στο ελληνικό, αλλά στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα. Είναι η δεκαετία που ολοκληρώνεται η μετάλλαξη των Κομμουνιστικών Κομμάτων. Από κόμματα επαναστατικά που ήταν, ανεξάρτητα από τις αντιφάσεις, τα λάθη, τις παλινωδίες και την κριτική που μπορούσε κάποιος να τους κάνει, μετατρέπονται σε κόμματα καθεστωτικά. Κόμματα που επιδιώκουν να βρουν μια θεσούλα κάτω από τον κοινοβουλευτικό ήλιο. Κόμματα που ξεπουλάνε τα συμφέροντα του

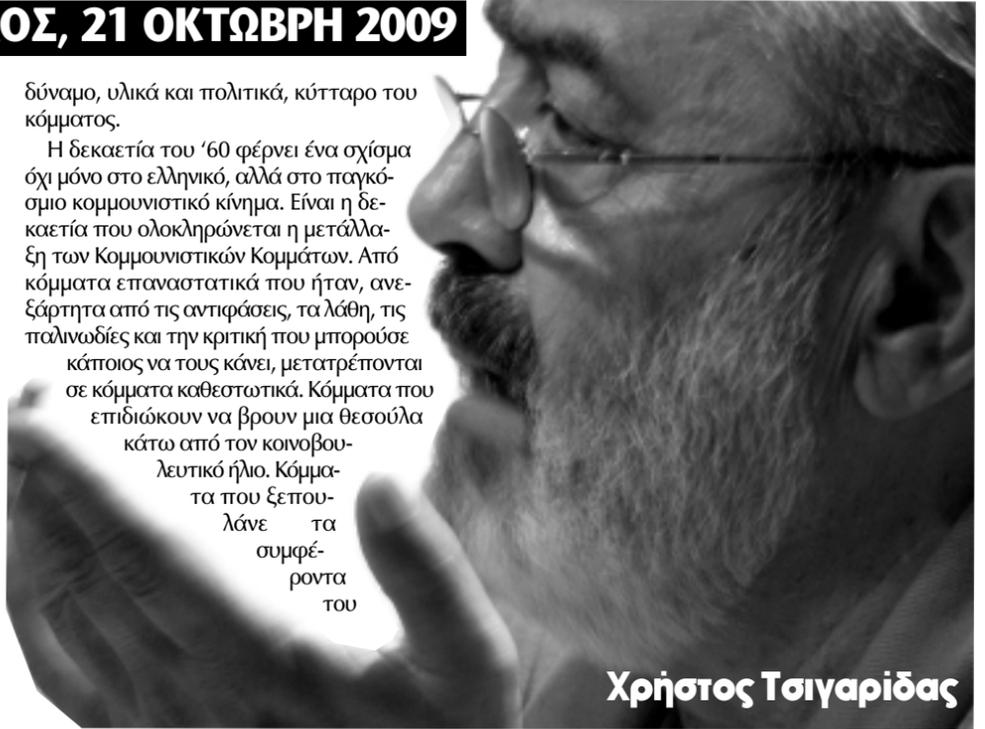
εργαζόμενου λαού για τις δικές τους ιδιαίτερες πολιτικές ανάγκες. Λειτουργούν σαν βαριδιά στα πόδια του εργατικού και λαϊκού κινήματος. Στη θέση της επαναστατικής στρατηγικής για την ανατροπή του καπιταλισμού βάζουν την ειρηνική συνύπαρξη και το ειρηνικό πέρασμα στο σοσιαλισμό, κυλώντας στον σπορτουρισμό.

Από το 1961 τα ρεύματα της αμφισβήτησης είχαν αρχίσει να φυσάνε και φτάνουν μέχρι την Ελλάδα. Μετά το 1963, τα προβλήματα της ειρηνικής συνύπαρξης, του ειρηνικού περάσματος και της αναγκαιότητας της παράνομης δουλειάς, συζητούνται ανάμεσα στους κομμουνιστές συνεχώς. Η ηγεσία του ΚΚΕ και της ΕΔΑ έχει μεταλλαχθεί πλήρως, σε βοθμό που στις εκλογές του 1961 και του 1963, τρομοκρατημένη από το 25% που πήρε στις εκλογές του 1958, να ζητά από τα στελέχη να πείσουν τους πρώην εξόριστους και φυλακισμένους, τους συγγενείς και τους φίλους τους, να ψηφίσουν την Ένωση Κέντρου του Παπανδρέου. Να ψηφίσουν το δίδιο της Αντίστασης. Να εγκαταλείψουν τον επαναστατικό δρόμο και να γίνουν ουρά ενός αστικού κόμματος, που το είχαν δημιουργήσει οι ίδιοι οι Αμερικάνοι. Σ' αυτή την περίοδο και λόγω αυτής της στάσης, αποχώρησαν από την ΕΔΑ εκατοντάδες κομμουνιστές και τα πιο σημαντικά στελέχη της Νεολαίας. Το δρόμο της αποχώρησης πήρα και εγώ το 1963. Συμμετέχω βέβαια σε όλες τις λαϊκές κινητοποιήσεις και ταυτόχρονα αναζητώ έναν άλλο δρόμο, ανατρεπτικό, επαναστατικό. Δεν ήμουν ο μόνος, άλλωστε.

Ήταν φανερό από κάποια στιγμή και μετά, ότι η δικτατορία ερχόταν. Πολύ πριν την 21η Απρίλη του 1967. Η δικτατορία τελικά ήρθε. Την επέβαλαν συγκεκριμένες ξένες δυνάμεις σε συνεργασία με τους υποτακτικούς τους στην Ελλάδα. Το βράδυ της 20/4/1967, όπως έμαθα αργότερα, οι νεολαίοι της ΕΔΑ συμμετείχαν στην κατάληψη του Πολυτεχνείου. Είχαν συμφωνήσει με την ηγετική ομάδα, μετά την κατάληψη, να πάνε στα γραφεία να συζητήσουν τρόπους, μορφές αγώνα, συμπεριφορές, επικοινωνίες, αντίσταση στη δικτατορία που ερχόταν. Βρήκαν τα γραφεία κλειστά!

Εγώ πέρασα από την Ομόνοια, πήρα την «Αυγή» που έγραφε πρωτοσέλιδα ότι δικτατορία δεν θα γίνει και πως καθήκον των στελεχών ήταν να πάνε στην επαρχία να ενισχύσουν τον εκλογικό αγώνα, και ανέβηκα την Πατησίων. Είχα ραντεβού με ένα σύντροφο στη Φωκίωνος Νέγρη. Γωνία Αγίου Μελετίου και Πατησίων με σταμάτησε ένα τανκ. Ο φαντάρος στον πύργο τα είχε χαμένα. Με παρακαλούσε να φύγω. Δεν ξέρω αν είναι ουτοπία αυτό που θα πω, το πιστεύω όμως ακράδαντα. Διακόσιοι αποφορισμένοι άνθρωποι θα μπορούσαν να είχαν δημιουργήσει τεράστιες δυσκολίες στο πραξικόπημα, να μην σας πω πως θα μπορούσαν να το είχαν αποτρέψει. Και υπήρχαν όχι διακόσιοι, αλλά χιλιάδες αποφορισμένοι.

Κατεβαίνοντας την Πατησίων αντίκρισα ένα απίστευτο θέαμα. Χαφιέδες με ιδιωτικά αυτοκίνητα

Χρήστος Τσιγαρίδας

να χτυπούν κουδούνια και άνθρωποι με βαλιτσάκια στο χέρι να βγαίνουν από τις πολυκατοικίες και ήσυχα-ήσυχα να στοιβάζονται στο αυτοκίνητο και να παίρνουν το δρόμο για τον Ιππόδρομο. Αυτή η εικόνα ήταν για μένα ένα σοκ. Οι κομμουνιστές, οι αριστεροί, περίμεναν τη δικτατορία με το βαλιτσάκι τους έτοιμο και έπαιρναν το δρόμο για τα ξερονήσια με σκυμμένο το κεφάλι, χωρίς να έχουν καμιά δυνατότητα αντίστασης. Δεν υπήρχαν οργανώσεις, δεν υπήρχε παράνομος μηχανισμός του κόμματος για να φιλοξενήσει και να οργανώσει τους ανθρώπους που θα αντιστέκονταν, τα πάντα τα είχαν διαλύσει. Ο αείμνηστος Αγαπίου, όταν ήμασταν μαζί στη φυλακή, μου είχε διηγηθεί ότι ο τρόπος που βρέθηκαν οι νεολαίοι ήταν να περπατάνε μέρα-νύχτα στους κεντρικούς δρόμους -Ακαδημίας, Πανεπιστημίου, Σταδίου- ελπίζοντας σε τυχαία συνάντηση με κάποιο σύντροφο. Τέτοιες τραγικές στιγμές έζησαν όλοι οι κομμουνιστές. Το ΚΚΕ φτιάχτηκε από τους κομμουνιστές σαν κόμμα της εργατικής τάξης, για να τη συνδέσει με τον Μαρξισμό και να την οδηγήσει στην επανάσταση, την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, για να φέρει τον σοσιαλισμό και να δημιουργήσει ένα νέο λαϊκό πολιτισμό. Αυτό το κόμμα πάλεψε, μάτωσε, οι άνθρωποι του στήθηκαν στα εκτελεστικά αποσπασματα, κλεισθήκαν στα σύρματα, μαρτύρησαν στα κολαστήρια, ήταν αυτοί που σήκωσαν τη σημαία της αντίστασης ενάντια στο ναζιφασισμό κατακτητή, αυτοί που αντιστάθηκαν στη συνέχεια στην αγγλοκρατία και την αμερικανοκρατία. Πώς κάθισαν αυτοί οι άνθρωποι με σταυρωμένα τα χέρια, περιμένοντας «τον γαλατά να τους χτυπήσει την πόρτα»;

Πολλοί προσπαθήσαμε να βρούμε απαντήσεις σ' αυτά τα αγωνιώδη ερωτήματα. Κατά τη δική μου άποψη, οι απαντήσεις βρίσκονται καταρχήν στα ιδεολογικοπολιτικά κείμενα του ΕΛΑ, με τα οποία συμφωνώ. Και βέβαια, ακόμα και σήμερα εξακολουθώ να ψάχνω, όσο μου το επιτρέπουν οι δυνάμεις μου, γιατί αυτή η αναζήτηση δεν τελειώνει ποτέ. Η μετάλλαξη του κόμματος από επαναστατική σε καθεστωτική δύναμη είναι αυτή που σφράγισε τη δράση του πριν τη χούντα, στη διάρκεια της χούντας και μετά τη χούντα, με την αποδοχή της φάρας της μεταπολίτευσης, την απόλυτη νομιμοφροσύνη απέναντι στο αστικό καθεστώς και τη συκοφάντηση κάθε αγωνιστικού σκιπτήματος του λαού και της νεολαίας, ακόμα και τη συμμετοχή σε δυο αστικές κυβερνήσεις το 1989-90. Χρειάστηκε το σοκ της δικτατορίας, για να προβληματιστούν οι κομμουνιστές, να έχουν ερωτηματικά, να κάνουν κριτική. Είχαν τη γνώση ότι ο κόσμος, είκοσι χρόνια μετά τον Β' παγκόσμιο πόλεμο, την αντιφασιστική νίκη, ήταν εξίσου σκληρός και βάρβαρος για τους εργαζόμενους και ο φασισμός ήταν ζωντανός και χαμογελούσε. Ο ιμπεριαλισμός και ο καπιταλισμός, ανανεωμένοι, συνέχιζαν το έργο τους. Η αστική δημοκρατία παραχωρούσε μόνο το δικαίωμα επιλογής ανάμεσα σε πολιτικούς σχηματισμούς και αρχηγούς που τους επέ-

λεξαν και τους προωθούσαν οι ξένες δυνάμεις. Ετσι, η συνειδηση των κομμουνιστών, που αρχικά απρηνίστηκε μετά το 20ο συνέδριο του ΚΚΣΕ το 1956 και μαστιγόθηκε από τη διάσπαση του παγκόσμιου κομμουνιστικού κινήματος, από τα γεγονότα στην Ινδονησία, τη Χίλη, την Κίνα, το Βιετνάμ, είχε πλέον διαμορφωθεί και από την εμπειρία της εφτάχρονης δικτατορίας της χούντας.

Τα ερωτηματικά σχετιζόντουσαν με τις διαφορετικές εμπειρίες του καθενός, γιατί άλλοι αξιολογούσαν γενικότερα συμπτώματα και ενδείξεις, ενώ οι περισσότεροι αναφερόντουσαν στις εμπειρίες του χώρου που είχαν δράσει. Άλλοι είχαν αναφορά τους χώρους δουλειάς, άλλοι το χώρο των σπουδών τους, άλλοι ζούσαν στην πόλη και άλλοι στην επαρχία.

Στον υπαρκτό σοσιαλισμό κάτι δεν πήγαινε καλά. Ρώσοι και Κινέζοι συγκρούονταν στη Μογγολία, κομμουνιστικά τανκ επιτίονταν εναντίον άοπλων στην Τσεχοσλοβακία, οι εργάτες στην Πολωνία εξεγείρονταν εναντίον του σοσιαλιστικού κράτους, η εγκατάλειψη των επαναστατημένων Παλαιστών στο Αμάν το 1970, η σφαγή των Σουδανών κομμουνιστών και άλλα. Σημαντικά κινήματα στην Ευρώπη, οι φοιτητές του Ντούτσκε στη Δυτική Γερμανία, ο γαλλικός Μάης, το ιταλικό «Ζεστό φθινόπωρο», δεν είχαν κινητήρια δύναμη τα αντίστοιχα κομμουνιστικά κόμματα.

Η στρατιωτική δικτατορία και η συνεπακόλουθη τρομοκρατία εμπόδιζαν την επικοινωνία, τις πληροφορίες, τα βιβλία, γιατί ήθελαν, όπως και κάθε αστική καθεστώς, το άτομο απομονωμένο, να ζει στο μικρόκοσμο του. Μετά τη δικτατορία, βέβαια, γέμισε ο τόπος αντιστασιακούς. Γέμισαν τα στήθη παράσημα και οι εφημερίδες με ηρωικά πορτραίτα. Η υπαρκτή ή ανύπαρκτη αντιστασιακή δράση έγινε το καλύτερο εισιτήριο για καριέρα, πολιτική ή άλλη. Λίγοι αρνήθηκαν να εξαρτηθούν από τη δράση τους και παρέμειναν σεμνοί μέχρι το τέλος. Αναφερόμενοι στην περίοδο της δικτατορίας πρέπει να κάνουμε διάκριση ανάμεσα στην αντίσταση αστικού προσανατολισμού και στην αντίσταση επαναστατικού προσανατολισμού. Υπήρξαν άτομα και ομάδες που έκαναν αντίσταση αστικού προσανατολισμού. Ενοπλη αντίσταση, με βόμβες και επιθέσεις, με συνέπεια πάρα πολλά μέλη τους να φυλακιστούν για χρόνια και αρκετά να βασανιστούν. Ομως, στόχος τους και τελικός τους σκοπός ήταν η αποκατάσταση της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας. Υπήρξαν, όμως, και άτομα και ομάδες που έκαναν αντίσταση επαναστατικού-κομμουνιστικού προσανατολισμού. Στόχος τους και τελικός τους σκοπός δεν ήταν η αποκατάσταση του κοινοβουλευτισμού, αλλά η ανατροπή του καπιταλισμού και το πέρασμα στο σοσιαλισμό και τον κομμουνισμό.

Τι έκανε ο λαός στη διάρκεια της δικτατορίας; Η πικρή αλήθεια είναι ότι έσκυψε το κεφάλι ηττημένος. Δεν φταίει ο λαός γι' αυτό. Φταίει η φυσική του ηγεσία που τον πρόδωσε, που δεν του έδωσε καμιά προοπτική και που τον άφησε απροστάτευτο στα νύχια της χούντας και των οργάνων της. Ενα κομμάτι της νεολαίας έσωσε την τιμή του λαού και της Αριστεράς. Κι όμως, αυτό το κομμάτι της νεολαίας και οι αντιστασιακές οργανώσεις που έστησε λειοδότηθηκε και συκοφαντήθηκε από την ηγεσία του ΚΚΕ, που από το 1968 είχε κοπεί στα δύο. Ακόμα και το Πολυτεχνείο υπονομεύτηκε και συκοφαντήθηκε. Ποιος μπορεί να ξεχάσει την περιβόητη «Πανσπουδαστική» Νο 8, που χαρακτήριζε προβοκάτορες του Ρουφογάλη και της ΚΥΠ τους φοιτητές που πορεύτηκαν από τη Νομική και κλείστηκαν στο Πολυτεχνείο;

Στη διάρκεια της δικτατορίας και έχοντας υπόψη μου τα συμβαίνοντα και όλα τα παραπάνω, που ελλειπτικά ανέφερα, έκανα μια προσπάθεια για να προσδιορίσω μια νέα κοινωνική συνειδηση, που θα ξανάδινε στον κομμουνισμό την επαναστατική προοπτική του: κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, κατάργηση της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, ένα νέο λαϊκό πολιτισμό. Τώρα ξέρω, γιατί το επιβεβαίωσε, ότι αυτή η νέα κοινωνική συνειδηση θα είναι το αποτέλεσμα πολιτικών και κοινωνικών αγώνων και φορέας της θα είναι ο οργανωμένος εργαζόμενος λαός. Προσπαθώντας να σταθώ ερευνητικά και κριτικά απέναντι στο ιστορικό γήνεσθαι, απέναντι σε γεγονότα, απέναντι σε ιδεολογίες, ξέρω ότι η απουσία μου θα είναι τελικά πολιτική. Ξέρω ακόμη ότι η πρόθεσή μου είναι όσα λέω να έχουν άμεση σχέση με τις ιδέες μου, τον κομμουνισμό, τον μαρξισμό. Αυτό είναι σημαντικό για μένα, αλλά προφανώς ασήμαντο για άλλους.

Τη δικτατορία την τελείωσαν οι ίδιες δυνάμεις

που την επέβαλαν, όταν τα σχέδια τους πέτυχαν και τα συμφέροντά τους κινδύνευαν από τη συνέχιση της. Η λεγόμενη «μεταπολίτευση», με επικεφαλής τον «εθνάρχη Καραμανλή», αποκατέστησε τη «Νέα Δημοκρατία». Με τον Καραμανλή τα μέλη του ΕΛΑ είχαν κάτι κοινό. Είχε και αυτός ψευδώνυμο: «Τριανταφυλλίδης», αν δεν το θυμόσαστε. Η μεταπολίτευση ήταν μια «αλλαγή φρουράς των Αμερικάνων και του ΝΑΤΟ», όπως εύστοχα την είχε χαρακτηρίσει ο Ανδρέας Παπανδρέου. Μια αλλαγή φρουράς, όμως, που ο λαός δεν την αντιλαμβάνονταν ως τέτοια. Τους κάποιους προβληματισμούς του φρόντιζαν τα καθεστωτικά κόμματα να τους οδηγήσουν σε ανώδυνες ως σύστημα κατευθύνσεις, ώστε βαθμιαία, με την περιθωριοποίηση του λαού, να στεριώνεται η νέα πολιτική εξουσία, η οποία διαχειριζόταν το ίδιο κοινωνικο-οικονομικό σύστημα, τον καπιταλισμό.

Η επίσημη, η νόμιμη πλέον Αριστερά παίζει με όλο της το «είναι» το παιχνίδι του στεριώματος της νέας εξουσίας. Ετσι εξαγοράζει τη νομιμοποίησή της και τη δυνατότητά της να απολαμβάνει πλέον κοινοβουλευτικές έδρες και κρατικά πόστα. Μετατρέπεται οριστικά και αμετάκλητα σε καθεστωτική δύναμη κι αυτό είναι φανερό από τους πρώτους κιάλους μήνες της μεταπολίτευσης.

Το μεταπολιτευτικό κράτος, λοιπόν, κάνει ό,τι μπορεί για να μη μας αφήσει καμιά αμφιβολία ότι μέσω αυτού υλοποιείται μια τυπική δυναστική μεταβολή, μια αλλαγή φρουράς στο πολιτικό προσωπικό της κεφαλαιοκρατικής εξουσίας. Μια από τις κορυφαίες πράξεις του είναι ο χαρακτηρισμός του πραξικοπήματος της χούντας ως «στιγμιαίου». Ετσι, πέρα από την άσκηση δίωξης στους λεγόμενους «πρωταίτιους» του πραξικοπήματος, όλοι οι υπόλοιποι, που στελέχωναν το κράτος της δικτατορίας - υπουργοί, στρατιωτικοί, δικαστικοί και άλλοι - παραμένουν ατιμώρητοι. Δεν επέρχεται καν μια στοιχειώδης κάθαρση, έτσι για τα μέτρα του κόσμου, στον κρατικό μηχανισμό. Όλα τα στηρίγματα της χούντας στη διοίκηση, στο στρατό, στην αστυνομία, στη δικαιοσύνη, στην παιδεία, παραμένουν αιχλώνητα. Με τον ίδιο ζήλο που υπηρέτησαν πριν τη δικτατορία υπηρετούν πλέον το κοινοβουλευτικό καθεστώς. Κερασιά στην τούρτα η «συμπτωματική» κατάθεση μηνύσεων εκατοντάδων κομμουνιστών εναντίον βασανιστών, εκπρόθεσμα. Και βέβαια, οι «μεγάλοι μας σύμμαχοι», οι Αμερικάνοι και το ΝΑΤΟ, διατηρούν όλα τα στηρίγματά τους στη νέα εξουσία. Οι υπεύθυνοι για το ματοκύλισμα του λαού μας και για τη διχοτόμηση της Κύπρου εξακολουθούν να λατρεύονται από την άρχουσα τάξη και το πολιτικό της καθεστώς ως προστάτες. Ο ραγιαδισμός, αυτή η αρρώστια του νεοελληνικού κράτους, που το συνοδεύει από τη γέννησή του ακόμα, εξακολουθεί να αποτελεί την κυρίαρχη ιδεολογία του συστήματος.

Η μεταπολίτευση ήταν μια δυναστική, μια καθεστωτική μεταβολή, ταυτόχρονα όμως αποδέσμευσε ένα τεράστιο κοινωνικό δυναμικό, το οποίο συμπιεζόταν και ασφυκτιούσε την περίοδο της δικτατορίας. Εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, εργαζόμενοι, εργαζόμενοι, φτωχοί αγρότες, νέοι, ξεχύθηκαν στους δρόμους και δημιούργησαν ένα ριζοσπαστικό κίνημα, το οποίο προέβλεπε αιτήματα και τα διεκδικούσε με μορφές που είχαν χρόνια να εμφανιστούν στην Ελλάδα. Βέβαια, αυτό το κίνημα είχε και τις αντιφάσεις και τα όριά του. Θυμάμαι μαζικές και μαχητικές διαδηλώσεις να διαλύονται με τον πιο εύκολο τρόπο από την Αστυνομία, επειδή οι κομματικοί εγκάθετοι έσπρωχναν τον κόσμο στη μη αντίσταση.

Η μεταπολίτευση ήταν μια εντελώς νέα κατάσταση και για την Αριστερά. Όλα τα ζητήματα που είχαν τεθεί στη δεκαετία του '60 και τα οποία βάζουν το σχίσμα ανάμεσα στις καθεστωτικές και τις αντικαθεστωτικές συνιστώσες της Αριστεράς ξανατέθηκαν στις συνθήκες της μεταπολίτευσης. Δεν τέθηκαν μόνο από ανθρώπους και οργανώσεις που είχαν αναπτύξει δράση μέσα στη δικτατορία, αλλά από ένα ευρύτερο επαναστατικό δυναμικό, το οποίο στη διάρκεια της δικτατορίας βρισκόταν σε μια διαδικασια αναζήτησης, χωρίς να έχει βρει οργανωμένο τρόπο για να δράσει. Ο κόσμος «ψαχνόταν», όπως συνηθίζουμε να λέμε. Τα ζητήματα που έμπαιναν σε συζήτηση ήταν πάρα πολλά. Ζητήματα ιδεολογίας και προγραμματικής κατεύθυνσης, ζητήματα πολιτικής τακτικής, ζητήματα οργάνωσης, στο πολιτικό, στο συνδικαλιστικό και στο ευρύτερο κοινωνικό επίπεδο. Σταχυολογώ μερικά από αυτά:

- Ειρηνικό ή επαναστατικό πέρασμα στο σοσιαλισμό;

- Νόμιμη δουλειά ή υποχρεωτικός συνδυασμός

νόμιμη και παράνομη δουλειά;

- Ποιος ο ρόλος της επαναστατικής βίας στις συνθήκες της μεταπολίτευσης;

- Πώς θα οικοδομηθεί ένα ανεξάρτητο ταξικό συνδικαλιστικό κίνημα;

- Ποια σχέση πρέπει να αναπτυχθεί ανάμεσα στην επαναστατική πρωτοπορία και στο μαζικό κίνημα;

Το καθένα από τα παραπάνω ζητήματα αναλύονταν σε δεκάδες υποζητήματα, τα οποία τροφοδοτούσαν συζητήσεις, αντιπαράθεσεις, φιλολογική δουλειά, πολεμικές. Δίπλα στη νόμιμη κοινοβουλευτική Αριστερά, την «ορθόδοξη» και τη «φοβ» του «εσωτερικού», υπήρχε ένα ολόκληρο κίνημα της επαναστατικής Αριστεράς, με τους δικούς του διαχωρισμούς, τις δικές του έντονες αντιπαράθεσεις. Ενα κίνημα από το οποίο δεν έλειπαν τα καπετανάτα, τα παραγοντλίκια, τα αρχηγηλίκια, τα κακέκτυπα του ΚΚΕ και του ΚΚΕσ. σε πιο αγωνιστική έκδοση. Εκείνη την περίοδο δημιουργήθηκαν διάφορες επιτροπές στο πλαίσιο των οποίων αναπτύσσονταν συζητήσεις για όλα τα επίμαχα ζητήματα. Θυμάμαι χαρακτηριστικά την επιτροπή όπως των «400», των «77», στις οποίες όμως κυριαρχούσαν προσωπικότητες που είχαν προσωπικούς ή κομματικούς πολιτικούς στόχους. Ο καθένας είχε τα βιώματά του από την δικτατορία και από τη «μεταπολίτευση». Είχα και εγώ τα δικά μου και με αυτά τα βιώματα αποφάσιζα να συμμετέχω σε μια άλλη επιτροπή. Ήταν μια επιτροπή στην οποία μαζευόταν πολύς κόσμος. Άνθρωποι διάφορων ηλικιών και εμπειριών. Από καπεταναίους του ΕΛΑΣ μέχρι νέα παιδιά που έπαιρναν το πρώτο πολιτικό τους βάπτισμα στις συνθήκες της μεταπολίτευσης. Συμμετείχα σε αυτή την επιτροπή γιατί πληρούσε δυο βασικές για μένα προϋποθέσεις: δεν λειτουργούσε σε στενά κομματικά πλαίσια και δεν έβαζε στον εαυτό της την προοπτική να μετεξελιχτεί σε κόμμα. Ήταν μια επιτροπή που έβαζε στον εαυτό της το πρακτικό καθήκον να αναπτύξει την αλληλεγγύη στους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες, βοηθώντας τους να αναπτυχθούν σε μαχητική κατεύθυνση.

Κυρία πρόεδρε, κυρίες και κύριοι δικαστές

Όπως έλεγα προηγουμένως, μετά τη μεταπολίτευση τέθηκαν επί τάπητος, με πολύ μεγαλύτερη ένταση, όλα τα θέματα που είχαν αρχίσει να συζητούνται πριν τη δικτατορία. Μετά τη μεταπολίτευση υπήρξαν αυτοί που σκεφτόντουσαν πώς να βουλευτούν σε όποια θέση, ακόμα και δευτερεύουσα, τους παραχωρούσε η εξουσία, αυτοί που το προσωπικό τους βόλεμα το ονόμασαν απογοήτευση από τα κοινωνικά δρώμενα, αυτοί που εντάχθηκαν στα παραδοσιακά κόμματα και τις εξωκοινοβουλευτικές ομάδες και συνέχισαν να πιπιλίζουν τις παλιές συνάψεις. Υπήρξαν και μερικοί που ξεπερνώντας τους ιδεολογικούς διαχωρισμούς θεώρησαν ότι το σύστημα πρέπει να χτυπηθεί με ενέργειες αντιβίας και οργανώθηκαν σε πολιτικοστρατιωτικούς σχηματισμούς. Τη σημασία της προοπτικής αυτών των οργανώσεων το σύστημα την αντιλήφθηκε πολύ καλά. Σε κάθε διεθνή συνάντηση πάντα συζητούσαν και το θέμα των ένοπλων οργανώσεων. Ας θυμηθούμε τον Κίσιγκερ, αρχιτέκτονα του σχεδίου που κατέληξε στην κυπριακή τραγωδία, τους ομίλους που δημιούργησε και συμμετείχε, τα ποσά των επικηρύξεων.

Τι φοβόντουσαν; Ότι μερικοί ένοπλοι θα ανέτρεπαν τα καθεστώτα; Οχι βέβαια. Φοβόντουσαν τα μηνύματα που πέρναγαν στο λαό. Δηλαδή: 1) Ότι υπάρχει και είναι πραγματοποιήσιμη και αυτή η μορφή πάλης. 2) Ότι μπορεί και πρέπει να σπάσει το μονοπώλιο της βίας από τους εκμεταλλευτές και τους κρατικούς τους μηχανισμούς. 3) Ότι είναι μύθος πως οι μηχανισμοί ξέρουν τα πάντα και επομένως κάθε προσπάθεια δράσης έξω από τα όρια που βάζει το καθεστώς είναι καταδικασμένη. Ιδιαίτερα αυτή ήταν εδραία πεποίθηση των μελών του ΚΚΕ, που τη δημιούργησε και τη συντήρησε η ηγεσία. Γι' αυτό και ερμήνευαν την αδυναμία του καθεστώτος να πιάσει τους ένοπλους σαν προστασία των «δικών τους ανθρώπων», επιστρατεύοντας τη χαφιεδολογία αντί για την πολιτική αντιπαράθεση. 4) Ότι μπορούσε να σπάσει το μονοπώλιο της πληροφορίας με τις ενέργειες ένοπλης προπαγάνδας. 5) Ότι οι μηχανισμοί δεν μπορούσαν να προστατευθούν από τη δικαίη τιμωρία κανέναν υπεύθυνο για ενεργό συμμετοχή στην εκμετάλλευση και καταπίεση και σε εγκλήματα κατά του λαού. 6) Ότι γινόταν φανερό η προοπτική της δυνατότητας ανατροπής του συστήματος.

Αυτές οι συζητήσεις και διεργασίες συνδέονταν με σημαντικές εμπειρίες για το ταξικό επαναστατικό κίνημα στην Ελλάδα και παγκόσμια, στην προοπτική της αναπτυσσόμενης σύνδεσης των αντικαπιταλιστικών και αντιιμπεριαλιστικών αγώνων. Οι εκατό περίπου ένοπλες οργανώσεις στη Βόρεια Αμερική, τα αντάρτικα της Λατινικής Αμερικής, ο αγώνας των Παλαιστών, ο ένοπλος αγώνας στην Ιρλανδία, την Ισπανία και τη χώρα των Βάσκων, οι ένοπλες οργανώσεις στη Γερμανία, την Ιταλία, τη Γαλλία, το Βέλγιο και αλλού, που χτυπούσαν το σύστημα, δημιούργησαν σκέψεις για την αναγκαιότητα μιας πολιτικοστρατιωτικής οργάνωσης και στην Ελλάδα.

Η πρώτη ενέργεια ένοπλης προπαγάνδας έγινε από τον ΕΛΑ με το κάψιμο αμερικάνικων αυτοκινήτων στην αμερικάνικη βάση ελλημενισμού στην Ελευσίνα. Ακολούθησαν δεκάδες πυρπολήσεις αυτοκινήτων του αμερικάνικου στρατού κατοχής από αυθόρμητες πρωτοβουλιακές ομάδες. Το καθεστώς αντέδρασε άμεσα μετά την εκτέλεση του Γουέλς από την «Επαναστατική Οργάνωση 17 Νοέμβρη». Είναι γνωστή η σύσκεψη που έγινε από όλους τους διευθυντές των εφημερίδων, με συμμετοχή όλων των ειδών των παραγόντων, στην οποία αποφασίστηκε να κρύψουν το γεγονός της ανάληψης της ευθύνης από τη 17Ν και να το παρουσιάσουν σαν ξεκαθάρισμα λογαριασμών μεταξύ πρακτόρων. Τη σκυτάλη πήραν και κρατούν ακόμα οι υπηρέτες του συστήματος, το σύνολο των καθεστωτικών κομμάτων και οι αερολογιζοσπάστες. Αυτοί που βρίσκονται με κόκκινο, ροζ ή μοβ χρώμα, για να κρύψουν την πραγματική τους ταυτότητα, αυτοί που πολέμησαν και πολεμούν τις ένοπλες οργανώσεις αναμασώντας την πρακτορολογία, επειδή δεν έχουν να αντιπαραθέσουν ιδεολογικά και πολιτικά επιχειρήματα.

Εκείνη την περίοδο, τέλη 1975 με αρχές 1976, γνωρίστηκα με τον Χρήστο Κασίμη. Η γνωριμία μας ήταν τυχαία. Τον συνάντησα σε μια οικοδομή που επέβλεπα ως μηχανικός και τον αναγνώρισα ως ένα από τα άτομα που ερχόταν στην επιτροπή. Ο Χρήστος Κασίμης δεν μου είχε προκαλέσει καμιά εντύπωση στην επιτροπή. Δεν ήταν από εκείνους που έπαιρναν το λόγο και προσπαθούσαν να εντυπωσιάσουν το ακροατήριό τους. Ουδέποτε μιλούσε για την πλούσια αντιστασιακή του δράση, ως ένα από τα στελέχη της οργάνωσης «20 Οκτώβρη». Αυτή τη δράση εγώ την πληροφορήθηκα αργότερα. Ήταν ένας σεμνός άνθρωπος, ένας ακέραιος αγωνιστής, που η ικανότητά του ήταν να κινητοποιεί τη σκέψη των ανθρώπων γύρω του, επίμονος και ακούρατος, πραγματικό παράδειγμα προς μίμηση. Ενας χαρισματικός άνθρωπος που τιμούσε την ιδιότητα του κομμουνιστή.

Ξαναπήγα σε μια βδομάδα στην οικοδομή, τουμίλησα, γνωρίστηκα από την επιτροπή και κανονίσαμε να τα πούμε. Υστερα από ένα μήνα συζήτησής μου έφερε το ιδεολογικοπολιτικό κείμενο συγκρότησης του ΕΛΑ, τα περίφημα «λημικά Λιπάσματα», που ο πραγματικός του τίτλος είναι «Για την ανάπτυξη του Ελληνικού Λαϊκού και Επαναστατικού Κινήματος», και μου έκανε πρόταση να μπω στην οργάνωση. Πάνω σ' αυτό το ντοκουμέντο συζητήσαμε για ένα εξάμηνο. Αναλύσαμε κάθε παράγραφο, κάθε λέξη του. Μετά από αυτό το εξάμηνο συζητήσεων έφτασα σε ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική συμφωνία και έγινα μέλος του ΕΛΑ. Εξί μήνες συζήτησής μου και κοινής πολιτικής δουλειάς στο μαζικό κίνημα, δουλειάς που έβλεπα ότι είχε αρχίσει να περνά σε ένα νέο ποιοτικό περιεχόμενο, με έπεισαν και συμφώνησα να συμμετέχω στον ΕΛΑ με τρόπους και περιεχόμενο που θα αναφέρω παρακάτω.

Στη συνέχεια, ο Χρ. Τσιγορίδης αναφέρθηκε στην πολιτικοϊδεολογική φυσιογνωσία, την πολιτική τακτική και τις οργανωτικές αρχές του ΕΛΑ, επαναλαμβάνοντας όσα έχει πει και στις προηγούμενες δίκες. Αναφέρθηκε ακόμη στη δική του συμμετοχή στην οργάνωση. Δεν εντάχθηκε σε πυρήνα, δούλεψε στην «Αντιληροφόρηση» και στη δουλειά στο μαζικό κίνημα, συνδέοντας με την οργάνωση μέσω του Χρ. Κασίμη, ενώ μετά τη δολοφονία του ενεργοποιήθηκε η εναλλακτική σύνδεση.

Αυτή ήταν η συμμετοχή μου στον ΕΛΑ, μέχρι την αποχώρησή μου από την οργάνωση. Μια αποχώρηση που έγινε για προσωπικούς λόγους και επ' αυτού δεν πρόκειται να πω τίποτε άλλο, γιατί αυτό μην επιμένετε να με ρωτήσετε. Στα τέλη του 1989, ο σύνδεσμός μου μου ανακοίνωσε ότι για προσωπικούς λόγους αποχωρεί από την οργάνωση και μου πρότεινε ραντεβού με άλλον σύντροφο. Του είπα ότι αν δεν πάω στο επόμενο ραντεβού, η οργάνωση να ξέρει ότι αποχωρώ και εγώ

για προσωπικούς λόγους. Στο επόμενο ραντεβού δεν πήγα και έκτοτε δεν είχα καμιά επαφή με την οργάνωση. Γι' αυτό και τοποθέτησα την αποχώρησή μου στις αρχές του 1990.

Εχω πει πολλές φορές στη διάρκεια αυτών των δικών, ότι μέχρι τη στιγμή που ήμουν μέλος του ΕΛΑ δεν είχα ακούσει τίποτα για την οργάνωση «1η Μάη». Την ύπαρξή της την πληροφορήθηκα από τις ενέργειές της, όπως και πληροφορήθηκε όλος ο ελληνικός λαός. Το ίδιο ισχύει και για τις διαδικασίες κοινής δράσης και κατόπιν ενοποίησης του ΕΛΑ με την «1η Μάη». Πρόκειται για μια καινούργια οργάνωση, με τη δική της ιδεολογική, πολιτική και οργανωτική συγκρότηση. Αυτό δεν είναι κάτι που το λέω εγώ σήμερα. Είναι αποτυπωμένο σε όλα τα ιδεολογικοπολιτικά κείμενα που κατά καιρούς εξέδωσε ο ΕΛΑ. Εκεί δηλώνεται ρητά και κατηγορηματικά ποιες ενέργειες είναι του ΕΛΑ, ποιες ενέργειες είναι αυτόνομων πυρήνων του ΕΛΑ, που έδρασαν με δική τους ευθύνη και ο ΕΛΑ αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη, σε ποιες ενέργειες ο ΕΛΑ αναλαμβάνει συνυπευθυνότητα και ποιες ενέργειες είναι άλλων οργανώσεων και ο ΕΛΑ τις καταγράφει ως ενέργειες, για να υπάρχει μια πλήρης αποτύπωση της επαναστατικής δραστηριότητας. Γιατί, όπως έγινε σαφές με όσα ανέφερα παραπάνω, ο ΕΛΑ ποτέ δεν διεκδίκησε για τον εαυτό του τον τίτλο του κέντρου του κινήματος, της οργάνωσης που κατέχει την απόλυτη αλήθεια και στην οποία όλες οι άλλες οργανώσεις πρέπει να συγχωνευτούν. Φυσικά και έχω άποψη γι' αυτές τις οργανώσεις και τη δράση τους. Αυτή η άποψη, όμως, αφορά εμένα, αφορά τη συζήτηση μέσα στο επαναστατικό κίνημα και δεν αφορά το δικαστήριο σας, το οποίο άλλωστε, όπως έχετε αποφανθεί, δικάζει ποινικά αδικήματα και όχι πολιτικές απόψεις. Δεν προτιθέμαι, λοιπόν, να αναπτύξω από αυτή τη θέση τις απόψεις μου για οποιαδήποτε επαναστατική οργάνωση, πέρα από τον ΕΛΑ, κι αυτό μόνο για το διάστημα της συμμετοχής μου στην οργάνωση.

Όταν ανέλαβα την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου στον ΕΛΑ, αρκετοί αναρωτήθηκαν γιατί το έκανα. Οι περισσότεροι αναρωτήθηκαν καλοπροαίρετα, ακόμα και η οικογένειά μου και σχεδόν το σύνολο των γνωστών μου. Ελεγον: «δικαστήριο είναι, μπορεί να αθωωθείς». Αυτή η τοποθέτηση είχε προσωπικά κίνητρα. Αγνωούσαν ή ήθελαν να αγνοούν την πολιτική πραγματικότητα. Κατ' αρχάς, όταν με συνείλαβαν δεν γνώριζα αν υπάρχει ή δεν υπάρχει κανένα επιβαρυντικό στοιχείο σε βάρος μου. Είχα όμως την απόλυτη πεποίθηση ότι αν με συνείλαβαν θα είχαν σχεδιάσει και τον τρόπο να με καταδικάσουν. Τόσα έχουν δει τα μάτια μας την τελευταία τριετία. Θα μπορούσαν να έχουν μια κατάθεση, μια ομολογία κάποιου που αποφάσισε να συνεργαστεί με την Αντιτρομοκρατική. Θα μπορούσαν να έχουν κατασκευάσει δικτυακά αποτυπώματα και γραφικούς χαρακτήρες. Και να σας πω και κάτι; Είμαι σίγουρος ότι κάτι είχαν κατασκευάσει, επειδή δεν ήξεραν ότι εγώ θα αναλάμβανα την πολιτική ευθύνη. Απλώς, μετά την ανάληψη της πολιτικής ευθύνης, δεν χρειάστηκε να βγάλουν τίποτα άλλο. Σας θυμίζω, ότι στην κατάθεση Βεντούρη αναφέρεται το όνομά μου. Ανεξάρτητα από αυτό, όμως, ανεξάρτητα από το αν θα εμφάνιζαν ή όχι στοιχεία σε βάρος μου, εγώ είχα αποφασίσει να αναλάβω την πολιτική ευθύνη. Το είχα ήδη ανακοινώσει στην οικογένειά μου, για να την προετοιμάσω για τη θύελλα που έρχεται. Η απόφασή μου αυτή ήταν προϊόν μιας εσωτερικής διαδικασίας. Ήταν μια ώριμη απόφαση. Κάθε άτομο δεν έχει απλώς δικαίωμα, αλλά έχει υποχρέωση να πράξει ανάλογα με τις ηθικές του αξίες. Και οι δικές μου ηθικές αξίες, ο τρόπος με τον οποίο αντιλαμβάνομαι τα καθήκοντα ενός κομμουνιστή, μου επέβαλαν να ενεργήσω έτσι. Το γιατί είναι αυτονόητο.

Υπήρχε ένα κλίμα. Κλίμα όχι μόνο τρομοκρατίας και τρομοουστερίας, αλλά και απαξίωσης των οργανώσεων του ένοπλου και συνολικά της επαναστατικής Αριστεράς. Οι επαναστατικές οργανώσεις παρουσιάζονταν σαν μαφιόζικες συμμορίες, που διέπρατταν εγκλήματα σε βάρος του λαού μας. Τα μέλη τους παρουσιάζονταν σαν γκάνγκστερ. Διακυβευόνταν, λοιπόν, πράγματα πολύ πιο σημαντικά από την προσωπική μου ελευθερία. Η συνειδησή μου δεν μου επέτρεπε να μην υπερασπιστώ την επαναστατική τιμή του ΕΛΑ, της οργάνωσής μου. Στον κυρίαρχο λόγο, στα μυθεύματα των διάφορων συγγραφέων της δεκάρας, που τους έγραφε τα βιβλία ή ίδια η Αντιτρομοκρατική, στα κοράκια των ΜΜΕ που έκραζαν ανενόχλητα, έπρεπε να υπάρξει αντίλογος. Ταυτόχρο-

να, έπρεπε να σταλεί το μήνυμα σε όλο τον κόσμο, που είχε περάσει από τον ΕΛΑ ή συμμετείχε στον ευρύτερο επαναστατικό χώρο μέσα στον οποίο κινούνταν ο ΕΛΑ, ότι τα μέλη του ΕΛΑ δεν αφήνουν την οργάνωσή τους ανυπεράσπιστη. Κι επίσης, ότι τα μέλη του ΕΛΑ ξέρουν να σφραγίζουν το στόμα τους και να μη καταδίδουν ή εμπλέκουν άλλους ανθρώπους.

Αυτά τα διλήμματα μπήκαν μπροστά μου, μήνες πριν τη σύλληψή μου και έδωσα την απάντηση που η προσωπική μου ηθική και η επαναστατική μου συνείδηση μου επέβαλαν: Αν με συλλάβουν, θα αναλάβω την πολιτική ευθύνη της συμμετοχής μου, για να μπορέσω να υπερασπιστώ δημόσια την ιστορία του ΕΛΑ και να μην αφήσω να πετιέται στα σκουλιά και να σπιδώνεται η τιμή και το μεγαλείο των δολοφονημένων συντρόφων μου, του Χρήστου Κασίμη και του Χρήστου Τσουτσουβή. Υστερα από μισό αιώνα πολιτικής δράσης ως κομμουνιστής, αισθάνθηκα ότι αυτό είναι το χρέος μου και έτσι έπραξα.

Οι συγκατηγορούμενοί μου ήρθαν σ' αυτή τη δίκη από κανάλια διαφορετικά, που πουθενά δεν διασταυρώνονται με το κανάλι που ήρθα εγώ. Η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης για τη συμμετοχή μου στον ΕΛΑ όχι μόνο δεν μπορεί και δεν πρέπει να χρησιμοποιηθεί ως επιβαρυντικό στοιχείο σε βάρος τους, αλλά αντίθετα ενισχύει την άποψη, ότι δεν έχουν καμιά σχέση με τον ΕΛΑ. Είδατε εσείς ένα τόσο δα αποδεικτικό στοιχείο, μια οποιαδήποτε μαρτυρία που να δείχνει μια οποιαδήποτε δική μου σχέση με τους συγκατηγορούμενούς μου; Η μόνη σχέση που υπάρχει είναι η επαγγελματική μου σχέση με τον Κανά, για ένα διάστημα, η οποία μάλιστα τερματίστηκε με τους χειροστυμμένους επαγγελματικούς όρους. Εγινε εδώ μία προσπάθεια από τους εισαγγελείς να εμφανιστεί ο Κανάς σαν ηλεκτρολόγος μου, σαν να υπήρχε μια συνεχής σύνδεση των επαγγελματικών μας δραστηριοτήτων τη δεκαετία 79-89. Εγώ σε αυτή τη δεκαετία έβγαλα 500 τουλάχιστον άδειες οικοδομών και είμαι βέβαιος ότι και ο Κανάς έκανε την ίδια περίοδο την ηλεκτρολογική εγκατάσταση σε 200 οικοδομές. Από τη δικιά μου δραστηριότητα, μόνο σε 7-8 οικοδομές που ήμουν επιβλέπων μηχανικός ήταν ηλεκτρολόγος ο Κανάς. Σας εξήγησα και τον τρόπο και τα κριτήρια με τα οποία πήρε και αυτές τις δουλειές. Το παραμύθι λοιπόν ότι ο Κανάς ήταν «ο ηλεκτρολόγος μου» αποσκοπεί στην ενδυνάμωση της κατάθεσης της ψευδομαρτυρία Κυριακίδου.

Στη διάρκεια της διαδικασίας η πρόεδρος με εγκάλυσε αρκετές φορές με τη φράση «για γιατί ανακατεύετε και τους υπερασπιζέστε, οι μάρτυρες δεν λένε τίποτα για σας». Υπήρχουν δύο λόγοι, κυρία πρόεδρε. Πρώτον, η ηθική μου, οι αξιακές μου αρχές μου επιβάλλουν να υπερασπιστώ αθώους ανθρώπους, αδιαφορώντας για τη συμπεριφορά τους. Δεύτερον, μια καταδικαστική απόφαση θα σημαίνει ότι ο Κανάς κι η Κυριακίδου ήταν μέλη του ΕΛΑ. Αυτό είναι μεγάλη ντροπή, είναι κόλαση για την οργάνωσή μου και για μένα. Ο συνήγορος του Κανά στις δύο πρώτες δίκες είχε πει: «Είναι δυνατόν να πιστέψει κανείς πως το καρκατσουλιό της Κυριακίδου και του Κανά έχει σχέση με τον ΕΛΑ;». Ελπίζω να μην το πιστέψετε εσείς και να λασπώσετε την οργάνωσή μου.

Στις δυο προηγούμενες δίκες αναφέρθηκα και στα διάφορα κνώδαλα, μια χούφτα ανθρώπων, που ξεκίνησαν μια εκστρατεία λάσπης εναντίον μου. Αυτή τη φορά δεν θα πω τίποτα. Δεν αξίζουν ούτε το σάλιο μου. Αλλωστε, την απάντησή τους την έχει δώσει το κίνημα.

Κυρία πρόεδρε, κυρίες και κύριοι δικαστές. Πριν κλείσω αυτή την τοποθέτηση, οφείλω να παραδεχτώ ότι από τη μεριά σας δεν καταβλήθηκε προσπάθεια απαξίωσης του ΕΛΑ. Δεν πήρατε μέρος στην ενοχληστρομένη εκστρατεία της τρομοουστερίας. Δείξατε αυτοσυγκράτηση. Προσπαθήσατε να μείνετε σε θέσεις ποινικές. Πώς να το καταφέρατε, όμως, όταν τα ζητήματα που τίθενται είναι καθαρά πολιτικά; Αυτή την κραυγαλιά αντίθεση σας εύχομαι να την επεξεργαστείτε με την απόφασή σας. Αν τα καταφέρατε, θα βάλετε ένα φραγμό στον παραπέρα εκφρασμό της αστικής δημοκρατίας. Αν ακολουθήσατε τη λογική του πρώτου δικαστηρίου, θα συμβάλλετε στον εκφρασμό, εκδίδοντας άλλη μια διατεταγμένη απόφαση. Δική σας είναι η επιλογή και εσείς θα κριθείτε γι' αυτή. Εγώ είμαι έτοιμος για κάθε απόφαση. Ημουν έτοιμος για κάθε απόφαση, όταν πήρα την απόφαση να αναλάβω την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μου στον ΕΛΑ.

Ο ΕΛΑ έχει κλείσει προ πολλού τον ιστορικό του

κύκλο. Η αποτίμηση της δράσης του είναι καθήκον του επαναστατικού κινήματος. Όπως είπα και στην προηγούμενη δίκη, είναι μια αποτίμηση που δεν μπορεί και δεν πρέπει να γίνει αυθαίρετα, αλλά τοποθετημένη στις συνθήκες της μεταπολίτευσης και των πολιτικών προτάσεων που διατυπώθηκαν στη διάρκειά της. Ουδέποτε ο ο ελληνικός λαός αισθάνθηκε φόβος ή ανασφάλεια από τη δράση των επαναστατικών οργανώσεων, ουδέποτε τοποθετήθηκε απέναντι από τις ενέργειες. Αντίθετα, πολλές φορές είπε «γεια στα χέρια τους», πολλές φορές αισθάνθηκε δικαιωμένος από τη δράση τους. Αυτός είναι που θα απαιτήσει την ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΛΥΣΗ αυτών των υποθέσεων, για να αποφυλακιστούν οι καταδικασμένοι είτε έχουν αναλάβει την πολιτική ευθύνη είτε έχουν αρνηθεί κάθε σχέση με την κατηγορία. Βεβαίως, οι συγκατηγορούμενοί μου, που διακηρύσσουν ότι είναι αθώοι, ότι δεν έχουν καμιά σχέση με την υπόθεση, δικαίως όπως αποδείχτηκε στις δύο προηγούμενες δίκες, δεν μπορούν να μιλούν για πολιτική λύση. Εγώ όμως που έχω αναλάβει την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μου στον ΕΛΑ, έχω κάθε λόγο να διεκδικώ τον τιμητικό τίτλο του «πολιτικού αδικηματία». Μετά το τέλος αυτής της δίκης, της τελευταίας από μια σειρά δικών για επαναστατικές οργανώσεις, πρέπει να δοθεί μια πολιτική λύση για την αναγνώριση των αδικημάτων ως πολιτικά. Αυτό που δεν μπόρεσε να γίνει στα δικαστήρια, πρέπει να γίνει σε κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Και θα μπορέσει να γίνει, όταν αυτή η υπόθεση γίνει υπόθεση του ελληνικού λαού.

Αν δεν κανείς διαχρονικά το δικαστικό μηχανισμό θα διαπιστώσει πως πρόκειται για τον πιο σκληρό μηχανισμό καταστολής της αστικής εξουσίας. Αυτόν που κατευθύνει την αστυνομική καταστολή και βρίσκεται πιο κοντά στην πολιτική εξουσία. Αυτός ο μηχανισμός στήριξε το όργιο της δωσιλογικής βίας εναντίον στους αγωνιστές της Αντίστασης στα χρόνια μετά την απελευθέρωση. Ο ίδιος ξεκλήρισε τον ανθό της ελληνικής νεολαίας στη διάρκεια και μετά την ήττα της επανάστασης του 1946-1949, στελεχώνοντας τα έκτακτα στρατοδικεία και βγάζοντας σωρηδόν στημένες καταδικαστικές αποφάσεις. Ο ίδιος μηχανισμός υπηρέτησε πιστά τη χούντα των συνταγματαρχών. Στη μεταπολίτευση ήταν ο μόνος μηχανισμός του κράτους που δεν υπέστη αυτή έστω την προσχηματική και περιορισμένη «αποχροντοποίηση». Εκτοτε, υπηρέτει με τον ίδιο ζήλο και φανατισμό την κοινοβουλευτική δημοκρατία, καταστρώνοντας κάθε αγωνιστική εκδήλωση και καλύπτοντας κάθε σκάνδαλο. Με την ίδια ευκολία που στέλνει στη φυλακή φτωχούς εργαζόμενους, νεολαίους, δυστυχείς τοξικοεξαρτημένους, για ασήμαντες πορνοβλαβικές συμπεριφορές, διεκπεραιώνει βολικά τις υποθέσεις που σχετίζονται με τους ισχυρούς του χρήματος και της πολιτικής.

Ας μη κοροϊδευόμαστε. Η πολιτική βία χαρακτηρίζει τις εκμεταλλευτικές κοινωνίες εδώ και χιλιάδες χρόνια. Η επαναστατική βία δεν ήταν ανακάλυψη του ΕΛΑ. Όσο υπάρχει εκμετάλλευση και καταπίεση, όσο ο πόθος για απαλλαγί από την καταπιεστική βαρβαρότητα θα φλογίζει τις καρδιές των καταπιεσμένων, όσο ολόκληροι λαοί θα ζουν κάτω από το ζυγό βάρβαρων κατακτητών, η επαναστατική βία θα είναι παρούσα. Δεν καταργείται με διατάγματα. Δεν καταργείται με τον τρόπο. Δείτε τι γίνεται σήμερα στο Ιράκ, στο Αφγανιστάν, στο Πακιστάν, όπου οι λαοί παλεύουν με όλα τα μέσα ενάντια σ' έναν πάνοπλο εχθρό, εξοπλισμένο με τα πιο σύγχρονα μέσα. Αναλογιστείτε τι γίνεται εδώ και 60 χρόνια στην Παλαιστίνη, αυτό το παγκόσμιο σύμβολο της Αντίστασης. Το «τέλος της Ιστορίας» βρίσκεται μόνο στα σουριασμένα μυαλά κάποιων μικρόνων τύπου Φουκουγιάμα. Ο τροχός της Ιστορίας εξακολουθεί να γυρίζει, με κινήτρά του την ταξική πάλη, την πάλη για την απελευθέρωση και την ελευθερία.

Κυρία πρόεδρε, κυρίες και κύριοι δικαστές. Θα σας εξηγήσω τώρα γιατί τα πράγματα για την απόφασή σας είναι εξαιρετικά απλά, όπως είπα στην αρχή. Ες υποθέσουμε ότι εγώ δεν έλεγα τίποτα για τη συμμετοχή μου στον ΕΛΑ, πέρα από την αρχική δήλωση που έκανα αμέσως μετά τη σύλληψή μου, την οποία μάλιστα για συγκεκριμένους λόγους φρόντισα να διοχετεύσω αμέσως, μέσω του συνηγόρου μου, στα ΜΜΕ. Τι θα είχατε τότε να διακρίνατε; Εναν άνθρωπο που σας είπε ότι υπήρξε μέλος του ΕΛΑ. Η συμμετοχή ως αδικήμα έχει ήδη παραγραφεί, επομένως θα έπρεπε να με δικάσετε για τη συμμετοχή μου στις ενέργειες της Οργάνωσης. Έχετε κάποιο στοιχείο για συμμετοχή μου σε οποιαδήποτε ενέργεια; Μια μαρτυρία,

ένα αποτύπωμα, κάτι που να έχει την ελάχιστη έστω αποδεικτική αξία; Όχι, βέβαια. Έχετε κάποιο άλλο στοιχείο για την εν γένει συμμετοχή μου στην οργάνωση; Όχι βέβαια. Δεν ξέρετε απολύτως τίποτα, όπως δεν έμαθαν απολύτως τίποτα και αυτοί που με συνείλαβαν και έφτιαξαν τη δικογραφία.

Με βάση αυτά τα δεδομένα, δυο επιλογές υπάρχουν. Επιλογές πεντακάθαρες, που διαφέρουν μεταξύ τους όσο η μέρα με τη νύχτα. Το προηγούμενο δικαστήριο, το δεύτερο πρωτόδικο δικαστήριο, έκανε τη μόνη νομικά σωστή επιλογή. Με αθώωση, αφού δεν είχε κανένα αποδεικτικό στοιχείο για συμμετοχή μου στις ενέργειες της οργάνωσης ή στην εν γένει δράση της οργάνωσης. Υπάρχει όμως και η απόφαση του πρώτου δικαστηρίου. Ένα νομικό έκτρομα που επαναφέρει τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης. Που επαναφέρει τη χώρα μας στην εποχή του μοναρχοφασισμού, που κυριάρχησε μετά την ήττα των επαναστατών στον εμφύλιο πόλεμο. Είναι πολύ απλή και αυτή η ναζιστική λογική: Είσαι μέλος μιας αντικαθεστωτικής οργάνωσης; Τότε ευθύνεσαι στο ακέραιο για όλες τις ενέργειες, για όλη τη δράση αυτής της οργάνωσης. Ως απλός συνεργός. Κι αν δεν υπάρχει κανένα υλικό στοιχείο συνέργειας, τότε φτάνουμε στην ψυχική συνδρομή. Αφού είσαι μέλος, τότε συνδραμες ψυχικά τους άγνωστους που εκτέλεσαν τις παράνομες πράξεις. Εγώ δεν είμαι νομικός. Είμαι όμως λογικός άνθρωπος. Ως λογικός άνθρωπος, λοιπόν, σκέπτομαι: αφού όλοι είναι ένοχοι για όλα, τότε τι την θέλει ο νόμος σας τη συμμετοχή ως ανεξάρτητο αδικήμα; Προφανώς την θέλει για να τιμωρήσει εκείνους για τους οποίους δεν υπάρχουν αποδεικτικά στοιχεία συμμετοχής τους σε κάποια επιμέρους ενέργεια. Όμως, το πρώτο δικαστήριο, επειδή ήταν αναγκασμένο να παραγράψει τη συμμετοχή, διότι ο ΕΛΑ είχε σταματήσει τη δράση του 1995, έπρεπε ταυτόχρονα να εφεύρει και κάτι άλλο, για να δικαιώσει τα σεναρία εκείνων που κατασκεύασαν τη δικογραφία.

Τα πράγματα είναι εξαιρετικά απλά, λοιπόν. 'Η συμπεριφέρεστε ως νομικοί και με απαλλάξετε ή συμπεριφέρεστε ως εντολοδόχοι της «αντιτρομοκρατίας» και με καταδικάζετε.

Εβλεπα την απεγνωσμένη προσπάθεια, ιδίως των εισαγγελέων, να βγάλουν από τους μάρτυρες μια φρασούλα, μια ιδέα, κάτι τέλει πάντως που να μπορούν να το χρησιμοποιήσουν ως επιχείρημα για να θεμελιώσουν την πρόταση ενοχής μου, που πριν ακόμα την έναρξη της δίκης έχουν αποφασίσει να κάνουν. Ορισμένες φορές αυτή η προσπάθεια ήταν πραγματικά κομική. Ξέρετε γιατί; Γιατί εισαγγελείς και μάρτυρες μιλούσαν μια εντελώς διαφορετική γλώσσα. Οι μάρτυρές μου μιλούσαν τη γλώσσα των πολιτικών και κοινωνικών επιστημών, μια γλώσσα εντελώς άγνωστη στους εισαγγελείς. Οι μάρτυρές μου μιλούσαν με βάση τα διαβάσματά τους και την εμπειρία τους από τα επαναστατικά κινήματα της Αριστεράς σε όλο τον κόσμο, ενώ οι εισαγγελείς έχουν μαύρα μεσάνυχτα απ' αυτά τα πράγματα. Για να δώσω ένα μόνο παράδειγμα, έχεις μαύρα μεσάνυχτα όταν υποστηρίζεις πως σε μια επαναστατική κομμουνιστική οργάνωση οι διανοούμενοι βάζουν τη γραμμή και οι εργάτες εκτελούν. Οι μαρξιστές επιδιώκουν να ξεπεράσουν την αντίθεση ανάμεσα στη σωματική και την πνευματική εργασία και στα κινήματα που συγκροτούν, αυτό προσπαθούν να το κάνουν πράξη. Οποια μορφή οργάνωσης και αν εφαρμόζουν. Φυσικά και υπάρχουν εξαιρετικές προσωπικότητες, που βάζουν τη σφραγίδα τους σε κινήματα ή και σε ολόκληρες εποχές. Όμως, αυτές οι εξαιρετικές προσωπικότητες μπορούν να προέρχονται εξίσου από τη διανοήση ή από την εργατική τάξη. Ο Μπέμπελ, ο Λίμπνεχτ, ο Τέλμαν, προσωπικότητες με τεράστιο έργο, ήταν εργάτες, κύριοι. Ο Προυντόν, ένας από τους θεωρητικούς του αναρχισμού, ήταν εργάτης. Πριν τον Β' Παγκόσμιο το Κομμουνιστικό Κόμμα Γερμανίας είχε μόνο εργάτες στην Κεντρική του Επιτροπή, και η Κομμουνιστική Διεθνής το έφερε ως πρότυπο σε όλα τα Κομμουνιστικά Κόμματα. Τους έλεγε, «έτσι πρέπει να γίνετε». Θα μπορούσα να αναφέρω πολλά ακόμα παραδείγματα γι' αυτό το χάσμα ανάμεσα στην πραγματικότητα και τον τρόπο που αντιλαμβάνονται οι δικαστικοί μηχανισμοί την πραγματικότητα. Δεν έχει νόημα να το κάνω. Αλλωστε, θα χρειάζοταν να μιλώ επί ώρες και δεν έχω πια και τις φυσικές αντοχές να μιλάω επί ώρες.

Θέλω μόνο να υπενθυμίσω κάτι που σας είπα ένας από τους μάρτυρές μου. Σας έφεραν να δικάσετε εδώ ένα φαινόμενο της Ιστορίας και σας διέταξαν να το μετατρέψετε σε ποινικό φαινόμενο. Αν σας έφεραν και κάποια αποδεικτικά στοι-

χρεία, κάτι θα μπορούσατε να κάνετε. Όταν δεν έχετε αποδεικτικά στοιχεία, τι να κάνετε; Ή θα προχωρήσετε σε αθωωτική απόφαση ή θα προχωρήσετε στο στρατόπεδο εκείνων που επαναφέρουν το ναζισμό στη σημερινή πραγματικότητα. Εκείνων που θέλουν να επαναφέρουν τη χώρα στις πτωχικές μαύρες σελίδες της σύγχρονης ιστορίας της. Τότε που η αποκήρυξη των κομμουνιστών ή οδηγούσαν στο εκτελεστικό απόσπασμα ή –στην καλύτερη περίπτωση– στα κολαστήρια της Μακρονήσου, του Αι-Στράτη, της Λέρου κ.λπ. Ειδικά σ' αυτή την υπόθεση δεν γίνεται να τα συνδυάσεις και τα δύο. Να λες δηλαδή ότι δικάζεις ως δικαστής, με βάση τη συνείδησή σου και το νόμο, και να οδηγηθείς σε καταδικαστική απόφαση. Καταδικαστική απόφαση μπορεί να βγει μόνο καθ' υπαγόρευση, για να εξυπηρετήσει τις απαιτήσεις του «πολέμου κατά της τρομοκρατίας».

Ξέρετε τι είναι αυτό που με ανησυχεί περισσότερο; Οχι η μεταχείριση στο άτομο μου. Εγώ ήξερα τι με περιμένει, όταν ανέλαβα την πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μου στον ΕΛΑ. Με ανησυχεί ότι θα εισάγετε στο ισχύον Δίκαιο τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης, την οποία θα πληρώσουν ακριβώς οι επόμενες γενιές. Όπως πλήρωσαν το Ιδιώνυμο οι κομμουνιστές του μεσοπολέμου, όπως πλήρωσαν το έκτακτο καθεστώς οι κομμουνιστές και οι αριστεροί μετά τον εμφύλιο. Τότε που σε έστειλαν στο εκτελεστικό απόσπασμα, στη φυλακή ή στην εξορία, όχι για κάτι που έκανες, αλλά γι' αυτά που πίστευες. Για τις ιδέες σου. Εχετε, λοιπόν, την ευκαιρία, όπως έκανε το δεύτερο δικαστήριο, να βάλετε ένα τέρμα σ' αυτόν τον κατήφορο. Μετά από λίγο καιρό θα ξέρουμε ποια κατεύθυνση θα ακολουθήσετε.

Θα ήθελα τώρα να σταθώ σε τρία ακόμη σημεία, τα οποία απασχόλησαν τη διαδικασία καθ' όλη τη διάρκεια αυτών των μηνών.

Σημείο πρώτο: Εγινε συζήτηση και εκφράστηκαν απορίες για την έννοια που έχει η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης εκ μέρους μου. Γιατί όμως; Δεν την έχετε ξανακούσει αυτή την έννοια; Φυσικά και την έχουμε ξανακούσει όλοι μας. Είναι και πολύ επίκαιρη μάλιστα. Πριν ένα χρόνο, ο Καραμανλής κάλυψε τους υπουργούς του για το σκάνδαλο του Βατοπεδίου και ανέλαβε ο ίδιος την πολιτική ευθύνη, όπως είπτε. Σκέφτηκε κανείς να αναζητήσει και στον ίδιο ποινικές ευθύνες; Οχι βέβαια. Άλλο παράδειγμα: συλλαμβάνονται τα μέλη ενός κόμματος για παραβατικές πράξεις. Σκέφτηκε κανείς να ασκήσει δίωξη σε όλα τα μέλη του κόμματος ή έστω στην ηγεσία του για την παράνομη πράξη; Αναλαμβάνει μια κομματική ηγεσία την πολιτική ευθύνη για τη δράση των μελών του. Σκέφτηκε κανείς να μετατρέψει αυτή την πολιτική ευθύνη σε συλλογική ποινική ευθύνη; Να κατηγορήσει την ηγεσία για ηθική αυτοουργία και όλα τα άλλα μέλη για αληθινή συνεργασία;

Ο τακτικός εισαγγελέας κάποιου στιγμή το είπτε, αλλά θέλω να το ακούσω καθαρά. Θέλω ν' ακούσω ότι η διάκριση πολιτικής και ποινικής ευθύνης ισχύει μόνο για τις καθεστωτικές πολιτικές δυνάμεις, ενώ για τις αντικαθεστωτικές ισχύει η ταύτιση πολιτικής και ποινικής ευθύνης. Να έχετε το θάρρος να το πείτε. Οχι σε μένα, αλλά στον ελληνικό λαό. Να το πείτε στα ίσια. Συλλογική ευθύνη ισχύει για τους πολιτικούς αντίπαλους του καθεστώτος και όχι για τα καθεστωτικά κόμματα. Κανένας δεν κατηγορεί όλο το στελεχικό δυναμικό των καθεστωτικών κομμάτων για τα σκάνδαλα και τις λαμογιές. Ούτε καν την ηγετική ομάδα. Εκεί η ποινική ευθύνη είναι εξατομικευμένη και μιλούν απλά για πολιτική ευθύνη της ηγεσίας. Σε μας δεν δέχονται την πολιτική ευθύνη και αποδίδουν συλλήβδην, συλλογικά, την ποινική. Αυτό να βγουν να το πουν εκείνοι που έστησαν αυτές τις δίκες, προσαπαιτώντας να απαξιωθούν και να ποινικοποιηθούν την πολιτική δράση. Να το πουν ευθέως αυτοί και όχι να κρύβονται πίσω από δικαστικές αποφάσεις, που αποτελούν μνημεία αυθαιρεσίας. Αν έβγαίνε να το πει η ασπική πολιτική ηγεσία, θα το δεχόμουν. Οχι όμως έτσι. Οχι να κρύβονται πίσω από τα δικαστήρια και να πετάνε στα δικιά σας χέρια την καυτή πατάτα. Να μας πουν ότι επανερχόμαστε στην εποχή του μοναρχοφασισμού. Οτι εφαρμόζουν ένα νέο ιδιώνυμο.

Αν ρωτήσετε οποιονδήποτε πολιτικό επιστήμονα θα σας πει ότι η έννοια της πολιτικής ευθύνης είναι ίδια για κάθε πολιτικό μόρφωμα, καθεστωτικό ή αντικαθεστωτικό, νόμιμο ή παράνομο. Είναι η ευθύνη για την πολιτική υπόσταση αυτού του μορφώματος, το οποίο –ακριβώς επειδή είναι πολιτικό– συμμετέχει στον πολιτικό ανταγωνισμό (ο οποίος δεν διαξέγεται μόνο με τα κοινοβουλευ-

τικά μέσα) και υπόκειται στην κριτική της κοινωνίας. Αν κατά την ανάπτυξη της πολιτικής δράσης υπάρχουν και ενέργειες που παραβιάζουν το νόμο, οι ευθύνες αναζητούνται ατομικά σ' αυτούς που τον παραβιάζουν. Δεν αναζητούνται συλλογικά σε ολόκληρο το πολιτικό μόρφωμα. Η πολιτική ευθύνη αναλαμβάνεται, ενώ οι ποινικές ευθύνες αποδίδονται από τα κρατικά όργανα που είναι επιφορτισμένα μ' αυτό το καθήκον. Να σας πω, λοιπόν, όσο γίνεται πιο απλά, τι σημαίνει η πολιτική ευθύνη για τη συμμετοχή μου στον ΕΛΑ, που ανέλαβα αμέσως μετά τη σύλληψή μου. Σημαίνει δικαιοσύνη, ότι υπήρξα μέλος αυτής της οργάνωσης και είμαι περήφανος γι' αυτό. Οτι θα υπερασπιστώ την ιστορική διαδρομή της οργάνωσης, για το διάστημα που υπήρξα μέλος της. Από εκεί και πέρα, οι διοικητικοί μηχανισμοί είναι υποχρεωμένοι να αποδείξουν τις όποιες ποινικές ευθύνες, πέρα από την ποινική ευθύνη της συμμετοχής.

Κύριοι εισαγγελείς, όταν κατανοήσετε τι σημαίνει στρατιά και τι σημαίνει χρέος, τότε θα κατανοήσετε και τι σήμαινε η δική μου ανάληψη ευθύνης. Ίσως με όσα είπα προηγουμένως να προσεγγίσετε κάπως καλύτερα τα πράγματα. Φτάνει να αφαιρέσετε τις ιδεολογικές παρωπίδες και τις παρωπίδες της προκατάληψης. Είμαι υποχρεωμένος να μιλήσω με σκληρά λόγια για τους εισαγγελείς. Ο τακτικός εισαγγελέας, όταν κατέθετε η κόρη μου, επέμενε να του πει τι σημαίνει η ανάληψη της πολιτικής ευθύνης και αναφέρθηκε με απαξιωτικό τρόπο στην κοινωνική απήχηση αυτής μου της πράξης. Προφανώς, δεν έχει την παραμικρή επαφή με την κοινωνία και ειδικά με τις πιο ζωτανές δυνάμεις αυτής της κοινωνίας. Ίσως δεν διαβάζει και εφημερίδες. Γιατί οι εφημερίδες, τουλάχιστον για μένα, δεν υπήρξαν απαξιωτικές. Βλέπετε, είναι και το κοινωνικό μου στάτους που δυσκόλεψε το έργο της απαξίωσης. Τι να πουν; Οτι εντάχθηκαν στον ΕΛΑ για να λύσω τα προσωπικά μου προβλήματα ή για να γίνω πλούσιος; Εδώσα συνεντεύξεις στις μεγαλύτερες ελληνικές εφημερίδες. Εχω κληθεί ως ομιλητής στις μεγαλύτερες ελληνικές πόλεις. Ακόμα και φοιτητικές οργανώσεις μου έχουν κάνει την τιμή να με καλέσουν να μιλήσω σε κατάμεστα αμφιθέατρα. Αυτή ήταν η πολιτική και κοινωνική απήχηση που γεγονότος ότι δεν κρύφτηκα, αλλά ανέλαβα την πολιτική ευθύνη. Είχα κι εγώ μια μικρή συμβολή στον αγώνα ενάντια στην τρομοκρατία, στον αγώνα ενάντια στην απαξίωση ενός πολιτικού φαινομένου, που αναπτύχθηκε και στη χώρα μας μετά την πτώση της χούντας. Όταν δεν καταλαβαίνει κάτι ο κύριος εισαγγελέας, καλύτερα να μην ασχολείται μ' αυτό. Ας θυμηθεί τουλάχιστον το μύθο της κολοβής αλεπούς, που επειδή έχασε την ουρά της στο δόκανο, σύστηνε στις άλλες αλεπούδες να κόψουν κι αυτές τις ουρές τους γιατί δεν είναι όμορφες. Ο αναπληρωτής εισαγγελέας ρωτούσε την κόρη μου αν έχω πειθώ, αν ο λόγος που έφυγα από την ΚΝΕ ήταν εξαιτίας της εξαιρετικής μου ικανότητας στο να πειθώ. Αν δεν αντιδρούσα, είμαι βέβαιος ότι θα τη ρωτούσε αν με φορτικότητα απαιτούσα απ' αυτή να φύγει από την ΚΝΕ, ίσως και αν την απείλησα ότι θα τη δίωξα από το σπίτι. Για να θυμώσει ότι το ίδιο έκανα κάθε φορά και στον ΕΛΑ.

Σημείο δεύτερο: Ρωτούσατε επίμονα τους μάρτυρες για τη μορφή οργάνωσης του ΕΛΑ. Προσαπαιτούσατε να βγάλετε κάποιο συμπέρασμα. Οι μάρτυρες, όπως είπα και προηγουμένως, είναι αξιόλογοι άνθρωποι, με αγωνιστική διαδρομή, με θεωρητική κατάρτιση, με πολιτική και κοινωνική δράση. Δεν υπήρξαν όμως μέλη του ΕΛΑ. Μάλιστα, κανένας τους δεν υπήρξε αυτόνομος, ενώ οι περισσότεροι ανήκαν ή και ανήκουν σε οργανώσεις λενινιστικού τύπου. Μπορούσαν να σας μεταφέρουν μόνο τη γενική θεωρητική τους γνώση για τις μορφές οργάνωσης. Σας εξήγησαν πολύ καλά τις διαφορές ανάμεσα στο λενινιστικό μοντέλο και το μοντέλο της Αυτονομίας. Όμως δεν μπορούσαν να προχωρήσουν σε παραπέρα εξειδίκευση. Γιατί απλούστατα γνωρίζουν καλά, ότι κάθε οργάνωση που ακολουθεί ένα μοντέλο, το προσαρμόζει στις δικές της ιδιαίτερες ανάγκες. Ανάγκες που έχουν να κάνουν με το περιβάλλον στο οποίο δρα, με τον κόσμο που έχει στις γραμμές της, με το φιλικό περιβάλλον, με την πίεση που αντιμετωπίζει από τον ταξικό αντίπαλο, με τις προτεραιότητες κάθε περιόδου (που δεν είναι πάντοτε ίδιες) κ.λπ. κ.λπ.

Εχω πει από την πρώτη κιόλας δίκη, απευθυνόμενος στους δικαστές, ότι μοναδική πηγή αλήθειας είμαι εγώ. Δεν ξέρω αν ακούστηκε σαν αλαζονικό, όμως δεν ήταν ούτε είναι αυτή η πρόθεσή μου. Θα έχετε διαπιστώσει, άλλωστε, ότι δεν είμαι αλαζόνος. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Ας πιά-

ρουμε το μοντέλο της Αυτονομίας, που ιδεολογικά και πολιτικά ακολουθούσε ο ΕΛΑ. Με τον ίδιο τρόπο θα το εφαρμόσει μια οργάνωση που έχει τρεις πυρήνες και μια οργάνωση που έχει τριάντα πυρήνες; Καταλαβαίνετε ότι κάθε οργάνωση θα κάνει πολλές προσαρμογές σ' αυτό το μοντέλο. Πρέπει να το φέρει στα μέτρα της, στα μέτρα του κόσμου που συστειρώνει και των καθηκόντων που θέτει. Εκείνο που μένει αναλλοίωτο είναι η ιδεολογική και πολιτική κατεύθυνση. Γιατί η Αυτονομία δεν είναι απλώς μια μορφή οργάνωσης. Είναι μια ιδιαίτερη ιδεολογική και πολιτική κατεύθυνση μέσα στο κομμουνιστικό κίνημα. Επομένως, μόνο εγώ, που υπήρξα μέλος του ΕΛΑ, έχω τη γνώση του τρόπου οργάνωσής του. Και πάλι όχι σε όλες τις λεπτομέρειές του, όπως για παράδειγμα στις λεπτομέρειες λειτουργίας ενός πυρήνα, αφού δεν συμμετείχα σε πυρήνα. Είδατε ότι οι μάρτυρες πολλές φορές αναγκάζονταν να κάνουν εικασίες και σας το έλεγαν. Σε κάποια ζητήματα έδωσαν διαφορετικές ερμηνείες, σημειώνοντας ότι κάνουν ερμηνεία. Απολύτως λογικό, όταν πρόκειται για ανθρώπους με θεωρητική κατάρτιση, κρίση και εντιμότητα, οι οποίοι δεν ήρθαν εδώ για να πουν κάτι στο οποίο είχαν προσυμφωνηθεί.

Θα μπορούσα να μη δώσω καμιά πληροφορία για τη συμμετοχή μου στον ΕΛΑ. Ίσως ήταν λάθος μου που το έκανα. Είπα, όμως, από την πρώτη στιγμή και το επαναλαμβάνω και σε σας. Ο,τι σας πω είναι αλήθεια. Δεν πρόκειται να πω ό,τι μου απαγορεύει η ηθική μου συγκρότηση και η επανστατική μου τιμή. Κι όμως, αυτή η ειλικρίνής μου δήλωση αντιμετωπίστηκε όχι με επιφύλαξη, που θα τη θεωρούσα δικαιολογημένη, αλλά και με ανεντιμότητα. Υπάρχει μια προκατασκευή, την οποία σώνει και καλά προσπαθούν να επιβεβαιώσουν: Ο Τσιγαρίδας είναι μορφωμένος, άρα έγραφε τις προκηρύξεις! Ράβδος εν γωνία, άρα βρέχει. Εγώ, λοιπόν, σας λέω, έτσι για να ευθυμίσουμε λίγο, ότι απεχθάνομαι το γράψιμο. Ακόμα και τις τοποθετήσεις που κάνω στα δικαστήρια, τις γράφω σαν σκόρπιες σκέψεις στο χαρτί, άλλες τις υπαγορεύω στο κασετόφωνο και μετά ζητάω βοήθεια για να γίνουν ένα ενιαίο κείμενο. Στην πρώτη δίκη, ρωτήθηκε σχετικά ο σύντροφος Γιώτης, που σαν δημοσιογράφος έχει μεγάλη εμπειρία στο γραπτό λόγο, και απάντησε: Διαβάστε τις προκηρύξεις του ΕΛΑ και συγκρίνετέ τις με τον τρόπο που μιλάει ο Τσιγαρίδας. Θα δείτε ότι δεν έχουν καμιά σχέση. Το ιδεολογικοπολιτικό περιεχόμενο κάθε προκηρύξης αντιπροσώπευε στη γραπτή πολιτική συμφωνία, βάσει της οποίας όλοι έγιναν μέλη του ΕΛΑ. Γι' αυτό στις προκηρύξεις της δεκαετίας του '70 υπήρξαν αντιγραφές από τα «λημικά Λιπάσματα», που συμπληρωνόντουσαν από τις εμπειρίες των μελών από τη συμμετοχή τους στο μαζικό κίνημα και από τον γραπτό ή προφορικό λόγο και τις αναλύσεις άλλων επαναστατικών ομάδων, όχι ένοπλων. Αυτή η ανάλυση της κοινωνικής πραγματικότητας έγινε ένα μοτίβο που επαναλαμβάνονταν από προκήρυξη σε προκήρυξη. «Το γιατί και το δίοτι» της κάθε ενέργειας προφανώς γραφόταν από τα μέλη του πυρήνα που έκανε την ενέργεια, γιατί «το γιατί και το δίοτι» συζητιόταν στον πυρήνα και έτσι έπαιρναν την απόφαση να κάνουν τη συγκεκριμένη ενέργεια.

Λένε ακόμη: ο Τσιγαρίδας μιλάει ωραία, άρα έχει πειθώ. Για να ευθυμίσουμε, θα σας πω ότι όντως στις γυναικές είχα πειθώ. Όταν όμως πρόκειται για μια επαναστατική οργάνωση, οι διαδικασίες της δεν είναι φλερτ. Τι νομίζετε ότι είναι οι επαναστατικές οργανώσεις; Αστικά κόμματα, που μιλάει ο αρχηγός και από κάτω του βαράνε παλαμάκια; Στις επαναστατικές οργανώσεις μπαίνουν άνθρωποι που έχουν πάρει τις αποφάσεις τους, άνθρωποι που έχουν ήδη μια πολιτική διαδρομή. Οι άνθρωποι που παίρνουν τόσα προσωπικά ρίσκα, που ρισκάρουν την ελευθερία τους, ακόμη και τη ζωή τους, δεν είναι πρόβατα για να τους πειθεί ο καθένας που χειρίζεται καλά το λόγο. Εχουν γνώσεις, έχουν κρίση, έχουν άποψη. Το μέλος του ΕΛΑ ήξερε σε ποια οργάνωση συμμετείχε, δεν χρειάζονταν να τον πείσει κανείς γι' αυτό.

Σημείο τρίτο: Ακούγεται συχνά από τους εισαγγελείς και όχι μόνο: «Επαναστατική βία σε συνθήκες κοινοβουλευτικής δημοκρατίας; Στην κοινοβουλευτική δημοκρατία κυριαρχεί η θελγηση του λαού». Αυτοί που βάζουν τέτοια ερωτήματα μοιάζουν σαν να ήρθαν από άλλο πλανήτη.

Ο Χρ. Τσιγαρίδας προχώρησε σε μια δριμύεια καταγγελία της αστικής δημοκρατίας, αναφερόμενος σε όλες τις όψεις της καπιταλιστικής βαρβαρότητας, και κατέληξε:

Αυτή είναι η «δημοκρατία», που όσοι την αμφι-

σβητούμε χαρακτηρίζομαστε εγκληματικές προσωπικότητες.

Βέβαια, οι εισαγγελείς έχουν αρχίσει να γράφουν την καταδικαστική τους πρόταση πριν αρχίσει η δίκη. Υπάρχουν εκατοντάδες παραδείγματα, θα σας πω ένα χαρακτηριστικό. Ο τακτικός εισαγγελέας εκνευριζόταν με τους μάρτυρες που λέγανε ότι δεν θυμούνται τι ζημιές είχαν γίνει και τους διάβαζε τις πραγματογνωμοσύνες που αναφέρονταν σε ένα προς ένα τα τζαμάκια που είχαν σπάσει, ζητώντας την επιβεβαίωση τους. Μέχρι εκεί καλά, όμως εκνευρίστηκε με ένα μάρτυρα που είπε ότι σπάσαν πολλά τζαμάκια, αλλά δεν θυμόταν και ένα βαθουλωμα που είχε γίνει στην οροφή ενός αυτοκινήτου. Κατάλαβα ότι μετρούσε την αποζημίωση που θα μου ζητούσε μαζί με την καταδικαστική του πρόταση, δεν ήθελε να γλιτώσω ούτε από το βαθουλωμα. Και βέβαια, δεν διαφεύγει της προσοχής σας ότι όλες οι ερωτήσεις ξεκινούν με ένα «αν». Όλα στηρίζονται σε εικασίες. Όλες οι ερωτήσεις ξεκινούν με ένα «αν». Αν η γιαγιά μου είχε καρούλια, αν σε μια σιδερόφρακτη εφορία που έγινε μια έκρηξη στις 4 το πρωί ήταν κάποιος εκεί, αν στο Γκαίτε που έγινε μια εσωτερική, μικρής ισχύος έκρηξη, το βράδυ, που τονώσε κάποιος απέναντι κ.λπ. Να μη ξεχνάμε και τα γενικά φανταστικά σεναρία και τα επιστημονικής φαντασίας, όπως αυτό της δραματικής μείωσης των μελών του ΕΛΑ το 1990, που ίσως θα βγάλουν το συμπέρασμα ότι έμεινα μόνο εγώ και, τι να κάνω, πήγα στην «1η Μάη», για να συνεχίσω το «εγκληματικό μου έργο». Όμως, επειδή ανησυχούν μήπως αποφασιστεί ότι αποχώρησα από τον ΕΛΑ το 1990, προσφεύγουν και στη «Σέχτα Επαναστατών», για να συμπεράνουν από τα γραφόμενα στην προκήρυξή της, ότι εγώ που αποχώρησα το 1990 ήμουν σπαδός της ιεραρχικής δομής! Ας τελειώσουμε κάποια στιγμή μ' αυτά τα στερεότυπα, που εκτός από εξωπραγματικά είναι και γελοία. Πείτε μας κατευθείαν την καταδικαστική σας πρόταση, κύριοι εισαγγελείς, και μην υποκρίνεστε ότι τάχα ψάχνετε την αλήθεια.

Υπάρχει ανεξάρτητη δικαιοσύνη; Οχι, δεν υπάρχει. Υπάρχουν δικαστές με συνείδηση και προσωπική αξιοπρέπεια; Ναι, υπήρξαν, υπάρχουν και θα υπάρξουν, όπως για παράδειγμα οι συνάδελφοί σας στη δεύτερη δίκη, που εξέδωσαν τη μόνη έντιμη απόφαση που μπορούσε να εκδοθεί, πλήρως αιτιολογημένη. Εύχομαι να ανήκετε και εσείς σ' αυτή την κατηγορία.

Κυρία πρόεδρε, κυρίες και κύριοι δικαστές Εδώ τελειώνουν οι πολιτικές μου παρεμβάσεις στις πολιτικές δίκες που αντιμετώπισα. Θέλω να ευχαριστήσω όσους βρέθηκαν στο πλευρό μου από τη μέρα της σύλληψής μου μέχρι σήμερα. Τους συντρόφους και τις συντρόφισσες του κινήματος αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους. Τους συντρόφους που κατέθεσαν ως μάρτυρες υπεράσπισης, καταθέτοντας το δικό τους πολιτικό λόγο. Εκατοντάδες, αν όχι χιλιάδες απλούς ανθρώπους, που με διάφορους τρόπους μου εκδήλωσαν τη συμπαραστάσή τους. Ιδιαίτερα στην Κάλυμνο και το Μπλέτιο. Αυτή η συμπαραστάση είναι η ελπίδα, γιατί δείχνει ότι μέσα στο λαό επικρατούν άλλες αξίες και όχι αυτές που με το ζόρι θέλει να επιβάλει το καθεστώς. Την οικογένειά μου, το συγγενικό και φιλικό μου περιβάλλον, που στάθηκε δίπλα μου. Θέλω να στελω τον πιο θερμό αγωνιστικό χαιρετισμό στα νέα παιδιά του κινήματος, που με τίμησαν με την αλληλεγγύη τους.

Ολοκληρώνω με τα ίδια λόγια που έκλεισα την τοποθέτησή μου στην προηγούμενη δίκη:

Ορίζομαι ως επαναστάτης κομμουνιστής. Επειδή τίποτα στην υπάρχουσα πραγματικότητα δεν δείχνει αλλαγή προς το καλύτερο, επειδή το κρίσιμο ερώτημα της εποχής μας εξακολουθεί να παραμένει το ερώτημα «κομμουνισμός ή βαρβαρότητα», δεν παραιτούμαι από την πολιτική δουλειά. Όταν είμαι ελεύθερος και στο βαθμό που μπορώ, συμμετέχω στο κίνημα αλληλεγγύης προς τους πολιτικούς κρατούμενους και σε όσες μαζικές κινητοποιήσεις μου επιτρέπει η υγεία μου και η ηλικία μου.

Όπως πολλοί άλλοι στην Ιστορία και στη γενιά μου, έκανα επιλογές που δέσμευσαν ολοκληρωτικά τη ζωή μου.

Καθόλου δεν μετανιώνω γι' αυτό. Εχουμε δίκιο να επαναστατούμε! Τολμάμε να αγωνιζόμαστε, γιατί θα νικήσουμε! Σας ευχαριστώ που με ακούσατε.

■ Κτηματολόγιο ΑΕ

Υπό την προστασία της Τ. Μπιρμπίλη η εταιρία-εξολοθρευτής των δασών

Πολλές φορές μέχρι σήμερα έχουμε αποκαλύψει, ότι η εταιρία ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ (που εποπτεύεται από το πρώην υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων και νυν υπουργείο Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής), αποτελεί εξολοθρευτή του δασικού πλούτου της χώρας μας. Τώρα που άνοιξε η συζήτηση για το ρόλο του υπουργείου αυτού, μετά την απόφαση του Γ. Παπανδρέου να εντάξει εθιστικά τα δάση σ' αυτό, είναι ανάγκη να ξαναμιλήσουμε για το ρόλο που διαδραμάτισε η συγκεκριμένη εταιρία, καθώς και για το ρόλο που της επιφυλάσσει η νέα υπουργός. Στην ομιλία της στη βουλή, την περασμένη Κυριακή, στα πλαίσια της συζήτησης για τις προγραμματικές δηλώσεις της Κυβέρνησης, η Τ. Μπιρμπίλη ανακοίνωσε ότι η ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ θα αναλάβει άμεσα τη σύνταξη των δασικών χαρτών για όλη την Ελλάδα.

Καταρχάς, λέγοντας ότι η ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ θα αναλάβει τους δασικούς χάρτες για όλη την Ελλάδα, η υπουργός πιάστηκε αδιάβαστη. Η εταιρία αυτή επόπτευσε τη σύνταξη των πρώτων δασικών χαρτών για 330 δήμους της χώρας, που είχαν μπει στη διαδικασία της κτηματογράφησης. Τόσο η κτηματογράφηση των δήμων αυτών όσο και η σύνταξη των δασικών χαρτών ολοκληρώθηκαν από τις αρχές της δεκαετίας του 2000. Αν η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν ψήφισε στη βουλή το Δεκέμβριο του 2003 το γνωστό δασοκτόνο νόμο, οι χάρτες αυτοί θα είχαν εγκριθεί και αναρτηθεί από τις αρχές της τρέχουσας δεκαετίας. Μετά το δασοκτόνο νόμο μπλοκαρίστηκε τόσο η ανάρτηση των χαρτών αυτών όσο και η σύνταξη δασικών χαρτών για άλλες περιοχές, γιατί ο πρώην υφυπουργός της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ Φ. Χατζημιχαήλ είχε το θράσος να εκδώσει υπουργική απόφαση με την οποία απαιτούσε να συνταχθούν οι δασικοί χάρτες με τις νέες διατάξεις του δασοκτόνου νόμου. Η υπουργική αυτή απόφαση μπλοκαρίστηκε με την απόφαση 202 της Επιτροπής Αναστολών του ΣΤΕ, ενώ μετά την απεύθυνση του ΣΤΕ στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο με το προδικαστικό ερώτημα για το άρθρο 1 του δασοκτό-

νου νόμου, παραμένει σε ισχύ η προσωρινή διαταγή του ΣΤΕ και έτσι έχει μπλοκαριστεί τόσο η ανάρτηση των δασικών χαρτών όσο και η σύνταξη γενικά δασικών χαρτών για όλες τις περιοχές της χώρας.

Δεύτερο, η ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ ανέλαβε και πάλι την εποπτεία της σύνταξης των δασικών χαρτών των 113 υπό κτηματογράφηση δήμων. Έτσι, είναι αυτή που εποπτεύει τη σύνταξη των δασικών χαρτών εδώ και πολύ καιρό και δεν γίνει τώρα για πρώτη φορά, όπως εμμέσως πλην σαφώς αφήνει να εννοηθεί η νέα υπουργός.

Λόγω εμπειρίας, αλλά και βάσει της ισχύουσας νομοθεσίας, τη σύνταξη των δασικών χαρτών έπρεπε να εποπτεύει η αρμόδια Διεύθυνση του υπουργείου Γεωργίας, που είναι η Διεύθυνση Δασικών Χαρτών. Όμως αυτό δεν το ήθελαν οι υπουργοί ΧΩΡΟΤΑΞΙΑΣ και ΔΗΜΟΣΙΩΝ ΕΡΓΩΝ, τόσο οι πράσινοι όσο και οι μπλε. Είναι ευρέως γνωστές οι παρεμβάσεις του Γ. Σουφλιά, που έφτασε στο σημείο να βάλει σφίνα στην ΕΕ για να μην εγκριθεί το μέτρο 126B, που αφορούσε τη σύνταξη των δασικών χαρ-

τών. Χρησιμοποίησε δε ο Γ. Σουφλιάς το μέτρο για την «οριοθέτηση των δασών και των δασικών εκτάσεων» σαν άλλοθι, για να πείσει την Κομισιόν ότι δεν χρειάζεται η σύνταξη δασικών χαρτών, που είναι μάλιστα ιδιαίτερα δαπανηρή.

Αναρωτιόμαστε, λοιπόν, προς τι ο υπουργικός έρωτας της τωρινής ηγεσίας, όπως και των προηγούμενων, με την εταιρία ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ; Ίδου η απάντηση στο ερώτημα.

Γιατί πρώτον η ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ αρνούνταν κάθε ουσιαστικό έλεγχο από την καθ' όλα αρμόδια Διεύθυνση, δηλαδή τη Διεύθυνση Δασικών Χαρτών του υπουργείου Γεωργίας. Η εταιρία αυτή, από την ημέρα που προκηρύχθηκαν οι διαγωνισμοί για την κτηματογράφηση και τη σύνταξη των δασικών χαρτών των 330 δήμων παλιά και τώρα των 113, συνεχώς παραινόμενι, γράφοντας στα παλιά της τα παπούτσια τις υποδείξεις της Διεύθυνσης Δασικών Χαρτών (ΔΔΧ). Συγκεκριμένα, στελέχη της ΔΔΧ είχαν εξηγήσει στα διευθυντικά στελέχη της ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ ότι οι εταιρίες που έχουν αναλάβει την κτη-

ματογράφηση των 330 δήμων θα πρέπει να εφοδιαστούν με την ισχύουσα νομοθεσία (την οποία μάλιστα είχαν δώσει στην ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ προκειμένου να τις εφοδιάσει μ' αυτήν), προκειμένου να υπερασπίζονται το τεκμήριο του δημοσίου, μη δεχόμενες τις δηλώσεις των καταπατητών δημοσίων και δασικών εκτάσεων. Τελικά, όμως, οι εταιρίες δεν υπερασπίστηκαν, ως όφειλαν, το τεκμήριο του δημοσίου και ενέκριναν χιλιάδες κωδικούς ιδιωτών που παραβίαζαν το τεκμήριο του δημοσίου και εμφανίζονταν σαν ιδιοκτήτες δημοσίων δασών και δασικών εκτάσεων. Αυτό συνέβη γιατί η ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ, που εποπτεύεται από το ΥΠΕΧΩΔΕ, δεν φρόντισε να εφοδιάσει τις εταιρίες σύνταξης του κτηματολογίου με τη νομοθεσία και να φροντίσει για την αυστηρή εφαρμογή της.

Γιατί δεύτερον, τα Τμήματα Δασικών Χαρτών των Διευθύνσεων Δασών τόσο της Αττικής όσο και των άλλων περιοχών είναι τελείως απογυμνωμένα από προσωπικό και έτσι δεν ήταν και δεν είναι σε θέση να ελέγξουν τους δασικούς χάρτες που συντάσσουν ιδιωτικές εταιρίες υπό

την εποπτεία της ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ. Αυτό θα έχει σαν αποτέλεσμα να νομιμοποιηθούν δασικοί χάρτες, μέσω των οποίων θα αποχαρακτηριστούν δάση και δασικές εκτάσεις.

Ενδεχομένως να μας αντιτείνουν, ότι αυτά συμβαίνουν, αλλά το δημόσιο έχει το δικαίωμα να προσφύγει στα δικαστήρια μέσα σε 10 χρόνια, να υπερασπιστεί το τεκμήριό του και να κερδίσει τις υποθέσεις σε βάρος των καταπατητών. Όμως, έχουν περάσει κοντά στα οχτώ χρόνια από την ολοκλήρωση της κτηματογράφησης και η ηγεσία της ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ αρνείται πεισματικά να δώσει τα στοιχεία των χιλιάδων ιδιωτών καταπατητών του δημοσίου, με το πρόσχημα της παραβίασης των προσωπικών δεδομένων! Αυτός ο ισχυρισμός είναι κάλπικος, μιας και τα στοιχεία των ιδιωτών αυτών έχουν δημοσιοποιηθεί με τις αναρτήσεις που γίνονται προκειμένου να δοθεί η δυνατότητα για υποβολή ενστάσεων.

Επανελημμένα οι υπηρεσιακοί παράγοντες της Διεύθυνσης Δασικών Χαρτών ζήτησαν τα στοιχεία και η ηγε-

σία της ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ αρνείται να τα δώσει. Έτσι, η ΔΔΧ αναγκάστηκε να κάνει γραπτό το αίτημα δύο φορές, μία στις 3 Φλεβάρη 2009 και μία το Σεπτέμβριο της ίδιας χρονιάς, για να εισπράξει την απάντηση: «Σε συνέχεια του ανωτέρω σχετικού, σας πληροφορούμε, όπως και προφορικά σας έχουμε ενημερώσει, ότι απευθύνσαμε σχετική επιστολή-ερώτημα στην Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα στις 30-6-2009, για την δυνατότητα χορήγησης των στοιχείων που μας ζητήσατε. Κατόπιν τούτου και μέχρι την λήψη απάντησης από την ανωτέρω Αρχή, δεν δυνάμεθα να σας χορηγήσουμε τα δεδομένα που αιτηθήκατε».

Αυτή η στάση της ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ «βρομάει», γιατί ενώ η ΔΔΧ ζητάει τα στοιχεία προφορικά εδώ και χρόνια, αυτή υποβάλει το ερώτημα στην Αρχή στις 30.6.2009. Προφανώς, για να κερδίσει χρόνο και να κατακυρωθούν οι δασικές εκτάσεις και τα δάση στους καταπατητές. Το γεγονός ότι τα στοιχεία αυτά ήδη είχαν δημοσιοποιηθεί δείχνει πόσο προκλητική είναι η απόφασή της να καταρύγει στην Αρχή Προστασίας Δεδομένων Προσωπικού Χαρακτήρα.

Αν υποθέσουμε ότι τελικά η εταιρία θ' αναγκαστεί να δώσει τα στοιχεία, το ελληνικό δημόσιο, μέσω της ΔΔΧ, θα αναγκαστεί, προκειμένου να ετοιμάσει τις αγωγές κατά των καταπατητών, να πληρώσει εκατομμύρια ευρώ σε εργατώρες. Αυτό ήθελαν και θέλουν οι ιθύνοντες της ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ και οι υπουργοί ΠΕΧΩΔΕ, προκειμένου να ξεπατωθούν τα δάση με την άναρχη δόμηση κοινοτικών, δρόμων και ενεργειακών δικτύων. Η επιμονή της υπουργού Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής να συντάξει τους δασικούς χάρτες η συγκεκριμένη εταιρία επιβεβαιώνει τη θέση μας, ότι και η νέα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ θέλει να «βυσματώσει» τις υπηρεσίες της Γενικής Διεύθυνσης Ανάπτυξης και Προστασίας Δασών και Φυσικού Περιβάλλοντος του υπουργείου Γεωργίας. Θέλει να ενσωματώσει τους δασολόγους στη λογική της «ανάπτυξης», όπως συνέβη και με τους δασολόγους της ΚΤΗΜΑΤΟΛΟΓΙΟ ΑΕ.

Χάντρες και καθρεφτάκια στους... ιθαγενείς

Η υπουργός Γεωργίας Κ. Μπατζελή πως ευρωβουλευτής κατακεραυνώνει τα τραστ που επέβαλαν στους αγρότες εξευτελιστικές τιμές στα αγροτικά προϊόντα-εμπορεύματα. Τώρα που έγινε υπουργός ξέχασε αυτές τις καταγγελίες, γιατί τόσο αυτή όσο και η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δεν μπορούν και δεν θέλουν να τα βάλουν με τα τραστ. Μοιράζει, λοιπόν, χάντρες και καθρεφτάκια στους αγρότες, ενώ έχει και το θράσος να τα παρουσιάζει σαν «όπλα» με τα οποία οι αγρότες και οι συνεταιριστικές τους οργανώσεις θα μπορέσουν να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα και να εξασφαλίσουν ικανοποιητικό εισόδημα!

Τη μια μέρα η Κ. Μπατζελή πηγαίνει στα γραφεία των αγροτοπατέρων της ΠΑΣΕΓΕΣ, συναντιέται με τα μέλη του ΔΣ και τους ανακοινώνει τις νομοθετικές της παρεμβάσεις μέσα στο πρώτο εξάμηνο της κυβέρνησης. Παρεμβάσεις με τις οποίες υποτίθεται ότι θα αναμορφώσει τον ΕΛΓΑ και τον ΕΦΕΤ, με στόχο, εκτός από την προστασία που δόθηκε προσφέρουν στους αγρότες και στους καταναλωτές, να τους προστατεύουν και μέσω του ελέγχου των τιμών και να τους προσφέρουν επιπλέον ενίσχυση σε περίπτωση που κατακυλούν οι τιμές. Στα χαρτιά και ο πρώην υπουργός

Γεωργίας Σ. Χατζηγάκης υποσχόταν στους αγρότες ότι θα τους εξασφαλίσει ένα κατώτερο εγγυημένο εισόδημα, ενώ γνώριζε ο ευρωλάγνος ότι αυτό απαγορεύεται από τους Κομισάριους, στο όνομα της περιβόητης νόθευσης του ανταγωνισμού. Η Κ. Μπατζελή δίνει τις ίδιες υποσχέσεις, ενώ γνωρίζει ότι αυτή η πρακτική απαγορεύεται από την κοινοτική νομοθεσία και ενώ υφίσταται και η ίδια τις μεγάλες πιέσεις της Επιτροπής και της Κομισιόν προκειμένου να αποδείξει τη νομιμότητα της καταβολής του «πακέτου» των 425 εκατ. ευρώ σε διάφορες κατηγορίες παραγωγών.

Την άλλη μέρα, η Κ. Μπατζελή συναντιέται με τους αγροτικούς συντάκτες στο υπουργείο της και τους ανακοινώνει τα ίδια μέτρα, προκειμένου αυτοί με την σειρά τους να τα προβάλλουν ως φιλοαγροτικά.

Μ' αυτές τις ανακοινώσεις της η Κ. Μπατζελή δεν θα μπορέσει να ωραιοποιήσει την άθλια κατάσταση που βιώνουν οι φτωχοί αγρότες. Μια κατάσταση που συνεχίζεται η κατακύβη στις τιμές του σταριού και του καλαμποκιού και που οι φτωχοί αγρότες δεν μπορούν να βγάλουν ούτε ένα άθλιο μεροκάματο και να χορτάσουν την πείνα τους. Και φρέτος οι τιμές του σταριού και

του καλαμποκιού κινούνται γύρω στα 10 λεπτά το κιλό, για να εξασφαλιστούν οι μεγαλοκαπιταλιστές που τα μεταπωλούν για άλευρα για ψωμί και ζωτροφές.

Οι καπιταλιστές των μεγάλων ιμπεριαλιστικών κρατών της ΕΕ έχουν καταργήσει τις ποσοτώσεις και τους δασμούς στα εισαγόμενα αγροτικά προϊόντα, με στόχο τη μόνιμη κατακύβη των ντόπιων αγροτικών προϊόντων. Ακόμη, με τη συμφωνία των κρατών της ΕΕ και των κρατών της Μεσογείου θα πλημμυρίσει η ευρωπαϊκή αγορά με αγροτικά προϊόντα, τα οποία θα αγοράζονται πάμφθηνα από τους καπιταλιστές και θα πουλιούνται πανάκριβα απ' αυτούς. Αυτό ως το βάλουν καλά στο μυαλό τους οι φτωχοί αγρότες και να μη παραμυθιάζονται από τις εξαγγελίες της Μπατζελή. Δεν πρέπει να περιμένουν να βιώσουν και την εμπειρία από τη διακυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ για να πειστούν ότι η διέξοδος δεν βρίσκεται στις προτάσεις της. Οι φτωχοί αγρότες πρέπει να συνειδητοποιήσουν, ότι στον καπιταλισμό οι τιμές των αγροτικών προϊόντων είναι πολύ χαμηλές, ενώ οι τιμές των βιομηχανικών προϊόντων πολύ υψηλές. Στα πλαίσια του καπιταλισμού υπάρχει ανταγωνιστική αντίθεση ανάμεσα στο χωριό και στην πόλη.

Στη Σύγκλητο του ΑΠΘ η κατάργηση του ασύλου

Σε πρόταση προς τον πρότανη του ΑΠΘ για την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου κατέληξε η προσπάθεια της «Κοινής Πρωτοβουλίας» των Πασόκων της ΠΟΣΔΕΠ (ΚΙΠΑΝ), της Πανεπιστημιακής Συμπαρατάξης ΑΠΘ (η γνωστή κίνηση των «1000») και κάποιων δεξιών της Ιατρικής Σχολής (ΑΣΚΕΥ). Στις 19 Μάη 2009, σε μια εμετική διακήρυξη περί «Ακαδημαϊκών Ελευθεριών», η «Κοινή Πρωτοβουλία» ανακοίνωσε την αντίθεσή της σε «κάθε μορφή βίας» και στις «καταλήψεις σαν μορφή διεκδίκησης αιτημάτων και προβολής απόψεων», προχωρώντας σε συστάσεις προς την πανεπιστημιακή κοινότητα και καλώντας την σε εγρήγορση!

Στις 26 Αυγούστου προχώρησαν ένα βήμα παραπέρα καταθέτοντας ως «Κοινή Πρωτοβουλία» τη συγκεκριμένη πρόταση προς τον πρότανη του ΑΠΘ Αν. Μάνθο. Αυτός, χωρίς να χάσει χρόνο, έστειλε την ίδια μέρα το θέμα στη Σύγκλητο (μεγάλη πρεμούρα), ανοίγοντάς το έτσι για πρώτη φορά και θεσμικά.

Η πρόταση αναφέρει ότι «η Σύγκλητος του ΑΠΘ θα πρέπει να προσδιορίσει και να οριοθετήσει τις πράξεις και τις ενέργειες εκείνες που σαφώς καταστρατηγούν το Ακαδημαϊκό Ασύλο». Και για να μη γίνει καμιά παρανόηση ξεδιπλώνει έναν εντυπωσιακό κατάλογο ενεργειών που «καταπατούν» το άσυλο: «άσκηση σωματικής βίας ή απειλή άσκησης σωματικής βίας κατά οιοδήποτε βρίσκεται ή κινείται εντός της Πανεπιστημιούπολης, περιλαμβανομένων ιδίως των φυλάκων ή θυρωρών του Πανεπιστημίου κατά την άσκηση των καθηκόντων τους», «ληστεία», «συγκέντρωση, αποθήκευση ή χρήση όπλων ή αυτοσχέδιων βομβών», «καταστροφική ή λεηλασία Πανεπιστημιακών χώ-

ρων κατόπιν επίθεσης ή επιδρομής ατόμων απ' οπουδήποτε κι αν προέρχονται», «διάρρηξη κτηρίου, αίθουσας ή γραφείου», «καταστροφή ή διάρρηξη αυτοκινήτων», «κράτηση ομήρων ή παρεμπόδιση της εξόδου από ένα Πανεπιστημιακό χώρο οιοδήποτε ατόμου βρίσκεται στο χώρο αυτό, από άτομα που ενεργούν συλλογικά απ' οπουδήποτε κι αν προέρχονται»,

«κατάληψη Πανεπιστημιακών χώρων από εξωπανεπιστημιακά στοιχεία», «παρεμπόδιση της ελεύθερης πρόσβασης σε Πανεπιστημιακούς χώρους οιοδήποτε διδασκόντων, φοιτητών ή εργαζομένων στους χώρους αυτούς ή όποιων άλλων κάνουν νόμιμη χρήση των χώρων αυτών», «διάλυση ή παρεμπόδιση με τη βία από άτομα που ενεργούν συλλογικά, απ' οπουδήποτε κι αν προέρχονται, οποιασδήποτε ελεύθερης συνάθροισης λαμβάνει χώρα στους Πανεπιστημιακούς χώρους, περιλαμβανομένων ιδίως των συνεδριάσεων συλλογικών πανεπιστημιακών οργάνων».

Καταλήγουν μάλιστα στο συμπέρασμα, ότι εκεί που αδυνατεί η πανεπιστημιακή κοινότητα να διαφυλάξει τα παραπάνω, θα πρέπει να λαμβάνουν δράση οι φύλακες του Πανεπιστημίου. Οπου, δε, αδυνατεί να αντεπεξεχθεί ο «πανεπιστημιακός στρατός» που προφανώς ευ-

ελπιστούν να δημιουργηθεί, τότε θα πρέπει το Πρυτανικό Συμβούλιο να εφαρμόζει το... νόμο. Να αποφασίζει, δηλαδή, να σπάει το άσυλο φωνάζοντας τους μπάτσους.

Είναι κάτι παραπάνω από προφανές, ότι η πρόταση αυτή δεν έχει ως στόχο μόνο τους αποκαλούμενους από το σύστημα «κουκουλοφόρους», αλλά ούτε καν τη μαχητική φοιτητική νεολαία. Η παραπάνω πρόταση στοχεύει απευθείας στην καρδιά του φοιτητικού κινήματος. Κάθε φορά που οι Γενικές Συνελεύσεις των φοιτητών, για να αποτρέψουν την εφαρμογή των αντι-εκπαιδευτικών μέτρων, αποφασίζουν παράσταση διαμαρτυρίας ή «σπάσιμο» των τμημάτων ΔΕΠ, αυτό θα θεωρείται «διάλυση ελεύθερης συνάθροισης». Κάθε φορά που οι ΓΣ αποφασίζουν να παρεμποδίσουν μέλη ΔΕΠ να δράσουν ενάντια στα συμφέροντα των φοιτητών, αυτό θα θεωρείται αδίκημα. Κάθε φορά που οι ΓΣ αποφασίζουν

καταλήψεις (ακόμα και αν είναι μαζικές οι συνελεύσεις και αν απλώνονται σε όλη τη χώρα), αυτό θα θεωρείται αδίκημα που διαπράττουν οι χιλιάδες φοιτητές και οι μπάτσοι θα έχουν το δικαίωμα να τους βγάζουν έξω σηκωτούς. Το θράσος των εμπνευστών της πρότασης φτάνει στο σημείο να ποινικοποιεί ακόμα και τη φραστική αντι-

παράθεση, μιλώντας για «απειλή άσκησης σωματικής βίας». Φαντάζονται, λοιπόν, ότι η πανεπιστημιακή αστυνομία που ονειρεύονται θα μπορεί να δρα ανενόχλητα, να προπηλακίζει, να βρίζει, να δέρνει και οι φοιτητές να σκύβουν το κεφάλι και να συναινούν. Κούνια που τους κούναγε!

Αυτή η πρόταση ουσιαστικά αποκλείει οποιαδήποτε φοιτητική κινητοποίηση είτε είναι μαχητική είτε όχι. Αν για παράδειγμα οι φοιτητές αποφασίσουν αποχή από τα μαθήματα (η μόνη κινητοποίηση που αναφέρουν ότι εγκρίνουν) και περιφρουρήσουν την αποχή, δηλαδή δεν αφήνουν κανέναν να μπει στα αμφιθέατρα, τότε και αυτό θα θεωρείται παράνομο! Δηλαδή, η έννοια του συλλογικού αγώνα καταργείται. Το λέει και το κείμενο άλλωστε. «Επιτρέπεται να αγωνιζόμαστε, αλλά ο καθένας μόνος του», υπονοούν, αρκεί να μην ενοχλείται κανένας, για να μασάμε ανενόχλητοι τα κονδύλια

από τα projects. Και φυσικά, αν η νεολαία κάνει το «λάθος» και ξεγεραθεί ενάντια σε ό,τι την καταπιέζει, όπως τον προηγούμενο Δεκέμβρη, απαντώντας βίαια απέναντι στη βία που δέχεται, βρίσκοντας πολλές φορές καταφύγιο από τις δυνάμεις καταστολής μέσα στα πανεπιστημιακά ιδρύματα, τότε θα πρέπει κατ' αυτούς να εφαρμοστεί... ο νόμος και η τάξη.

Θα το ξαναγράψουμε για μια ακόμα φορά. Το πανεπιστημιακό άσυλο δεν είναι για να προστατεύει την έρευνα και τη διδασκαλία, όπως μας λένε διάφοροι καλοθελητές. Γι' αυτά μας έχουν δείξει πόσο ενδιαφέρονται, βάζοντας επιχειρήσεις να καθορίζουν προγράμματα σπουδών, «αγωνιζόμενοι» διαρκώς για την ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης. Το πανεπιστημιακό άσυλο είναι για να προστατεύει την ελεύθερη διάδοση των ιδεών και αυτές οι ιδέες δεν διαδίδονται με μαγικό τρόπο στον αέρα. Διαδίδονται μέσω την τακτικής και της δράσης που επιλέγει κάθε φορά αμεσοδημοκρατικά το φοιτητικό κίνημα. Οι φοιτητές έχουν το δικαίωμα να καθορίζουν μόνοι τους τον τρόπο δράσης τους, μέσα από τις δικές τους διαδικασίες και δεν χρειάζεται καμιά «Κοινή Πρωτοβουλία» και καμιά Σύγκλητος να θέσει όρια. Δεν μπορούν οι φοιτητές να σκέφτονται «ελεύθερα» και να δρουν μέσα στα όρια που θα τους θέτει κάθε φορά η κάθε εξουσία. Ολοι αυτοί οι καλοθελητές θέλουν να δημιουργήσουν μερικοποιημένους νέους, που θα νιάζονται μόνο για το εργασιακό τους μέλλον, αποστειρωμένους από οποιαδήποτε προοδευτική ή επαναστατική ιδέα. Ονειρεύονται μια νεολαία στο γύφο και κάτι τέτοιο το φοιτητικό κίνημα δεν θα το αφήσει αναπάντητο.

Γιάννης Ξ.

■ Συνέδριο ΠΟΣΔΕΠ

Ενταση των ταξικών χαρακτηριστικών του σχολείου και του συστήματος πρόσβασης

Ρόλο στήριξης των προωθούμενων αλλαγών στο Λύκειο και στο σύστημα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, ανέλαβε η νέα ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ. Για το λόγο αυτό, διοργάνωσε σχετικό Επιστημονικό Συνέδριο (15-16 Οκτωβρίου), με τη συμμετοχή στα «στρογγυλά τραπέζια» όλων των καλών παιδιών, που είχαν ανάμειξη σε όλες τις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις από την εποχή που ήταν υπουργός Παιδείας ο Γιώργος Παπανδρέου και οραματιζόταν το Εθνικό Απολυτήριο. Αλέξης Δημαράς, Μιχάλης Κασσωτάκης, Γεράσιμος Αρσένης, Θάνας Βερέμης, Γιώργος Μπαμπινιώτης είναι κάποιοι από αυτούς.

Στο συνέδριο ακούστηκαν διάφορες απόψεις, η συντριπτική πλειοψηφία των οποίων συνέκλινε σε ένα σύστημα πρόσβασης, που θα συνυπολογίζει την «απόδοση» των

μαθητών σε όλες τις τάξεις του Λυκείου, την αποφασιστική ανάμειξη των Πανεπιστημίων στον καθορισμό των κριτηρίων για την επιλογή των υποψήφιων φοιτητών (π.χ. συντελεστές σε μαθήματα, ακόμα και συνέντευξη, ή απλή εγγραφή σε χαμηλόβαθμες σχολές και επιπλέον ειδικές εξετάσεις για τις υψηλόβαθμες), στην εγγραφή σε Πανεπιστήμιο ή Σχολή και αργότερα σε Τμήμα. Φαίνεται, δηλαδή, ότι φεύγουμε από την «αποδέσμευση» του Λυκείου, όπως την εννοούσε η προηγούμενη κυβέρνηση της ΝΔ, με πανελλαδικές εξετάσεις σε περιορισμένο αριθμό μαθημάτων μετά την αποφοίτηση από το Λύκειο και επιστρέφουμε σε ένα σύστημα που αποτελεί παραλλαγή της «μεταρρύθμισης Αρσένη». Ανεξάρτητα από τη μορφή που θα επιλεγεί (εξετάσεις σε περιφερειακό επίπεδο, με θέμα-

τα επιλεγμένα από τράπεζα θεμάτων, πανελλαδικές εξετάσεις, συνυπολογισμός των εργασιών των μαθητών στο βαθμό, διάφορα τεστ κ.λπ.), γεγονός θα είναι η συνεχής αξιολόγηση των μαθητών σε όλα (ή στα περισσότερα) τα μαθήματα καθ' όλη τη διάρκεια του Λυκείου. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση Κασσωτάκη ότι το Λύκειο δεν θα αναβαθμιστεί αν αποδεσμευτεί από τα κριτήρια εισαγωγής στο Πανεπιστήμιο, γιατί κανείς δεν θα δίνει σημασία στο Λύκειο, αν για την πρόσβαση στο Πανεπιστήμιο απαιτείται μια ολιγόωρη εξέταση σε λίγα μαθήματα!

Τη φιλοσοφία, άλλωστε, αυτή υπηρετεί και το Εθνικό Απολυτήριο, που αποτελεί σημαντική εξαγγελία της νέας κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ.

Χαρακτηριστική επίσης ήταν η επισήμανση ότι απαιτείται συστηματικός βομβαρ-

δισμός της ελληνικής εργαζόμενης κοινωνίας, ώστε να απαλλαγεί από τον «παρολογοισμό» να στέλνει με επιμονή τα παιδιά της στο Πανεπιστήμιο και ότι για το λόγο αυτό απαιτείται αναμόρφωση της τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, που να προβάλλει ως σημαντικό δέλεαρ.

Συνεπώς βαδίζουμε προς ένα σχολείο πολύ πιο σκληρό και απαιτητικό για τα παιδιά, ένα σχολείο που θα ευνοεί περισσότερο τα παιδιά των έχοντων υψηλό μορφωτικό, κοινωνικό και οικονομικό επίπεδο, ένα σχολείο που θα τρομάζει τους «αδύναμους» μαθητές και θα τους στέλνει από νωρίς στην τεχνικοεπαγγελματική εκπαίδευση ή στην αγορά εργασίας και σε ένα σύστημα πρόσβασης περισσότερο επιλεκτικό, που θα συνεπάγεται και τη μείωση του αριθμού των εισακτέων.

Μαϊντανοί του Χρυσοχοΐδη!

Αυτό πραγματικά δεν το είχαμε φανταστεί. Το ΣΕΚ, μαζί με μια δημοτική ομάδα του ΣΥΡΙΖΑ, συνοδεία και εκπροσώπων της Πακιστανικής Κοινότητας, έκαναν επίσκεψη στον Χρυσοχοΐδη, για να του ζητήσουν βοήθεια στην αντιμετώπιση του ρατσιστικού και φασιστικού φαινομένου! Και ο Χρυσοχοΐδης σίγουρα δεν φανταζόταν ότι με το όνομα που έχει θα έπαιρνε ένα τέτοιο δώρο τις πρώτες μέρες της θητείας του και ενώ έχει επιβάλει αστυνομική κατοχή στα Εξάρχεια, έχει εκτελέσει συνεχείς επιχειρήσεις-σκούπα κατά μεταναστών, έχει χτυπήσει τη διαδήλωση των εργατών της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης έξω από το υπουργείο Εργασίας και έχει ματώσει τη διαδήλωση αντιρατσιστών στη Νίκαια, παραπέμποντας για πρώτη φορά συλληφθέντες με τον «κουκουλονόμο» του Δένδια και του Μαρκογιαννάκη.

Φυσικά, δεν άφησε την ευκαιρία να πάει χαμένη. Έκανε το σόου του, ανακοινώνοντας ότι θα φτιάξει ειδικό γραφείο για να δέχεται καταγγελίες αστυνομικής αυθαιρεσίας (!), ότι θα ξαναδεί την υπόθεση της απαγωγής των Πακιστανών (!), ότι το ΑΤ Αγίου Παντελεήμονα θα γίνει φιλικό προς τους πολίτες (!), ότι θα προσλάβει ψυχολόγους και κοινωνιολόγους στα ΑΤ των περιοχών που κατοικούν πολλοί μετανάστες!!! Οι άνθρωποι του ΣΕΚ πήγαν και πέρα από τις επίσημες ανακοινώσεις. Αναλαμβάνοντας χρέη εκπροσώπου του υπουργείου Μπάτσων και Καταστολής, είπαν στους δημοσιογράφους πως ο Χρυσοχοΐδης τους δήλωσε πως έχει δει κι αυτός συνεργασία αστυνομικών με φασιστικές συμμορίες και πως τον... φόβισε η κατάσταση στον Αγ. Παντελεήμονα, την οποία -όπως έπαινε- το ίδιο το κράτος άφησε να δημιουργηθεί!

Εδώ πια δεν έχουμε τον συνήθη οππορτουισμό του ΣΕΚ. Εδώ έχουμε μια χοντρή προσπάθεια ωραιοποίησης του καταστατικού μηχανισμού. Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ, άραγε, τι λέει;

Με γενικότητα και αοριστίες περιέγραψε ο Γ. Παπανδρέου στις προγραμματικές δηλώσεις την πολιτική της κυβέρνησης για την Παιδεία. Πλην, όμως, κατέστησε σαφές ότι η Παιδεία είναι το όχημα για να αναπαράγεται ο «μερικός» άνθρωπος, ο υποταγμένος εργαζόμενος της απόλυτης δεξιοτήτας, της προσαρμοζόμενης στις μεταβαλλόμενες ανάγκες της καπιταλιστικής αγοράς. Εκεί ακριβώς παρέπεμπε η αναφορά του στην Παιδεία που «είναι στον πυρήνα του αναπτυξιακού μοντέλου» «διαμορφώνοντας νέες δεξιότητες, εργαλεία, επαγγελματά, αντιλήψεις για την πράσινη ανάπτυξη, νοοτροπίες για τη διακυβέρνηση της χώρας». Θέλοντας να δώσει το στίγμα της πολιτικής του, ο Παπανδρέου έκανε ιδιαίτερη αναφορά στην προώθηση της αξιολόγησης, την οποία συνέδεσε, όχι τυχαία, με την «επιβράβευση», δηλαδή την οποιαδήποτε εξέλιξη μαθητών-εκπαιδευτικών, αλλά και τον μισθό των εκπαιδευτικών και στην προώθηση της «επιμόρφωσης», με πυρήνα τις «ανάγκες» της σχολικής μονάδας, που θα χρησιμοποιηθεί σαν το τυρί για να αποδεχτούν οι εκπαιδευτικοί τη φράκα του επιθεωρητηρίου, που τώρα κομψά αποκαλείται «αξιολόγηση».

Φυσικά για τους μισθούς των εκπαιδευτικών, ο πρωθυπουργός δεν ανέλαβε καμιά δέσμευση, παρόλο που τα στελέχη του κόμματός του στη Διδακταλική Ομοσπονδία (Μπράτης-πρόεδρος και σία) έκαναν σημαία στη μεγάλη απεργία του 2006 τα 1400 ευρώ καθαρά στον νεοδιόριστο εκπαιδευτικό και διέφυγε το θέμα με ένα «θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να στηρίξουμε το εισόδημα του εκπαιδευτικού», στέλνοντας το μήνυμα στους εκπαιδευτικούς να αρκεστούν στα ψίχουλα της γενικότερης εισοδηματικής πολιτικής. Για τα Πανεπιστήμια, ο Παπανδρέου είχε να πει περισσότερα, καθώς η ανώτατη εκπαίδευση είναι στο μάτι του κυκλώνα της πολιτικής σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση. Διέμνησε πως θα υπάρξει «νέο απλό θεσμικό πλαίσιο, με κατοχύρωση της αυτοτέλειας των ιδρυμάτων, με λογοδοσία και προγραμματισμό». Στην ουσία, δηλαδή, περιέγραψε ένα νομοθετικό πλαίσιο, που στον πυρήνα του δεν θα διαφέρει από το νόμο-πλαίσιο της ΝΔ, αφού θα περιέχει τις βασικές συνιστώσες του νόμου Γιαννάκου, την αξιολόγηση και τους συμπεφωνημένους με το κράτος πολυετείς προγραμματισμούς. Η έμφαση στην «αυτοτέλεια» και στο «απλό θεσμικό πλαίσιο» είναι η καλυμμένη προσπάθεια του κράτους να πάρει αποστάσεις από τις υποχρεώσεις του απέναντι στα ιδρύματα. Είναι η λειψή κρατική χρηματοδότηση και η επιβίωση των Πανεπιστημίων μέσω ιδίων πόρων, είναι η μείωση των εισαγόμενων στα Πανεπιστήμια φοιτητών, είναι η αποφασιστική παρέμβαση των Πανεπιστημίων στο «ποιόν» των υποψιφίων φοιτητών τους, μέσω της καθιέρωσης ειδικών κριτηρίων, που θα σημαίνει την ένταση των ταξικών φραγμών, είναι η ανάληψη δράσης για την καταπάτηση του ασύλου (βλέπε πρόταση ΚΙΠΛΑΝ προς τη Σύγκλητο του ΑΠΘ), κ.λπ. Την προσαρμογή στη Διακήρυξη της

■ Παιδεία

Τέλειωσαν τα ψέματα, αρχίζει ο βούρδουλας

Μπολόνια επιβεβαίωσε έμμεσα ο Παπανδρέου, αναφέροντας ότι «στόχος είναι να προσελκύει (το Πανεπιστήμιο) ξένους φοιτητές και να έχει έσοδα από τη διεθνή αυτή παρουςία». Η περίφημη «κινητικότητα» των φοιτητών (με το αζημίωτο φυσικά για τα ιδρύματα και για το κράτος που τους υποδέχεται (δίδακτρα), γεγονός που θα ανοίξει την όρεξη για επέκταση της «συμμετοχής» των φοιτητών-πελατών στο κόστος σπουδών) δε μπορεί, βεβαίως, να γίνει χωρίς τη «σύγκλιση» των πανεπιστημιακών συστημάτων, χωρίς την «αντιστοίχιση» των σπουδών, που σημαίνει καθιέρωση κύκλων σπουδών, αποτίμηση των σπουδών σε πιστωτικές μονάδες και αξιολόγηση. Θέλοντας να κερδίσει εντυπώσεις, ο Παπανδρέου επανέλαβε στις προγραμματικές δηλώσεις το «στόχο» της αύξησης της κρατικής χρηματοδότησης στο 5% του ΑΕΠ (ποιο ΑΕΠ, όταν είναι γνωστό ότι αυτό έχει κάνει βουτιά) ως το τέλος της τετραετίας, που πολύ εύκολα και γρήγορα μπορεί να γίνει φύλλο και φτερό, αφού η «καμένη γη» περιγράφεται ήδη με μελανά χρώματα και άρχισαν τα όργανα από την ΕΕ. Αλλά και το 2% για την έρευνα, ο Παπανδρέου μας έκανε σαφές πώς το εννοεί: ως «συνολική επένδυση, με αυξημένη συμμετοχή του ιδιωτικού τομέα», δηλαδή με ευρύτατη συμμετοχή των επιχειρήσεων, προς όφελος των οποίων, για τη μεγιστοποίηση των καπιταλιστικών κερδών, θα πραγματοποιείται η έρευνα.

Η σιδηρά κυρία της εκπαίδευσης

Με δεσποτικό ύφος «σιδηράς κυρίας» η νέα υπουργός Παιδείας, Άννα Διαμαντοπούλου, ανέλαβε να εξειδικεύσει τις προγραμματικές δηλώσεις. Οσοι πίστεψαν την «ελπίδα» που τους πρόσφερε προεκλογικά το ΠΑΣΟΚ, έπεσαν σε βαριά κατάθλιψη ακούγοντάς την να δηλώνει με ύφος που δε σηκώνει κουβέντα πως:

♦ «Θα δώσουμε τη μάχη για το σχολείο της προσπάθειας, το scho-

λείο της αξιολόγησης, το σχολείο της επιβράβευσης», πως «αξιολόγηση, επιβράβευση, επιμόρφωση των εκπαιδευτικών, είναι ένα τρίπτυχο που διέπει τη σχέση μας μαζί τους. Και βεβαίως αξιοπρεπής αμοιβή και κίνητρα στους εκπαιδευτικούς, είναι το κομβικό στοιχείο της πολιτικής μας». Η νέα κυβέρνηση και το υπουργείο Παιδείας, κάνουν κυρίαρχο στοιχείο της πολιτικής τους στην Παιδεία -και αυτό το τόνισε με έμφαση πολλές φορές η Διαμαντοπούλου στην πρώτη συνάντησή της με τη ΔΟΕ- την αξιολόγηση και τη σύνδεσή της με το μισθό. Σε κάθε περίπτωση, τα παραπάνω ακούγονται ως τρομοκρατικό μήνυμα και η ζωή θα δείξει αν θα επιχειρήσουν τελικά να εφαρμόσουν ένα νόμο που έμεινε ανενεργός 12 χρόνια τώρα (οι ρυθμίσεις για την αξιολόγηση περιλαμβάνονται στη «μεταρρύθμιση Αρσένη»), αφού ξυπνάει άγριες μνημες επιθεωρητηρίου και που ούτε η ΝΔ δεν τόλμησε να ενεργοποιήσει.

♦ Η κυρίαρχη κατεύθυνση θα είναι το «ανοικτό σχολείο, μεταφορικά και κυριολεκτικά. Ανοικτό στην κοινωνία, με συμμετοχή εκπαιδευτικών, γονέων και τοπικών φορέων, με συγκεκριμένους στόχους ανά σχολείο εκπαιδευτικού έργου, με αξιολόγηση και λογοδοσία». Προμηνύεται, λοιπόν, ακόμα πιο αθρόα είσοδος των επιχειρήσεων στα σχολεία (πειράματα σαν αυτά της «ευελικτης ζώνης» ήταν μόνο τα ορεκτικά), των τοπικών αρχόντων, κ.λπ., που θα διαμορφώνουν σε ένα βαθμό το αναλυτικό πρόγραμμα, αναλαμβάνοντας τη διδασκαλία ιδιαίτερων γνωστικών αντικειμένων και δεξιοτήτων, ώστε να προετοιμάζεται κατάλληλα το εργατικό δυναμικό της περιοχής τους. Στη συνάντηση με τη ΔΟΕ, η Διαμαντοπούλου, έκανε λόγο για σχολείο με δυναμότητα ευελιξίας στο 10-15% του προγράμματος για αρχή, στο πλαίσιο του ενιαίου εθνικού προγράμματος. Ο βασικός πυρήνας θα καθορίζεται κεντρικά από το υπουργείο, ώστε να μην αμφισβητείται στο ελάχιστο ο ρόλος του σχολείου στον

καπιταλισμό και οι κυρίαρχοι «εθνικοί στόχοι». Η κατηγοριοποίηση των σχολικών μονάδων είναι εμφανής και τη χαριστική βολή θα δίνει η «λογοδοσία» τους, δηλαδή η αξιολόγησή τους με κριτήρια αγοράς.

♦ «Ο εκπαιδευτικός χρόνος που χάνεται θα αναπληρώνεται σε κάθε περίπτωση». Προφανώς, η δήλωση δεν αφορά την υποχρέωση του υπουργείου Παιδείας να καλύπτει έγκαιρα και με το παραπάνω τα χιλιάδες κενά, (υπολογίζονται σε 5.000), που στην πραγματικότητα είναι πολύ παραπάνω, αν πάρουμε υπόψη τις πραγματικές ανάγκες των σχολείων. Αφορά κυρίως τους μαθητές, στους οποίους αποστέλλεται τρομοκρατικό μήνυμα, σε περίπτωση που διανοηθούν να κατέβουν σε αγώνες και καταλήψεις.

♦ «Απόλυτη δέσμευση είναι το ολόημερο σχολείο, με μόνιμο προσωπικό για όλα τα βασικά μαθήματα!» Εκτός από την εμμονή στη διατήρηση και επέκταση ενός θεσμού, που στην ουσία είναι ολόημερο παιδοφυλακτήριο και αποτελεί φθηνή λύση για το κεφάλαιο προσαρμογής του σχολείου στις εργασιακές σχέσεις-λάστιχο των γονιών, εδώ έχει σημασία να δούμε και την αναφορά στο μόνιμο προσωπικό «για όλα τα βασικά μαθήματα» και τη σκόπιμη παράλειψη για το τι θα γίνει με τα άλλα. Πρόκειται σαφώς για καλυμμένη διατήρηση της ωρομισθίας, της χειρότερης μορφής εργασίας στην εκπαίδευση, που σημειωτέον καθιέρωσε το ΠΑΣΟΚ. Υπογραμμίζουμε ότι δέσμευση για κατάργηση της ωρομισθίας αρνήθηκε να αναλάβει η Διαμαντοπούλου στη συνάντησή με τη ΔΟΕ, παρόλο που το θέμα τέθηκε. Τα περί «ενιαίου προγράμματος» στα ολόημερα σχολεία, επιτρέψτε μας να τα ακούμε βερεσέ, αφού προϋποθέτουν αύξηση της χρηματοδότησης για προσλήψεις εκπαιδευτικού προσωπικού (προφανώς θα παραμένουν στο σχολείο όλα τα παιδιά σε όλη τη διάρκεια λειτουργίας του ολόημερου) και γενική αλλαγή στα αναλυτικά προγράμματα. Θα μείνουν, λοιπόν, οι εντυπώσεις της «πολιτικής εφαρμογής», όπως και στο παρελθόν, και στο δια ταύτα θα διαιωνίζεται το παιδοφυλακτήριο.

♦ «Στόχευση είναι η «προσχολική εκπαίδευση για όλα τα παιδιά άνω των τριών ετών!» Δεν είναι, προφανώς, τυχαία, η απουσία αναφοράς στη διετή υποχρεωτικότητα, μιας και είναι ήδη κατοχυρωμένη νομοθετικά η μονοετής υποχρεωτικότητα (ανεξάρτητα από τις εγκυκλίους της προηγούμενης κυβέρνησης, που συνεχώς την υπονόμειαν, δίνοντας μεγάλο κομμάτι της πίτας στους παιδικούς σταθμούς). Τα φίδια πρέπει να ζώσουν τους νηπιαγωγούς, τους γονείς, ιδιαίτερα αν θυμηθούν τη σχετική αναφορά στις «15 δεσμεύσεις για την παιδεία» του

ΠΑΣΟΚ όταν ήταν στην αντιπολίτευση. Σύμφωνα με αυτή «το ΠΑΣΟΚ εγγυάται την προσχολική εκπαίδευση για όλα τα παιδιά άνω των 3 ετών, στηρίζοντας την ανάπτυξη των δημόσιων νηπιαγωγείων ή ακόμα και συμπληρώνοντας ένα σημαντικό μέρος του κόστους που πληρώνει η ελληνική οικογένεια σήμερα σε ιδιωτικά νηπιαγωγεία». Τα ιδιωτικά νηπιαγωγεία, οι παιδικοί σταθμοί δήμων και ιδιωτών είναι μια έτοιμη υποδομή, της οποίας το ΠΑΣΟΚ θα κάνει χρήση, με την επιδότηση των γονέων με ένα μέρος μόνο του κόστους φοίτησης των νηπίων! Ούτε, λοιπόν, αποκλειστικά δημόσιες υποδομές, ούτε πλήρης κάλυψη του κόστους της διετούς φοίτησης από το κράτος!

♦ «Πιστοποιείται το εθνικό απολυτήριο, μετά από γενικές και αντικειμενικές εξετάσεις, ενώ πάμε σε αλλαγές στη Β' και Γ' Λυκείου», «συστήματα πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση με βάση το εθνικό απολυτήριο σε συνεργασία με τα Ανώτατα Εκπαιδευτικά Ιδρύματα». Η Διαμαντοπούλου έβγαλε ήδη το πόρισμα του διαλόγου-φάρσα (η πρώτη φάση του θα ολοκληρωθεί στο τέλος Νοέμβρη). Η επιστροφή σε ένα σύστημα-παράλλαξη της μεταρρύθμισης Αρσένη, με αποφασιστική, όμως, εμπλοκή των Πανεπιστημίων θα είναι το «αναμορφωμένο» Λύκειο και η αλλαγή στο σύστημα πρόσβασης. Πανελλαδικές εξετάσεις σε όλες τις τάξεις του Λυκείου σε 8-9 μαθήματα για την απόκτηση του εθνικού απολυτηρίου, επιλογή από τα Πανεπιστήμια με κριτήρια και συντελεστές που θα θέτουν τα ίδια, εγγραφή σε Πανεπιστήμιο ή Σχολή και όχι σε Τμήμα και από κει και πέρα και άλλα φίλτρα για την επιλογή συγκεκριμένου Τμήματος.

♦ Το «Τεχνολογικό και Επαγγελματικό Λύκειο είναι κυρίαρχη προτεραιότητα». Διατήρηση, συνεπώς, του σχολείου των δυο τύπων και «αναμόρφωση» της λεγόμενης τεχνικοεπαγγελματικής εκπαίδευσης, δηλαδή νέο φτιασιδώμα για να ξεγελούν τις ελπίδες τους τα παιδιά των φτωχών λαϊκών στρωμάτων και να αποσπάζεται σημαντικό κομμάτι των δυνητικά υποψιφίων για τα Πανεπιστήμια, που θα ρίχνεται απευθείας στην παραγωγή.

Η Διαμαντοπούλου επανέλαβε επίσης την απόφαση για «πάγωμα» των αδειών λειτουργίας των κολεγίων, ώστε να διατηρηθούν τα προσχήματα με την εκ νέου αξιολόγηση των αιτήσεων για άδεια λειτουργίας, και εξέταση του ζητήματος στο πλαίσιο της συνολικής αντιμετώπισης του θέματος της ενσωμάτωσης της ευρωπαϊκής οδηγίας, για την αναγνώριση των επαγγελματικών δικαιωμάτων (και συνεπώς των πτυχίων) των απόφοιτων των κολεγίων. Ούτε σκέψη για λουκέτο στα κολέγια και ανυπακοή στους ευρωπαϊούς εταίρους.

Και βέβαια έκανε ιδιαίτερη αναφορά και στη «δια βίου μάθηση», αφού αυτή αποτελεί το μότο για την κοινωνική νομιμοποίηση της εργασιακής περιπλάνησης, της ανασφάλειας και της θεωρίας της «απα-σχολησιμότητας».

Γιούλα Γκεσούλη

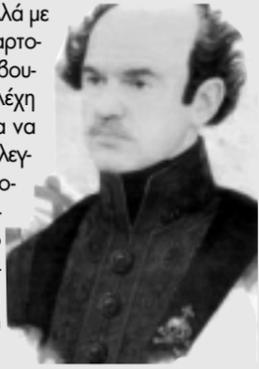
KONTA

ΚΤΑΚΤΟ ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟ Νο 5

ΑΝΤΙΚΥΝΩΝΙΚΑ

Δύο χιλιάδες και εννέα: father ta 'maδες ta νέα; Ακρως σοβαρή πλακίτσα, στίχοι: Κοκκινσκουφίτσα.

Ας γράψουμε λοιπόν και σήμερα κάτι για την εφημερίδα που περιτρέφεται γύρω από τους έμμισθους του ΕΚΚΚΣ. Κατ' αρχήν, ας ενημερώσουμε όσους δεν έχουν φροντίσει να διασφαλίσουν την έγκαιρη και έγκυρη ενημέρωσή τους –σε αντίθεση με την πανταχόθεν διασφαλισμένη άκαιρη και άκυρη τοιαύτη– ότι ΕΚΚΚΣ είναι το Ενιαίο Καθοδηγητικό Κέντρο Κατασκευής Σκευωριών. Πρόκειται για ένα άθλιο πολιτικό –και κολλητικό, παρά το επιμελές και διαρκές πλύσιμο των χεριών, ως η φεφά του υπουργείου Υγείας και Κυβνητικής Αλληλεγγύης ορίζει– μόρφωμα, του οποίου διατελώ άμισθη (άνευ χαρτοφυλακίου, αλλά με χαρτοφύλακα που εντός περιέχει χαρτοκόπη και χαρτοπόλεμο) μυστικοσύμβουλος. Αυτό συνέβη από τότε που στελέχη του είχαν έρθει στο δάσος μας για να βρουν καταρύγιο από το μένος των εκλεγμένων αγάδων, δερβισιάδων και κοτζαμπάσηδων. Τα ονόματα των έμμισθων αποκαλύφθηκαν αρμοδίως από μέλος της ΔΑΚΕ (Διεύθυνσης Αποκάλυψης Κακόβουλων Ενεργειών) και είναι δημοσιευμένα στη σελίδα 10 του προηγούμενου «Κοντρόφυλλου».

Ο Υφyllantis στην προ Δρασιασίου χαρισιάμενη εποχή

Στην υπόθεση εμπλέκονται δημοσιογράφοι, παρατρεχάμενοι, καζινόβιοι και διάφοροι άλλοι τύποι που απασχολούν το κοινό ποινικό δίκαιο και προσβάλλουν τ' άχρηστα ήθη και το κοινό περί δικαίου συναίσθημα. Που σαν καλικάντζαροι πριονίζουν το δέντρο που πάνω του κρέμονται ως φρούτα οι τίμιοι άνθρωποι που αποτελούν το κοινωνικό σώμα. Το οποίο λέγεται «σώμα», ακριβώς διότι στερείται κεφαλής και κατά συνέπεια και των απαρτίων της...

Όμως, ως κορασίδα που μεν προσεταιρίζεται το ΕΚΚΚΣ, αλλά είναι επιφορτισμένη με τη διασκέδαση των αναγνωστών αλλά και την επισήμανση – καταγραφή λαμακιών, ας πάμε γι' άλλα. Μην κατηγορηθούμε και για μονομέρεια ή προσωπολατρία...

Την ημέρα της μεγάλης άρνησης, την 28η Οκτωβρίου του «όχι», αλλά και μέσα στη μεγάλη νύχτα των συνταγματάρχων, το 1967, γεννιόταν μια μορφή που έμελλε ν' αλλάξει το τοπίο (για την ακρίβεια τα φώτα) στην παιδεία. Ο Αρης Σηλιωτόπουλος. Αβε... Ωστόσο, δεν προτιθέμεθα να παραμείνουμε στους Βένετους και να δώσουμε στη στήλη την αίσθηση looseg –όπως λένε και οι φίλοι και σύμμαχοι αμερικάνοι– αλλά θα πάμε στους πράσινους. Εκεί, αν μη τι άλλο (μύτη άλλο) υπάρχει άπλετος χώρος βοσκής. Υπάρχει υπουργείο προ-πο (τα ξαναείπαμε) και υπουργείο πο-το. Πολιτισμού-τουρισμού δηλαδή. Πο-το, να κερνάμε το δροσιστικό πολιτιστικό προϊόν μας στον ζένο που θα έρθει, να φεύγει ικανοποιημένος για να ξανάρθει του χρόνου.

Ρίχνοντας μια πρώτη ματιά στη νέα κυβέρνηση, προνόμιο ημών των αργόσχολων, ανακαλύψαμε πράματα και δάματα. Κατ' αρχήν βρήκαμε τέσσερα στελέχη της με τα αρχικά Γ.Π. (Παπανδρέου, Παπακωνσταντίνου, Πανάρετος, Πεταλωτής). Βρήκαμε ότι στο Εσωτερικών τοποθετήθηκαν δύο τύποι από Ρ (Ραγκούσης, Ρόβλιας), στο Περιβάλλοντος τρεις από Μ (Μπιρμπιλ, Μανιάτης, Μωραϊτής), στο Δικαιοσύνης δύο από Κ (Καστανίδης, Κασιφάρας) και στο Πολιτισμού-Τουρισμού δύο από Γ (Γερουλάνος, Γκερέκου). Προσθέτουμε τους υφυπουργούς Επικρατείας, παρά τω πρωθυπουργώ, γραμματέα ΚΟ, πρόεδρο βουλής και έναν εκ των δύο κυβερνητικών εκπροσώπων (όλοι από Π) και άντε πείτε μας εσείς τι τρέχει με τις γραμματολογικές ομαδοποιήσεις. Εν καιρώ θα βρούμε κι άλλα, προς το παρόν σταματήσαμε εδώ γιατί τελείωσε ο καφές...

Κατά τα λοιπά, συνεχίζει να σαρώνει τη χώρα αυτός ο άνεμος κοσμογονίας που τα παίρνει και τα σηκώνει όλα, βάζοντάς τα σε νέα τάξη πραγμάτων. Σύμφωνα με προβλέψεις των μετέωρων λόγων, ο άνεμος –για όσους λαμβάνετε την έγχρωμη έκδοσή μας με τα γραφήματα και τους digital πίνακες, τον βλέπετε με πράσινο χρώμα– θα συνεχιστεί τουλάχιστον για εκατό μέρες, ήτοι μέχρι τα μέσα του Γενάρη. Στη συνέχεια κι ενώ οι γάτο –όπως κάθε χρόνο τέτοια εποχή– δ' αρχίζουν να ουρλιάζουν, θα τους σιγοντάρουν μέλη της εργατικής τάξης, συνθέτοντας τη μουσική αντίστιξη που είναι γνωστή διεθνώς ως «viva l'accompagnamento» ή «τι μαλάκας πιάστηκε» κατά την ελληνική λόγια μουσική. Θα ερμηνευτούν έργα των Καλομοίρη, Σκαλκώτα, αλλά και Παπακωνσταντίνου (ποιος Βασίλης και ποιος Θανάσης ρε;), Λοβέρδου και Κατσέλη. Για την οποία τραγούδησε παλιότερα η Suzanne Vega το γνωστό «my name is Luca / I live on the second floor / I live upstairs from you / yes I think you've seen me before / If you hear something late at night / some kind of trouble, some kind of fight / just don't ask me what it was». Όπερ μεδερμηνεύομενο και σε ελεύθερη απόδοση, μας παραπέμπει σ' αυτό που είπαμε παραπάνω: «τι μαλάκας πιάστηκε», αηγυάα...

Κοκκινσκουφίτσα
kokinoskoufita@eksegarsi.gr

■ 95η συνεδρίαση Τετάρτη, 21.10.09

«Ορίστε, κύριε Τσιγαρίδα, να τοποθετηθείτε». Μ' αυτά τα λόγια η πρόεδρος έδωσε το λόγο στον Χρ. Τσιγαρίδα. Το ρήμα πιστεύουμε πως επιλέχθηκε προσεκτικά. Έχοντας προφανώς διαβάσει από τα πρακτικά τις τοποθετήσεις του Τσιγαρίδα στις δυο προηγούμενες δίκες, ήξερε πως αυτός έχει δηλώσει πως δεν απολογείται. Το κάλεσμα να τοποθετηθεί ξεφεύγει από τα όρια της απλής φιλοφρόνησης. Στα δικά μας αυτιά ακούστηκε σαν μια αναγνώριση της προσωπικότητας του πολιτικού αντίπαλου.

Ο Χρ. Τσιγαρίδας, παρά την παραίτηση της προέδρου να μιλήσει καθιστός, αρνήθηκε. Όπως έκανε και στις προηγούμενες δίκες, θέλησε να αντιμετωπίσει όρθιος την κατηγορία. Μίλησε για περίπου τρεις ώρες, ζητώντας μόνο δυο μικρά διαλείμματα, όταν ήταν φανερό ότι οι δυνάμεις του τον εγκαταλείπουν. Τη δεύτερη φορά, μάλιστα, η ασάφεια έγινε φανερή και από την έδρα και η πρόεδρος τον ρώτησε αν θέλει διακοπή.

Έχοντας παρακολουθήσει τις ομιλίες του Χρ. Τσιγαρίδα στις δυο προηγούμενες δίκες, πρέπει να πούμε ότι αυτή τη φορά ήταν εμφανώς πιο καταβεβλημένος σωματικά. Κάποιες φορές ο τόνος της φωνής του έπεφτε, τα λόγια έβγαζαν με δυσκολία. Παρέμεινε, όμως, σταθερός και καταβάλλοντας προσπάθεια ανακούσε τις δυνάμεις του. Η φωνή του ράγιζε μόνο στο τέλος. Όταν αναφέρθηκε στο απόσταγμα της πενήνταχρονης πολιτικής του πορείας και δήλωσε πάντα κομμουνιστής, πάντα αμετανόητος και πάντα αισιόδοξος. Τα τελευταία λόγια του πνήγηκαν από το θερμό και παρατεταμένο χειροκρότημα των ανθρώπων, νέων στην πλειοψηφία τους, που είχαν κατακλύσει το ακροατήριο. Με λύπη μας πρέπει να πούμε ότι ήταν λιγότεροι από τις προηγούμενες φορές, ήταν όμως αρκετοί για να τιμήσουν έναν αγωνιστή που στέκεται θαρραλέα μπροστά στο αστικό δικαστήριο. Η πρόεδρος χτύπησε μερικές φορές το κουδούνι, όπως της επιβόλλει ο ρόλος της, δεν έδειξε όμως καμιά διάθεση ν' ανοίξει βεντέτα με το ακροατήριο. Ηξερε (από τις προηγούμενες δίκες στην ίδια αίθουσα) ότι θα υπήρχαν χειροκροτήματα και το χειρίστηκε με τον καλύτερο τρόπο.

Δεν περιλάμβανε εκπλήξεις η ομιλία Τσιγαρίδα. Όπως δήλωσε και ο ίδιος στην αρχή, όλα έχουν ειπωθεί. Όμως, το τελευταίο μέρος της ομιλίας του ήταν εντελώς καινούργιο. Ήταν μια ολοκληρωμένη τοποθέτηση πάνω στη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης, η οποία αποτελεί το μόνο έρεισμα για μια ενδεχόμενη καταδικαστική απόφαση. Μίλησε με σκληρά λόγια για τους εισαγγελέες, οι οποίοι παρακολούθησαν ανέκφραστοι την ομιλία του. Το δίλημμα που έθεσε στους δικαστές ήταν απλούστατο: ή με αθώωνετε, διότι δεν έχετε κανένα αποδεικτικό στοιχείο για συμμετοχή μου στις ενέργειες του ΕΛΑ (το αδίκημα της «συμμετοχής» έχει παραγραφεί), όπως έκανε το δεύτερο δικαστήριο, ή με καταδικάζετε εφαρμόζοντας τη ναζιστική αρχή της συλλογικής ευθύνης. Στην πρώτη περίπτωση θα ενεργήσετε σαν ένθιοι και με προσωπική αξιοπρέπεια δικαστές, στη δεύτερη θα ενεργήσετε ως εντολοδόχοι της «αντιπροκρατίας».

Στη συνέχεια, υπέβαλε ερωτήσεις η πρόεδρος. Ερωτήσεις αναμενόμενες, οι οποίες είχαν διαφανεί πολλές φορές κατά τη διάρκεια της μέχρι τώρα διαδικασίας της δίκης. Ο Χρ. Τσιγαρίδας απάντησε σταθερά και με πλήρη επιχειρηματολογία, κάνοντας ακόμα πιο φανερό το έωλο της κατηγορίας. Αξίζει να σημειωθεί πως το μεγαλύτερο μέρος των ερωταπαντήσεων προέδρου-Τσιγαρίδα αφορούσε την κατάθεση της Κυριακίδου. Ο Χρ. Τσιγαρίδας είχε την ευκαιρία να μιλήσει αναλυτικά για πολλές πτυχές των καταθέσεων της ψευδομάρτυρα –όπως την χαρακτηρίσε– Κυριακίδου, λειτουργώντας ως οισονεί υπερασπιστής των συγκατηγορουμένων του. Απέδειξε πως και τη διαδικασία έχει παρακολουθήσει προσεκτικά και πως διαθέτει και μνήμη και κρίση, ώστε να μπορεί να συνθέτει ολοκληρωμένους –και προπαντός πειστικούς–

συλλογισμούς μέσα από τα διάσπαρτα δεδομένα. Λόγω κόπωσης του Χρ. Τσιγαρίδα η διαδικασία διακόπηκε. Εισαγγελείς και δικαστές θα υποβάλλουν ερωτήσεις αύριο.

Η ομιλία Τσιγαρίδα δημοσιεύεται ολόκληρη σε ειδικό ένθετο της εφημερίδας μας. Εδώ παραθέτουμε μόνο αυτό που μας έμεινε ως αίτηση. Αισθανθήκαμε περηφάνια, γιατί στην εποχή που κυριαρχεί ο κτηνώδης ατομικισμός, ένας κομμουνιστής βάζει την προσωπική του ελευθερία ενέχειρο, για να υπερασπιστεί αρχές όπως κοινωνική στράτευση, ιδεολογική και πολιτική συνέπεια, χρέος, τιμή και αξιοπρέπεια. Μπορεί οι κωλοτούμπες να έχουν γίνει το εθνικό μας σπορ, όμως δεν είμαστε όλοι ίδιοι, δεν έχουμε όλοι το χρώμα του χαμαιλέοντα, είτε κάποια στιγμή ο Τσιγαρίδας, απευθυνόμενος στους εισαγγελέες. Αυτό είναι το σημαντικότερο μήνυμα που πέρασε με την ομιλία του. Ανήκοντας ο ίδιος στη γενιά που μεγάλωσε μετά την ήττα του ΔΣΕ, στις συνθήκες του μοναρχοφασισμού, έχοντας προδώσει την αστική τάξη στην οποία θα μπορούσε να ανήκει, απέδειξε ότι η συνέχεια σ' αυτό τον τόπο δεν χάνεται.

■ 96η συνεδρίαση Πέμπτη, 22.10.09

Διάλογος ανθρώπων που μιλούν διαφορετικές γλώσσες και δε μπορούν να συνεννοηθούν. Αυτό θύμιζε η διαδικασία των ερωταπαντήσεων εισαγγελέα-Τσιγαρίδα. Ο εισαγγελέας απέδειξε για μια ακόμη φορά, ότι όχι μόνο δεν έχει καταλάβει τίποτα από τη διαδικασία, αλλά και ότι δεν κατέβαλε καμιά προσπάθεια για να καταλάβει. Έχει στο μυαλό του από την αρχή ένα σχήμα και μ' αυτό πορεύεται. Γι' αυτόν ο Τσιγαρίδας είναι ο... μεγάλος αρχηγός του ΕΛΑ ή έστω ένας από τους αρχηγούς. Τι κι αν δεν του προκύπτει; Αυτός πρέπει σώνει και καλά να το αποδείξει.

Η πρώτη κιόλας ερώτησή του ήταν γιατί ο Τσιγαρίδας δεν διευκρίνισε από την αρχή, στο Διώτη και στη συνέχεια στον ανακριτή, όλα όσα εξήγησε στη συνέχεια για τη δική του συμμετοχή στον ΕΛΑ. Λες και τη στιγμή που τον έπιασαν για τον Τσιγαρίδα πρυτάνευε η υπερράσπισση του εαυτού του και όχι η πολιτική υπεράσπιση της οργάνωσής του. Επανήλθε ο εισαγγελέας στο ερώτημα της προέδρου, σχετικά με τις αναφορές στα «λημικά λιπάσματα» περί ενιαίας πολιτικής και στρατιωτικής λειτουργίας της οργάνωσης. Η πρόεδρος έκανε την ερώτηση, ο Τσιγαρίδας της έδωσε την απάντηση ότι αυτό έχει να κάνει με τη γενική συγκρότηση της οργάνωσης και όχι με τον αναγκαίο καταμερισμό καθηκόντων στη δράση, που δεν επέμεινε. Ο εισαγγελέας, όμως, ήθελε συζήτηση. Και βέβαια, το αποτέλεσμα ήταν κομικό. Διότι ο εισαγγελέας αδυνατούσε να καταλάβει οτιδήποτε (δεν έχει οποιαδήποτε επαφή μ' αυτά τα ζητήματα), όπως στη συνέχεια αδυνατούσε να καταλάβει πως είναι δυνατόν τα μέλη του ΕΛΑ να αφιέρωναν τον περισσότερο χρόνο τους στη μαζική δουλειά και όχι στις ενέργειες επαναστατικής βίας, όπως είχε εξηγήσει αναλυτικά την προηγούμενη μέρα ο Τσιγαρίδας. Για τον εισαγγελέα «ο ΕΛΑ ήταν μια οργάνωση που έβαζε κόμινες», οπότε όλα τα υπόλοιπα δεν είχαν καμιά σημασία, γιατί «τα έκαναν και άλλοι». Αν είχε κάνει τον κόπο να διαβάσει λίγο τα «λημικά λιπάσματα», κάτι ίσως να είχε καταλάβει, αλλά δεν μπόρε σ' αυτό τον κόπο. Αναγκαστικά ο Τσιγαρίδας τον αντιμετώπισε με θυμό, με ειρωνία, με απαξίωση ορισμένες φορές.

Δεν ξέρουμε αν ήταν το μένος ή η απελπισία από την ανυπαρξία αποδείξεων που οδήγησε τον εισαγγελέα και σε απαράδεκτα ολισθήματα (χρησιμοποίησε την πιο κομψή έκφραση). Εφάρσε στο σημείο να βάλει στο στόμα μάρτυρα υπεράσπισης τη φράση ότι ο Χρ. Τσιγαρίδας έχει γράψει ένα από τα πληροφοριακά δελτία του ΕΛΑ. Η Μ. Δαλιάνη παρήγγειλε αμέσως, λέγοντας ότι κανένας μάρτυρας δεν έχει πει κάτι τέτοιο και ευτυχώς γι' αυτόν ο εισαγγελέας αναδιπλώθηκε αμέσως. Όμως, η πρόθεσή του είχε ήδη διαφανεί. Το ίδιο έκανε και με άλλα θέματα, όμως ο Τσι-

γαρίδας τον έβαλε στη θέση του.

Ο αναπληρωτής εισαγγελέας το γύρισε στα ιδεολογικά. Λες και δεν είχε ακούσει τον Τσιγαρίδα να μιλά τόσες ώρες χτες, λες και δεν είχε ακούσει τόσες προκηρύξεις του ΕΛΑ να διαβάζονται. Εν πάση περιπτώσει, ο Χρ. Τσιγαρίδας απάντησε και πάλι περιληπτικά, ποιο ήταν το μήνυμα αντίστασης που έστειλε ο ΕΛΑ με τις ενέργειες και τις προκηρύξεις του (αυτό ήταν το ερώτημα). Διαπιστώνοντας ότι μάλλον «δεν τον παίρνει», επανήλθε στα ανακριτικά: γιατί ο Κασίμης νοίκιασε την αποθήκη όπου εκδιδόταν η «Αντιπληροφόρηση» και τα παρόμοια. Ολα άσχετα με την ποινική δίκη, που υποτίθεται ότι διεξάγεται. Τόσος κόπος, για να καταλήξει στο ότι «η Κυριακίδου λέει αλήθεια, όταν λέει ότι συναντιόταν εκεί με τον Κασίμη»; Ο Χρ. Τσιγαρίδας απάντησε με επιάρκεια και απόλυτη πειστικότητα. Ο αναπληρωτής εισαγγελέας είχε αυτοπαγιδευτεί: στις εφημερίδες είχαν δημοσιευτεί τα πάντα για την αποθήκη της Λεωφόρου Ιωνίας. Και το ότι την είχε νοίκιασει ο Χρήστος Κασίμης.

Αποκαλυπτική προθέσεων ήταν η επόμενη ερώτηση: Θεωρείτε ικανή την Κυριακίδου να την έχει δασκαλέψει η Αστυνομία και να μπορεί να τα βγάλει πέρα σε τόσες δίκες, με κάποιες αντιφάσεις, βέβαια; Ο Τσιγαρίδας απάντησε και ανέφερε πολλά, δεν ανέφερε όμως κάτι βασικό. Οτι εντελώς αναξιόπιστη έκρινε την Κυριακίδου το δεύτερο πρωτόδικο δικαστήριο. Η απάντηση Τσιγαρίδα, ότι η Κυριακίδου υπέστη καλό δασκάλεμα, δεν βρήκε σύμφωνη την πρόεδρο, που σχολίασε: «πρέπει να έχει κανείς καλή μνήμη! Έκανε και σπών-ερώτηση η πρόεδρος: «Η Κυριακίδου ανέφερε ότι η ενέργεια στην ΑΕΓ έγινε σαν απόπτωση της αυτοκτονίας των μελών της RAF στα λευκά κελιά. Κι αυτή τη λεπτομέρεια η Αντιπρομοκρατική της την είπε;». Γιατί να μην της την έχει πει, στο πλαίσιο ενός μακρού δασκαλέματος; Πέραν αυτού, ο Τσιγαρίδας απάντησε ότι ήταν πολύ γνωστό το γεγονός της δολοφονίας των μελών της RAF. Είχαν γράψει οι εφημερίδες, είχαν γίνει διαδηλώσεις, ακόμα και ένα άτομο σαν την Κυριακίδου θα μπορούσε να το θυμάται.

Ο αναπληρωτής εισαγγελέας επανήλθε στα ιδεολογικά, ρωτώντας αν ήταν απαραίτητη η ένοπλη βία, δίνοντας έτσι στον Χρ. Τσιγαρίδα την ευκαιρία να αναπτύξει εκ νέου, συνοπτικά, τις απόψεις του ΕΛΑ. Αμέσως μετά μπήκε στο «ζουμί»: ο απελευθωρωτικό πρωθυπουργός ανέλαβε την πολιτική ευθύνη για το σκάνδαλο του Βατοπέδιου. Ο άνθρωπος αυτός είναι πολιτικός, εορής κατατάχθηκε τον εαυτό σας στους πολιτικούς; Μια καλή ευκαιρία για τον Τσιγαρίδα, για να αναπτύξει και πάλι τις γνωστές απόψεις για τον πολιτικό χαρακτήρα της δράσης του ΕΛΑ. Στη συνέχεια, νέο... φάουλ: Για να απορριπεί επιχείρημα που είχε αναπτύξει χτες ο Τσιγαρίδας, σχετικά με τη μαϊμού γιάφκα της Πολέμωνος, ο εισαγγελέας διάβαζε κατάλογο σύμφωνα με τον οποίο ο ΕΛΑ έκανε ενέργειες και το 1984. Τι διάβαζε; Όπως αποκαλύφθηκε, μετά από παρέμβαση της Μ. Δαλιάνη, διάβαζε το βιβλίο του Λαμπρόπουλου (!!!) και όχι τον κατάλογο με τις ενέργειες του ΕΛΑ, όπως τις έχει καταγράψει ο ίδιος ο ΕΛΑ στο Πληροφοριακό Δελτίο του, που υπάρχει στη δικογραφία. Θα κοιτάμε τις επίσημες ανακοινώσεις του ΕΛΑ ή τι γράφει ο κάθε μυθιστοριογράφος; είτε ο Χρ. Τσιγαρίδας, απευθυνόμενος στην πρόεδρο, για να επιχειρηματολογήσει στη συνέχεια ολοκληρωμένα, θυμίζοντας τα παραμύθια που είχε πει η Κυριακίδου. Οτι δηλαδή, είχε πει ότι την έβαλαν να νοίκιασει το διαμέρισμα «για να κρύβονται οι σύντροφοι», σε μια περίοδο που ο ΕΛΑ δεν είχε καμιά ένοπλη δράση, ενώ όταν η ένοπλη δράση ξανάρχισε, την έβαλαν να το ξενοικιάσει.

Ο αναπληρωτής πρόεδρος έκανε ερωτήσεις σχετικά με τη βιογραφία του Χρ. Τσιγαρίδα. Σε σχέση με τη δικτατορία, ο Χρ. Τσιγαρίδας απάντησε ότι για λόγους αρχής δεν θέλει να αναφερθεί στη δράση του κατά την περίοδο της δικτατορίας. Αν έχω κάνει πέντε πραγματάκια –είπε– δεν έχει καμιά σημασία. Αλλωστε, δεν έκανα και τίποτα το σημαντικό. Ακολούθησαν λίγες ερωτήσεις κι αυτές διευ-

■ Εντάξει, καταλάβαμε!

Είπε ο Γ. Παπακωνσταντίνου, μιλώντας στο περιθώριο του Ecofin στο Λουξεμβούργο, απαντώντας σε ερώτηση σχετικά με την πρόσληψη γενικών και ειδικών γραμματέων υπουργείων και περιφερειών: «Οι επιλογές, στη διάθεση τη δικιά μας τουλάχιστον, είναι μία προσπάθεια να βρούμε τους καλύτερους. Είναι όμως εξίσου προφανές ότι τα πρόσωπα που θα επιλεγούν πρέπει να συμφωνούν με τις γενικές προγραμματικές κατευθύνσεις, που θέλουμε να υλοποιήσουμε ως κυβέρνηση».

Αρα, πας μη Πασόκος αποκλείεται. Αρα, δεν πάνε για τους άριστους, αλλά για τους αρεστούς. Δεν θα τους κατηγορούσε κανένας αν το έλεγαν από την αρχή. Γιατί οι θέσεις αυτές είναι θέσεις πολιτικής ευθύνης, επομένως θα στελεχωθούν αναγκαστικά με πρόσωπα προσκείμενα στο κυβερνών κόμμα. Επιτρέπε, όμως, να κάνουν το κομμάτι τους ο Παπανδρέου και η παρέα του. Να προπαγανδίσουν την κάλπικη αξιοκρατία, με την υστερική στήριξη των ΜΜΕ. Εμείς τουλάχιστον αυτή την παπάρα δεν τη φάγαμε, γι' αυτό και γράψαμε από την αρχή, ότι όχι μόνο στις θέσεις πολιτικής ευθύνης αλλά και στα καίρια πόστα της διοίκησης θα προωθήσουν yesmen, για να μπορούν να προωθούν την πολιτική τους ακόμη και σε θέματα που προσκρούουν στο νόμο. Αυτό κάνουν όλες οι κυβερνήσεις, αυτό θα κάνουν και αυτοί.

■ Βασιλικότεροι του βασιλέως

Μπορεί ο υπουργός Εργασίας Α. Λοβέρδος να εμφανίζεται ακόμα και τώρα σαν σφίγκα, όμως έχει αξίους κολαούζους. Όχι μόνο στα ΜΜΕ, που ήταν πάντα το φόρτε του, αλλά και στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία. Ετσι, μετά την πρώτη συνάντηση Λοβέρδου-ΓΣΕΕ, ενώ ο υπουργός αρνήθηκε να κάνει οποιαδήποτε δήλωση, ο πρόεδρος της ΓΣΕΕ Παναγόπουλος εμφανίστηκε βασιλικότερος του βασιλέως: «Ελπίζω όμως και κράτησα πολύ καλά την αποστροφή του υπουργού, ότι ο εργασιακός μεσαίωνας, η εργασιακή ζούγκλα πρέπει να πάρει τέλος. Εμείς σε αυτό θα είμαστε πραγματικά συμπαραστάτες και ενεργά συμμετέχοντες γιατί αυτό πρωτίστως αφορά εμάς τους εργαζόμενους και είναι διεκδικητικό μας αίτημα».

■ Τα δικά μας παιδιά

Μπορεί στα υπουργεία και τις περιφέρειες να μην έχουν οριστεί ακόμα γενικοί και ειδικοί γραμματείς, μπορεί σε οργανισμούς και κρατικές επιχειρήσεις να επικρατεί το απολυτο μπάχαλο, μπορεί στα υπουργεία να μην κινείται τίποτα, επειδή δεν έχει γίνει η βασική στελέχωσή τους, μπορεί όλοι οι υπουργοί να περιμένουν πότε ο Παμπούκης θα περάσει από κόκκινο τους ανθρώπους που έχουν προτείνει για γραμματείς και φαρισσιούς (δεν πιστεύουμε να έχανε κανείς το παραμύθι ότι θα γίνει αξιοκρατική επιλογή από τα βιογραφικά που υποβάλλονται μέσω Intranet), όμως το δικό του γραφείο ο Παπανδρέου έσπευσε να το στελεχώσει. Εχει ήδη δημοσιευτεί στο ΦΕΚ η απόφαση διορισμού της Σιούτη σε θέση «Ειδικής Συμβούλου του πρωθυπουργού για νομικά θέματα». Αξιοσημείωτο είναι πως ο διορισμός προβλέπει «παράλληλη άσκηση των κύριων καθηκόντων της» ως καθηγήτριας της Νομικής, με προσαύξηση κατά 30% του

συνόλου των αποδοχών της κύριας θέσης της.

Εκείνο που δεν διευκρινίζει η απόφαση του πρωθυπουργού είναι αν η κ. Σιούτη θα παραμείνει και στέλεχος του μεγαλοδικηγορικού γραφείου «Παμπούκης-Φλογαίτης-Σιούτη». Υποθέτουμε ότι δεν θα είναι ταυτόχρονα σύμβουλος του πρωθυπουργού και δικηγόρος σε σοβαρές αστικές υποθέσεις, όπως ήταν μέχρι τώρα. Κάτι τέτοιο θα ήταν σκάνδαλο και μάλλον και η ίδια θα αυτοπροστατευθεί και τον Παπανδρέου θα προστατέψει. Αναρωτιόμαστε, όμως, τι κάνει μια μεγαλοδικηγόρο, που έβγαζε ένα σκασμό λεφτά από τη δικηγορία, να τα παρατάει και να αρκείται σε μια προσαύξηση κατά 30% των αποδοχών της ως καθηγήτρια πανεπιστημίου. Προφανώς, η αγάπη για την... πατρίδα και το... σοσιαλισμό.

Από την άλλη, έχουμε ένα ερώτημα και θα θέλαμε μια απάντηση. Σύμφωνα με την ισχύουσα νομοθεσία, ένας πανεπιστημιακός δεν μπορεί να είναι πλήρους απασχόλησης και ταυτόχρονα να ασκεί και ατομικό επάγγελμα (π.χ. δικηγόρος, γιατρός, μηχανικός κ.λπ.). Αν θέλει να ασκήσει ατομικό επάγγελμα, πρέπει να ζητήσει τη μετατροπή της σύμβασής του σε μερικής απασχόλησης. Η κ. Σιούτη, που τόσα χρόνια δικηγούσε παράλληλα με τα πανεπιστημιακά της καθήκοντα, είναι μερικής απασχόλησης; Αν ναι, έχει καλώς. Αν όχι, παρανομούσε και πρέπει να παραπεμφθεί στο πειθαρχικό. Εννοείται πως μερικής απασχόλησης πρέπει να είναι και τώρα, που ανέλαβε παράλληλα και δεύτερη εργασία, ως πρωθυπουργική σύμβουλος. Επειδή απάντηση μάλλον δεν θα πάρουμε, θα το ψάξουμε και θα σας κρατήσουμε ενήμερους.

Το πρωθυπουργικό γραφείο στελεχώθηκε επίσης με δεκατέσσερις τουλάχιστον υπαλλήλους, που αποσπάστηκαν από διάφορες δημόσιες υπηρεσίες. Εννοείται πως δεν εφαρμόστηκαν τίποτα διαδικασίες επιλογής των «αρίστων». Τους «αρεστούς» απέσπασαν ή αλλιώς «τα δικά μας παιδιά».

Δuo «δικά του παιδιά» τοποθέτησε και ο Πετσάλνικος στις θέσεις του γενικού και του ειδικού γραμματέα της Βουλής. Πρόκειται για δικηγόρους, επί χρόνια συνεργάτες του. «Άλλο κυβέρνηση και άλλο Βουλή», απάντησαν «κύκλοι του προέδρου της Βουλής» στο εύλογο δημοσιογραφικό ερώτημα!

■ Για δεσ ποιος μιλάει

Στο πλαίσιο της προπαγανδιστικής εκστρατείας «καθαρά χέρια», που έχει εγκαινιάσει ο Γιωργάκης, με τη βοήθεια των αστικών ΜΜΕ που έχουν πάθει ομαδική αμνησία, έκανε σόου στη Βουλή και με τις όντως εξωφρενικές αμοιβές που παίρνουν διάφοροι διοικητές κρατικών επιχειρήσεων και οργανισμών. Μίλησε για golden boys της προηγούμενης κυβέρνησης. Σωστά όλ' αυτά, αλλά μήπως μπορεί να μας πει ποιος καθιέρωσε τα golden boys στο δημόσιο; Ήταν η κυβέρνηση Σημίτη που το έκανε. Αν θυμόμαστε καλά, στα τέλη του 2003, δηλαδή τότε που ο Γιωργάκης έπαιρνε το δαχτυλίδι της διαδοχής. Είχε γίνει, μάλιστα, τότε ολόκληρη καμπάνια από το Σημίτη και το Χριστοδουλάκη, που έλεγαν ότι οι μισθοί και τα μπόνους των δημόσιων επιχειρήσεων και οργανισμών πρέπει να απελευθερωθούν, για να μπορέσουν να προσελκυστούν σημαντικοί μάντζερ από τον ιδιωτικό τομέα. Πάει πολύ, λοιπόν, να μιλούν σήμερα για

golden boys, αυτοί που τα εισήγαγαν στον κρατικό μηχανισμό.

■ Στην κατάλληλη θέση

Η κ. Γκερέκου χρωστάει πολλά στους ξενοδόχους της Κέρκυρας. Από το νέο της πόστο θα έχει την ευκαιρία να τους εξυπηρετήσει, όπως και όλους τους μεγαλοξενοδόχους και μπίζνεσμεν του τουρισμού. Γι' αυτό και με την πρώτη δημόσια εμφάνισή της, στο συνέδριο του Συνδέσμου Ελληνικών Τουριστικών Επιχειρήσεων, φρόντισε να στείλει το μήνυμά της: «Η τουριστική επιχειρηματικότητα χρειάζεται άμεση στήριξη και αυτό είναι αναμφισβήτητο γεγονός... Όπως βρισκόμασταν δίπλα σας από την πλευρά της Αντιπολίτευσης, έτσι θα βρισκόμαστε δίπλα σας και από την πλευρά της κυβέρνησης». Ο κατάλληλος άνθρωπος στην κατάλληλη θέση.

■ Όχι όποιος, όποιος

Στο ίδιο συνέδριο, ένας από τους βασικούς ομιλητές ήταν ο αντιπρόεδρος της Eurobank Ν. Καραμούζης, ο οποίος μίλησε για ανάγκη «επίπλων προσαρμογών», για «ανάληψη ευθυνών και συμμετοχή όλων», ενώ δεν παρέλειψε να αναφερθεί σε «κατεστημένα συμφέροντα» και «παρωχημένες αντιλήψεις», καθώς και στην ανάγκη να αντιμετωπιστεί «ένανς αριστερός ανορθολογισμός (sic!) που διαπερνά κάθε έκφραση της οικονομικής και κοινωνικής ζωής».

Καπιταλιστής είναι, τέτοια θα λέει, θα μας πείτε. Ναι, αλλά δεν είναι ο πρώτος τυχόντας καπιταλιστής. Υπήρξε ένας από τους συνομιλητές του Παπανδρέου σε εκείνο το περιβόητο δείπνο των βορείων προαστίων, καθώς και ένας από τους «ανθρώπους της αγοράς» που απετέλεσαν το άτυπο συμβούλιο οικονομικής πολιτικής, που χρησιμοποίησε ο Παπανδρέου πριν τις εκλογές.

■ Ξεδιάντροποι προβοκάτορες

«Σύγχρονη ΕΚΟΦ» αποκαλεί την ΕΑ-ΑΚ καθημερινά ο «Ριζοσπάστης», επειδή αντιτίθεται, μαζί με άλλους φοιτητές του μπλοκ των καταλήψεων, στην πραξικοπηματική δημιουργία μιας αντιδραστικής ΕΦΕΕ, με παρασκηνακά παζάρια ανάμεσα στις παρατάξεις. Οι άνθρωποι που δεν δίστασαν να χαρακτηρίσουν «300 προβοκάτορες του Ρουφογάλη και της ΚΥΠ» τους αγωνιστές φοιτητές που πορεύτηκαν από τη Νομική για να πάρουν μέρος στην κατάληψη του Πολυτεχνείου, το Νοέμβρη του 1973, δεν θα δίσταζαν να χαρακτηρίσουν «σύγχρονους ΕΚΟΦίτες» τους αγωνιστές φοιτητές του σήμερα.

■ Αθιχτα τα κέρδη των εργολάβων

«Οι πολίτες καλούνται συχνά να πληρώσουν διόδια για έργα που δεν έχουν ακόμα εκτελεστεί. Καλούνται να καταβάλλουν συνεχείς αυξήσεις σε ήδη υφιστάμενα διόδια, ενώ διαρκώς δημιουργούνται νέες θέσεις διοδίων», είπε ο Ρέππας στη Βουλή, επαναλαμβάνοντας το γνωστό και αυτονόητο, χωρίς όμως να μας πει ότι τις συμβάσεις παραχώρησης στους εργολάβους τις ψήφισε και το ΠΑΣΟΚ, αγκαλιά με τη ΝΔ. Ψάχνουν όμως λύση να φτηνίσουν λίγο τα διόδια, είπε. Πώς; Μειώνοντας το ποσοστό που πηγαίνει στο κράτος! Γιατί, βέβαια, τα κέρδη των νταβατζήδων είναι ιερά και απαραβίαστα.

Η Κομμούνα (Παρίσι, 1871)
του Πίτερ Γουάτκινς

Παρασκευές 23 & 30 Οκτώβρη
Βιντεοπροβολή σε δύο μέρη
Πρα έναρξης 20.00 ακριβώς

ΚΟΝΤΡΑ
Αναστασία 40 & Ασημένια
Εκδόσεις: 0210 4210000
cinema@kонтра.gr

Σαν να μην πέρασε μια μέρα

Μετά τους μεταλλεργάτες της Ναυπηγοεπισκευαστικής Ζώνης του Περάματος, που ήταν οι πρώτοι που γεύτηκαν την... Προστασία του Πολίτη (εις διπλούν μάλιστα), σειρά είχαν οι κάτοικοι του Γραμματικού. Αγνώμονες έναντι της νέας κυβέρνησης, που έφταξε κοτζάμ υπουργείο για την προστασία τους, διαμαρτυρήθηκαν όταν είδαν τα μηχανήματα των εργολάβων να οδεύουν προς το χώρο κατασκευής ΧΥΤΑ, υπό τη συνοδεία διμοιριών ΜΑΤ. Ετσι, πήραν και αυτοί μια καλή δόση... προστασίας, με γκλομπές και χημικά.

Ελεύθερος στη Γερμανία ο Χριστοφοράκος

Ελεύθερος είναι από την επερασμένη Τρίτη ο Μ. Χριστοφοράκος. Ήταν μια αναμενόμενη εξέλιξη, μετά την απόρριψη και των δυο αιτήσεων έκδοσης από το γερμανικό συνταγματικό δικαστήριο. Όπως δήλωσε με νόημα ο ένας εκ των μεγαλοδικηγόρων που τον εκπροσωπούσαν, μπορεί να ζούμε στην εποχή της παγκοσμιοποίησης, όμως η Γερμανία ξερεει να προστατεύει τους πολίτες της. Ειδικά όταν διώκονται από χώρες-δορυφόρους, θα ήθελε να συμπληρώσει, αλλά αυτά υπονοούνται, δεν λέγονται.

Ήταν μια προδιαγεγραμμένη εξέλιξη, στην οποία συνέβαλαν οι ελληνικές δικαστικές αρχές. Ο Χριστοφοράκος διευκολύνθηκε να διαφύγει στη Γερμανία, προκειμένου να εκμεταλλευτεί τη γερμανική υπηκοότητα που διαθέτει. Για να είναι απολύτως σίγου-

ρος ότι δεν θα έχει μπλεξίματα, εκδόθηκαν και δυο νομικά άθλια εντάλματα, τα οποία ήταν βούτυρο στο ψωμί των μεγαλοδικηγόρων που τον υπερασπίζονται, αφού είναι γνωστή η αλλεργία των γερμανών αρεοπαγιτών απέναντι σε κάθε δίωξη γερμανού υπηκόου, όταν βέβαια αυτός είναι καπιταλιστής και όχι κάποιος αγωνιστής της ελευθερίας.

Βέβαια, ο Χριστοφοράκος μπορεί να κυκλοφορεί ελεύθερα μόνο επί γερμανικού εδάφους. Για τις υπόλοιπες χώρες Σένγκεν ισχύουν ακόμα τα ελληνικά διεθνή εντάλματα. Λεφτά, όμως, έχει και μπορεί να κινήσει τις διαδικασίες για την απαλλαγή του απ' αυτά τα εντάλματα. Σε πρώτη φάση αναμένεται να ζητήσει την αντικατάστασή τους με περιοριστικούς όρους. Ετσι, η συγκάλυψη του σκανδάλου ολοκληρώνεται.

Η Εθνική δεν χρειάζεται πλέον το Γερμανό της...

Η τύχη δεν χαμογέλασε στην εθνική ομάδα ποδοσφαίρου και στους αγώνες μπαράζ θα διεκδικήσει την πρόκριση κόντρα στην Ουκρανία. Οι Ελληναράδες τα έχουν βάψει μαύρα, αφού η δυναμικότητα των Ουκρανών, σε συνδυασμό με την πολύ άσχημη αγωνιστική συμπεριφορά της Εθνικής στα παιχνίδια κόντρα σε Λετονία και Λουξεμβούργο, δεν επιτρέπει μεγάλες προσδοκίες. Η στήλη δεν θα πρωτοτυπήσει στην πρόβλεψή της για την έκβαση των αγώνων μπαράζ και θα συνταχθεί με την πλειοψηφία, που πιστεύει ότι οι Ουκρανοί είναι το φαβορί και εύκολα ή δύσκολα θα πάρουν την πρόκριση. Δεν νομίζω επίσης ότι αξίζει να ασχοληθούμε με τις «αναλύσεις» για το αγωνιστικό πρόσωπο που παρουσίασε η Εθνική στους δυο τελευταίους αγώνες, για τον απλούστατο λόγο ότι είναι το ίδιο που παρουσιάζει τα τελευταία χρόνια. Αυτό όμως που αξίζει να σχολιάσουμε είναι η αλλαγή στάσης της συντριπτικής πλειοψηφίας των αθλητικών συντακτών απέναντι στον Ρεχάγκελ.

Μέχρι πριν λίγο καιρό, άπαντες μιλούσαν για το ρεαλισμό του και την ικανότητά του να παίρνει το επιθυμητό αποτέλεσμα, ακόμη και όταν η ομάδα σέρνεται στον αγωνιστικό χώρο. Μας είχαν ζαλίσει τα ρισαπατά με τις επαγγελματικές νίκες του Γερμανού και έστηναν στον τοίχο με τη ρετινιά του αχάριστου όποιον ασκούσε κριτική για το απαράδεκτο ποδοσφαιρικό θέαμα της Εθνικής. Ξαφνικά και αφού είχε μεσολαβήσει η αλλαγή ηγεσίας στην ΕΠΟ, με τον Πιλάβιο να παίρνει τη θέση του Γκαγκάτση, όλα άλλαξαν. Στις εφημερίδες είχαμε τις πρώτες κριτικές για τον Ρεχάγκελ, οι οποίες κορυφώθηκαν μετά τον αγώνα με το Λουξεμβούργο και παρά τα θετικά αποτελέσματα. Ορισμένοι συνάδελφοί μου μάλιστα ζητούσαν από τον πρόεδρο της ΕΠΟ να προχωρήσει άμεσα στην αντικατάστασή του, θεωρώντας ότι με αυτόν στον πάγκο και ανεξάρτητα από τον αντίπαλο η Εθνική δεν έχει τύχη.

Επίσημα από την ΕΠΟ επιχειρήθηκε το θέμα να κρατηθεί χαμηλά και για το λόγο αυτό δεν είχαμε κάποια επίσημη δήλωση. Είχαμε όμως διαρροές από κύκλους του προέδρου Σοφοκλή Πιλάβιου, σύμ-

ΚΟΡΑΚΙ ΣΦΥΡΑ ΤΟ

φωνα με τις οποίες δεν τίθεται θέμα αλλαγής προπονητή πριν τα μπαράζ και ότι μόνο αν δεν προκριθεί η ομάδα στο Μουντιάλ θα τεθεί θέμα αλλαγής της τεχνικής ηγεσίας. Μάλιστα, οι «κύκλοι του προέδρου» θεωρούσαν σχεδόν βέβαιο ότι σε περίπτωση πρόκρισης ο Ρεχάγκελ θα παρέμενε στη θέση του και το θέμα θα έμπαινε σε συζήτηση μετά το τέλος του Μουντιάλ. Επί της ουσίας, η έμμεση διάφηση από την ΕΠΟ περί απομάκρυνσης του Ρεχάγκελ όχι μόνο δεν έκλεισε το θέμα, αλλά όπως συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις επιβεβαίωσε ότι ο νυν προπονητής της Εθνικής μετράει αντίστροφα. Η απαράδεκτη αγωνιστική εικόνα και το θλιβερό ποδόσφαιρο, που παίζει η Εθνική έχει ξενερώσει τη συντριπτική πλειοψηφία των φιλάθλων και είναι σίγουρο ότι ελάχιστοι θα αντιδράσουν σε μια επικείμενη απομάκρυνση του προπονητή.

Η άποψη της στήλης είναι ότι ο Ρεχάγκελ θα αντικατασταθεί ακόμη και αν η Εθνική προκριθεί και πάει στο Μουντιάλ. Το θέμα έχει ανοίξει με τη σύμφωνη γνώμη της διοίκησης της ΕΠΟ και προετοιμάζεται το έδαφος για να δοθεί η λύση που επιθυμεί η πλειοψηφία των ελλήνων φιλάθλων. Ο Πιλάβιος έχει αρχίσει να «ξηλώνει» το σύστημα Γκαγκάτση με πολύ προσεχτικές κινήσεις, για να φυλάξει τον κόλο του αν κάτι στραβώσει, και με την ίδια τακτική αντιμετωπίζει και τα θέματα της Εθνικής. Έχει ξαμολήσει τα παπαγαλάκια του να ζητούν εδώ και τώρα την απομάκρυνση του Ρεχάγκελ, το περιβάλλον του συστήνει αυτοσυγκράτηση και συνδέει την παραμονή του προπονητή με τις επιτυχίες της ομάδας και στο τέλος, ακόμη και αν η ομάδα προκριθεί στο Μουντιάλ, θα διώξει τον προπονητή επικαλούμενος το λαϊκό αίσθημα. Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι ο νυν πρόεδρος της ΕΠΟ ήταν από τους πιο έμπιστους συνεργάτες του Γκαγκάτση και σαν καλός μαθητής έχει μάθει όλα τα μυστικά από το δάσκαλό του...

Κος Πάπιας
papias@eksegersi.gr

ΥΓ1: Όλοι το ήξεραν. Ήταν κάτι παραπάνω από σίγουρο ότι θα γινόταν και οι αθλητικές εφημερίδες τις προηγούμενες μέρες ανέφεραν

σχετικές φήμες. Αναφερόμαστε στη σύγκρουση των οπαδών των αιώνων αντιπάλων στο Παγκράτι, πριν τον αγώνα βόλει Παναθηναϊκού - ΠΑΟΚ. Είχαν προηγηθεί μια εισβολή κατά τη διάρκεια φιλικού αγώνα, με καπνογόνα και φωτοβολίδες, στο κλειστό γήπεδο του Μετς (έδρα των πράσινων στο βόλει) και μια «καταδρομική» επίθεση με εκτόξευση βόμβας μολότοφ. Είναι η τρίτη φορά (η δεύτερη στο Παγκράτι) που με αφορμή έναν αγώνα βόλει οι σκληροπυρηνικοί οπαδοί των δυο ομάδων έρχονται σε ευθεία αντιπαράθεση «με στρατιωτικούς» σχηματισμούς (200 περίπου Παναθηναϊκοί εναντίον 150 ερυθρόλευκων), χωρίς να τους πάρουν μυρωδιά οι μπάτσοι. Οι πράσινοι οπαδοί, χωρίς διακριτικά, ξεκίνησαν από το σταθμό του μετρό στον Ευαγγελισμό, πέρασαν δίπλα από το αστυνομικό τμήμα Παγκρατίου και αφού διέσχισαν μια απόσταση περίπου δυο χιλιομέτρων έφτασαν έξω από το σύνδεσμο του Ολυμπιακού, όπου έγινε η σύγκρουση. Μετά τη μάχη, οι οπαδοί του Παναθηναϊκού επέστρεψαν στη βάση τους χωρίς να πάνε στο γήπεδο για να παρακολουθήσουν τον αγώνα, γιατί πληροφορήθηκαν ότι οι μπάτσοι τους περίμεναν προκειμένου να κάνουν συλλήψεις. Αναφέρουμε το γεγονός όχι για να σχολιάσουμε τη σύγκρουση των οπαδικών στρατών (άλλωστε έχουμε γράψει αρκετές φορές για το θέμα), αλλά για να συγκρίνουμε πως δρουν οι μπάτσοι όταν έχουν απέναντί τους τις δολοφονικές συμμορίες των οπαδών και πως όταν έχουν απέναντί τους διαδηλωτές. Η πορεία αλληλεγγύης στους μετανάστες στη Νίκαια χτυπήθηκε άγρια από τους μπάτσους και 7 νεολαίοι τραβιούνται στα δικαστήρια με βαριές κατηγορίες, γιατί κατά τη διάρκεια της πορείας έπεσαν μερικές πέτρες (οι μπάτσοι είχαν σχηματίσει Π γύρω από τους διαδηλωτές), ενώ στη σύγκρουση στο Παγκράτι, οι δυο στρατοί πολέμησαν ανενόχλητοι με λουστάρια, πέτρες, μολότοφ και μετά τη μάχη διαλύθηκαν ησυχώς, υπό τη διακριτική παρακολούθηση των ΜΑΤάδων που έφτασαν κατόπιν εορτής.

ΥΓ2: Η στήλη προσυπο-

γράφει την άποψη ότι η καλύτερη μεταγραφή του Ολυμπιακού για τη φετινή σεζόν είναι ο Τεν Κάτε. Ο προπονητής του Παναθηναϊκού στον εκτός έδρας αγώνα με την Καβάλα απέδειξε για μια ακόμη φορά ότι δεν έχει επαφή με την πραγματικότητα και ότι είναι πολύ λίγος για να κάθεται στον πάγκο ομάδας που κάνει πρωταθλητισμό. Το καλοκαίρι είχαμε γράψει ότι το μοναδικό εμπόδιο που έχει να αντιμετωπίσει ο Παναθηναϊκός στην προσπάθειά του να πάρει το πρωτάθλημα είναι ο προπονητής του και ο Τεν Κάτε κάνει ό,τι μπορεί για να μας επιβεβαιώσει.

ΥΓ3: Η Αργεντινή κέρδισε εκτός έδρας την Ουρουγουάη και προκρίθηκε απευθείας στο Μουντιάλ. Μετά τη λήξη του αγώνα, ο Μαραντόνα (προπονητής πλέον της Αργεντινής), εμφανώς ανακουφισμένος από την έκβασή του, πήρε τη ρεβάνς από τους δημοσιογράφους που αμφισβητούσαν τις προπονητικές του ικανότητες. Δήλωσε ότι «είναι γυναικούλες και μπορούν να πάνε να του πάρουν μια πίττα». Αν ανοίξουμε συζήτηση για την ορθότητα ή όχι των δηλώσεών του, σίγουρα θα υπάρχουν διαφορετικές απόψεις. Θα συμφωνήσουμε όμως όλοι, ότι ο Μαραντόνα ήταν ο εαυτός του. Αντικομορμιστής, απρόβλεπτος, αυτοκαταστροφικός, με ιδιαίτερη ροπή στη συμπεριφορά του. Γι' αυτό άλλωστε έχει φανατικούς φίλους και ακόμη πιο φανατικούς εχθρούς. Επί της ουσίας, ο Μαραντόνα δεν είπε τίποτα περισσότερο από αυτά που συνηθίζονται. Όσοι έχουν μια στοιχειώδη επαφή με τα δρώμενα στα γήπεδα ξέρουν ότι τέτοιες εκφράσεις είναι «καθημερινότητα». Απλά, δεν συνηθίζεται να λέγονται δημόσια στις κάμερες (όπου κυριαρχεί ο «πολιτισμός» και το «επίπεδο»), αλλά αφού κλείσουν τα μικρόφωνα. Ο Μαραντόνα, που δεν δίνει σημασία στις καλές δημόσιες σχέσεις, δεν τήρησε το πρωτόκολλο και τα είπε δημόσια.

■ ΓΙΩΡΓΟΥ ΛΑΝΘΙΜΟΥ

Ο ΚΥΝΟΔΟΝΤΑΣ

Μια ελληνική ταινία θέτει στο στόχαστρο τη μεγάλη παθολογία της κοινωνίας μας που λέγεται οικογενειακή υπερπροστασία και, όπως καταλαβαίνετε, αυτό αποτελεί από μόνο του ένα γεγονός.

Ο Γιώργος Λάνθιμος, χωρίς φίλτρα, με μια απευθείας έκθεση στον ήλιο, εσπάζει σε όσα οι τέσσερις ψηλοί τοίχοι ενός σπιτιού κρύβουν από τον έξω κόσμο. Το απομονωμένο αυτό φρούριο είναι η βίλα ενός εργοστασιάρχη. Εκεί μεγαλώνει τα παιδιά του μακριά από τους εξωτερικούς κινδύνους, σχεδόν σε μια γυάλα. Είναι επόμενο ότι η ανισορροπία, ο σαδισμός, η διαστροφή, η νοσηρότητα και η σαπίλα θα εισβάλουν από παντού. Τελικά το σπίτι σου, που μια ηλίθια διαφήμιση διατείνεται ότι είναι το καλύτερο μέρος του κόσμου, μπορεί να είναι απλώς μια πυριτιδαποθήκη.

Στον «Κυνόδοντα» η ιδιοκτησία συσφραίνεται με τη συντήρηση, που όμως δυστυχώς δεν είναι ιδιότητα μόνο των κυρί-

αρχων τάξεων. Σε μια εποχή αγριότητας και ατομισμού, η ελληνική οικογένεια και περισσότερο η μικροαστική και μεσοαστική ανοίγει μια ασφυκτική, οδυνηρή και τελικά μια θανάσιμη αγκαλιά για να «προστατέψει» τα μέλη της. Στην πραγματικότητα, τα ακρωτηριάζει, τα ευνουχίζει, τα καταστρέφει. Εμποδίζει την κοινωνικοποίησή τους, εμποδίζει την επαφή τους με την πραγματικότητα, τις δυσκολίες της, τις συλλογικές της αγωνίες και τις αντιστάσεις της. Μόνο όφελος (αμφισβητούμενο και αυτό) η οικονομική προστασία.

Η ταινία του Λάνθιμου (ακριβής κατά τα άλλα, στοχευμένη και καθόλου φλύαρη) προσεγγίζει κυρίως την πατριαρχική δομή της οικογένειας, τις στρεβλώσεις που προκαλεί ο κλειστός χαρακτήρας της, τη βία που αυτή περικλείει ως πρωταρχικό κύτταρο της κοινωνίας. Αδυνατεί, ωστόσο, να προσεγγίσει την οικογένεια ως ξεπερασμένο, αντιδραστικό θεσμό που είναι καθολικά αποδεκτός κυρίως από τις φτωχές τάξεις της κοινωνίας μας. Οι φτωχοί προτάσσουν την οικογένεια σαν τάφρο αντίστασης στις άγριες οικονομικές συνθήκες. Οι πλούσιοι, πέρα από κληρονομικούς λόγους, δεν έχουν ανάγκη να το κάνουν αυτό. Ετσι κι αλλιώς, ο κόσμος είναι δικός τους και τον βρίσκουν θαυμάσιο.

Ο Λάνθιμος, λοιπόν, προσπαθεί να ζουμάρει στην εγγενή παθολογία του θεσμού της οικογένειας. Είτε τα καταφέρνει καλά είτε όχι, ο σουρεαλισμός, η ακρότητα και η «απλοϊκότητα» τίθενται στην υπηρεσία μιας καλής προσπάθειας που αποδομεί έναν ακρογωνιαίο λίθο της υπάρχουσας κοινωνικο-οικονομικής τάξης πραγμάτων.

■ ΠΑΝΤΕΛΗ ΒΟΥΛΓΑΡΗ

ΨΥΧΗ ΒΑΘΙΑ

Η ιστορία ξαναγράφεται. Όχι μόνο η διεθνής αλλά και η εγχώρια. Οι αστοί μετέτρεψαν την 9η Μάη από Μέρα της Αντιφασιστικής Νίκης σε Μέρα της Ευρώπης. Κάνουν το παν για να ξεχαστούν τα 20.000.000 των σοβιετικών νεκρών. Ο κομμουνισμός εξισώνεται με το ναζισμό. Στη χώρα μας, η αστι-

Νάτο και το (γνωστό από τον Αντρέα) τούνελ...

Καιρός να ζεσταθεί ο χειμώνας

Πάλι με χιόνια, με βροχές, πάλι θα πλημμυρίσουν

Κάθε που ξημερώνει, φασισμός και καταστολή (ζητείται απάντηση, όχι ελπίς)

Χρειάζεται μια πιο σφαιρική αντιμετώπιση των γεγονότων

Τολμάμε ν' αγωνιζόμαστε, γιατί θα νικήσουμε!

♦ Δεν γίνονται πράγματα μόνο με ιδιωτικές επενδύσεις, ανέφερε ο κ. Τσίπρας, το Σάββατο, 17-10-09, στη Βουλή...

♦ Την ημέρα των εκλογών της 4ης Οκτώβρη οι κυριακάτικες εφημερίδες σημείωσαν πτώση κατά 175.000 φύλλα.

♦ Συντετριμμένοι διαπιστώσαμε ότι μας λείπουν οι βασικές γνώσεις Περιεκτικής Δημοκρατίας (όπως αυτές ελεύθερα εκφράζονται από τον κ. Τάκη στις φιλόξενες στήλες της γνωστής ένθερμα σοσιαλιστικής Ελευθεροτυπίας) ενώ επιμένουμε (τ' ακούς Χρήστο Τσιγαρίδα;) σε κοσμοθεωρίες όπως λ.χ. ο Μαρξισμός (Μ-Ε-Λ-Σ).

♦ Κατόπιν τούτου, σ. αρχισυντάκτη, αυτοτιμωρούμεθα με βμηνή μελέτη της ως άνω Δημοκρατίας (που - κακά...).

♦ Α-πίσ-τευ-το! Χρήση ναρκωτικών από τους αμερικανούς στρατιώτες στο Αργανιστάν (σφήγγουν οι κώλοι...).

♦ Μείνετε σπίτι! Έτσι θα περάσει η (νέα) γρίπη (δγμεισιψηλάκαππέλλα).

♦ Κολέγια: Α.Σ.Α.Ρ.

♦ Λέει η κ. Παπαρήγα σε συνέντευξή της στο Metro, 20-10-09: «Το ΚΚΕ δεν υποτάσσει την πολιτική και τη στρατηγική του στο εκλογικό ποσοστό. Εμείς δεν έχουμε ανάγκη την άνοδο των ποσοστών για να ανεβάσουμε ακόμα πιο ψηλά την παρέμβαση και την πάλη μας».

Καλά, ακριβώς το αντίθετο δεν διακήρυσε ο Περισσός ακριβώς πριν τις εκλογές της 4ης Οκτώβρη; Πού νομίζει ότι απευθύνεται η κ. Α.Π.; Στο υπνώτον κομματικό ακροατήριο; Και... η συνέχεια: «Και αυτό συνδέεται με την αποδυναμώση της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ και με την ενίσχυση του ΚΚΕ». Ε, εδώ το δούλεμα απογειώνεται...

♦ Ευφορία στο ΣΥΝ, αλλά εμείς έχουμε -κυρίως- εφορία...

♦ Μνημείο του ΔΣΕ στη Φλώρινα φτιάχνει ο Περισσός. Δεν λένε τάφο, να πούνε την αλήθεια;

♦ Α.Π.Ο. που έρχονται και που πηγαίνουν;

♦ «Επιτόπου βρέθηκε το Συν-

δικάτο Οικοδόμων» όταν τραυματίστηκε σοβαρά νεαρός οικοδόμος στο Διόνυσο. Και τι ακριβώς έκανε; Γιατί το μόνο που βρήκαμε ήταν μια δήλωση του προέδρου του...

♦ Βρε, κωλοπιλάλα για τη νεκρανάσταση της ΕΦΕΕ (Εθνικής Φοιτητικής Ένωσης Εγκάθετων - παρατάξεων).

♦ «Δήλωση μετανοίας στους εκμεταλλευτές του λαού ποτέ δεν κάναμε» (Ριζοσπάστης, 22-10-09, Η άποψή μας). ΨΕΥΤΕΣ! Η υπογραφή του Χ. Φλωράκη το 1974 παραμένει!

♦ Η λιτότητα του «σοσιαλισμού του 21ου αιώνα» ξεκινάει από «το 3λεπτο μπάνιο». Το τζακούζι θα 'ρθει... αργότερα (Chavez speaking).

♦ «Με διάλογο οι νέοι φόροι του 2010» (ΒΗΜΑ, 22-10-09). Σας πηδάμε, διαλογιζόμενοι. Αλλά και: «εφέτος θα εισπραχθούν ΕΤΑΚ και θα επιβληθούν νέα τέλη κυκλοφορίας» - οι 100 πρώτες μέρες είναι εδώ.

♦ Ο αγώνας του Δημοκρατικού Στρατού Ελλάδας ήταν ΕΝΟΠΛΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ για το

ζήτημα της εξουσίας (είτε αυτό αρέσει, είτε όχι).

♦ Ούτε που τους είδε τους 2.400 ωρομίσθιους η Καθημερινή, 22-10-09. Κι ας καλύπτουν λειτουργικά κενά (άλλη μια απόδειξη ότι οι ωρομίσθιοι είναι όμηροι της εκπαίδευσης και όχι μόνο).

♦ Στις λοιπές επιβαρύνσεις που μας επιβάλλει η ΔΕΗ περιλαμβάνεται και η «εύρυθμη λειτουργία της αγοράς» - άλλοι το λένε τα γαμησιάτικα...

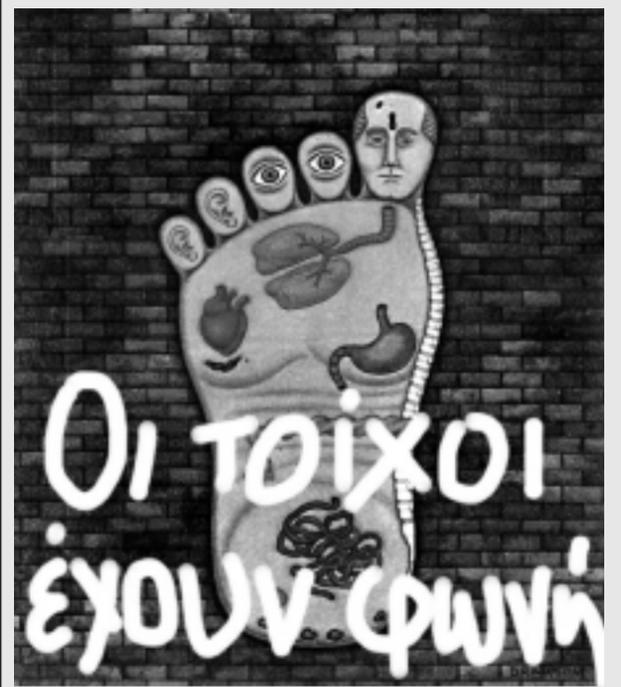
♦ «Ανοigma φακέλου 17 Νοέμβρη»: πρωτοβουλία ή (και) παραγγελία;

♦ Οι απολύσεις βαφτίζονται «κατάργηση των stage».

♦ Τον κοινωνικό αυτοματισμό επικαλείται ο Μπράουν για την απεργία στα βρετανικά ταχυδρομεία (έναν εργατικότατος... Τόρου).

♦ Έπεσε η κατανάλωση στη Βρετανία τον Σεπτέμβρη. Σημαντικό: 0.1 έπεσε η αγορά τροφίμων...

Βασίλης

♦ **ΝΑ ΣΠΑΣΟΥΜΕ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ** - Από το Μάη του 2008 διεξάγεται μέσα στη σιωπή μια ακόμα δίκη πολιτικών σκοπιμοτήτων, με κατασκευασμένα κατηγορητήρια και ψευδομάρτυρες, για την «υπόθεση ΕΛΑ». Μια ακόμη δίκη για την κρατική επιβολή και την εμπέδωση στην κοινωνία του Καθεστώτος Εκτακτης Ανάγκης, των τρομονόμων και των ειδικών δικαστηρίων, των βασανιστηρίων για την απόσπαση ομολογιών, της καταδίκης και των εξοντωτικών συνθηκών κράτησης σε ειδικά «λευκά» κελιά όσων βρέθηκαν στο στόχαστρο των ντόπιων εξουσιαστών και των ατλαντικών συμμάχων τους για τις υποθέσεις του ΕΛΑ και της ΕΟ 17Ν - ΑΜΗΛΕΠΤΗ ΣΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΟΚΟΜΕΝΟΥΣ - ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ - ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΑΞΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΕΙΝΑΙ ΠΑΝΤΑ ΔΙΚΑΙΟΙ - Αναρχική συλλογικότητα ΚΥΚΛΟΣ ΤΗΣ ΦΩΤΙΑΣ (αφίσα)

Το ευπρόσδεκτο της αφίσας παραβλέπει κάποιες επιμέρους παρατηρήσεις. Επιτέλους, μια αναρχική συλλογικότητα σπάει ένα μακρύ κύκλο σιωπής του συγκεκριμένου χώρου και εστιάζει σ' ένα φλέγον ζήτημα, αυτό των δικών σκοπιμότητας και των πολιτικών κρατούμενων μακράς πνοής. Ελπίζουμε το παράδειγμα να βρει μιμητές, για να ξανανοιξει το τεράστιο κεφάλαιο της αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους.

♦ **Εκδήλωση-συζήτηση - Πολιτικοί κρατούμενοι - πολιτική λύση - Ομιλητές Χρήστος Τσιγαρίδας, Νίκος Γιαννόπουλος, Πέτρος Γιώτης - Τετάρτη 14 Οκτώβρη, 7μμ - Χώρος Κινημάτων - Στέκι Μεταναστών (Ιωλκού 33) - Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα (κίνηση Βόλου) (αφίσα)**

Ευπρόσδεκτη και η πρωτοβουλία του Δικτύου να ξανανοιξει το ζήτημα των πολιτικών κρατούμενων και να βάλει το θέμα της πολιτικής λύσης. Αυτό ειδικά το θέμα θα πρέπει να αναδειχτεί, να γίνει αίτημα κινήματος, να οικοδομηθεί ένα πλατύ κίνημα αλληλεγγύης που θα απλωθεί όσο γίνεται πιο πλατιά ανάμεσα στους εργαζόμενους και τους νέους. Οι καταδικασμένοι για συμμετοχή στον ένοπλο αγώνα της μεταπολίτευσης, ανεξάρτητα από το αν ανελάβαν την ευθύνη ή καταδικάστηκαν εσθητικά από το επιτελείο της «αντιτρομοκρατίας», είναι δικοί μας άνθρωποι, σύντροφοί μας, αγωνιστές για τα δίκαια και τη λευτεριά του ελληνικού λαού. Ο ένοπλος αγώνας, πέρα από διαφωνίες πολιτικού και ιδεολογικού χαρακτήρα, που είναι θεμιτές στο πλαίσιο ενός κινήματος, ήταν, είναι και θα είναι κομμάτι του κινήματος της επαναστατικής αλλαγής της κοινωνίας. Ως τέτοιος πρέπει να νομιμοποιηθεί πολιτικά και κοινωνικά και αυτή η νομιμοποίηση να αποτελέσει τη βάση για τη διεκδίκηση της πολιτικής λύσης. Το χαμένο έδαφος πρέπει να κερδηθεί. Είναι πολλά αυτά που πρέπει να γίνουν και είμαστε πολλοί αυτοί που πρέπει να τα κάνουμε.

♦ **Το σπίτι του λαού χτίστηκε με τούβλα από την ΚΝΕ και λίσπη από τον Ριζοσπάστη (Α) (σύνθημα σε τοίχο του ΤΕΙ Πειραιά)**

Κυριολεκτικά, το «σπίτι του λαού» χτίστηκε με χιλιάδες «κόκκινα μεροκάματα» εργατών και νέων, πολλοί από τους οποίους μούντζωσαν στη συνέχεια τον εαυτό τους για την ευπιστία τους. Η μεταφορική σημασία του συνθήματος, πάντως, είναι έξυπνη και εύστοχη.

κή τάξη άρπαξε με τη βία των όπλων του Σκόμπι και του Παπανδρέου την εξουσία από τον ΕΛΑΣ και επέβαλε την πιο αιματηρή τρομοκρατία σε βάρος των αντιστασιακών και κομμουνιστών. Αυτό το όργιο της δολοφονικής βίας, με την καθοδήγηση των Αγγλων, εξώθησε και οδήγησε το λαό στο δεύτερο αντίρτικο. Δεν υπήρξε καμιά άλλη επιλογή. Σ' αυτό τον άνιστο αγώνα, οι αστοί βγήκαν νικητές μόνον στρατιωτικά. Το ηθικό πλεονέκτημα δεν το κατέκτησαν ποτέ. Εμειναν στιγματισμένοι ως συνεργάτες των κατακτητών, ως υποταχτικοί των Αγγλοαμερικανών, ως βασανιστές και δολοφόνοι. Η συντριπτική πλειοψηφία των πνευματικών ανθρώπων αυτού του τόπου στάθηκε απέναντί τους.

Αλλάξαν όμως οι καιροί. Ηρθε ο καιρός για τη ρεβάνς. Ηρθε ο καιρός να εξισωθούν οι θύτες με τα θύματα. Να ξεχαστούν τα εγκλήματα. Να σβηστεί κάθε διαχωριστική γραμμή. Να ξεχαστεί τι ακριβώς υπηρέτουσαν οι αντιμαχόμενες πλευρές. Να αναβαπτιστούν τα ανδρείκελα των Αγγλοαμερικανών στην κολυμβήθρα του Σιλβάμ που λέγεται, όχι εξόντωση με κάθε τρόπο όσων πάλεψαν για τη λευτεριά και τη λαϊκή δημοκρατία, αλλά «αδελφοκτόνος πόλεμος», «εμφύλιος σπαραγμός», «εθνική ομοψυχία», «λησμονημένα θύματα» κ.ο.κ.

Έτσι, ένας άνθρωπος, ο Παντελής Βούλγαρης, πιστός στην προσωπική του ιστορία, τελευταία επεισόδια της οποίας υπήρξαν η με το ζόρι ηθική αποκατάσταση του χαφιέ Ελία Καζάν και

οι περίπατοι στην αυλή του Καραμανλή, ανέλαβε να «αποκαταστήσει» την Ιστορία. Πήρε λοιπόν χρηματοδότηση από κάμποσα υπουργεία και τη χορηγία της «Καθημερινής», δήλωσε συγκλονισμένος από τους 70.000 νεκρούς του «τραγικού εμφυλίου» και ανέλαβε να εξισώσει τις δυο πλευρές της αναμέτρησης. Από τη μια τους κομμουνιστές, που «έσυραν το λαό σ' ένα τυχοδιωκτισμό», κι από την άλλη την αστική παράταξη (κέντρο και δεξιά), που «με μισή καρδιά» υπάκουσε στα κελεύσματα των νέων αφεντικών της. Αυτό αρκεί στην αστική τάξη. Δεν της χρειάζεται τίποτ' άλλο. Γι' αυτό πάλευε τόσα χρόνια. Γι' αυτό το λειψό συχωροχάρτι. Ξέρει πως ποτέ δεν θα το πάρει ολόκληρο. Ε, διάβολε, ο Π. Βούλγαρης δεν είναι ο Τζέιμς Πάρις!

Έχουμε και λέμε, λοιπόν: Δυο νεαρά αδέρφια στα αντίπαλα στρατόπεδα. Πιτσιρικάδες βοσκοί, έτσι που να μην έχουν ιδέα από τίποτα. Βισαίως στρατολογημένοι και οι δύο. Ενας καπετάνιος του ΔΣΕ, «σταλινικό απολίθωμα» για γέλια. Αντισοβιετικές αιχμές. Ενας στρατηγός που τον ενοχλεί η ιδέα του ολοκαυτώματος των ανταρτών με ναπάλμ. Εξωιστορική και ηθικολογική προσέγγιση. Το απόλυτο ιδεολογικοπολιτικό κενό. Δραματουργικές ανεπάρκειες. Ανιάρεις σκηνές ατελείωτου λουτρού αίματος (τύφλα να 'χει η «Διάσωση του στρατιώτη Ράιαν»).

Για να μην αδικούμε τον κ. Βούλγαρη, πρέπει να παραδεχτούμε ότι παρουσιάζει με ακριβεία την αμερικανική επέμβαση, όπως επίσης ότι χειρίζεται με επιδεξιότητα τους συναισθηματικούς μηχανισμούς επηρεασμού των αδαών. Δηλώνει λοιπόν: «Δεν είμαι ούτε πολιτικός ούτε ιστορικός, είμαι καλλιτέχνης». Και νομίζει ότι έτσι καθάρισε. Φυσικά, τίποτα δεν γίνεται εις μάτην. Οι νέες γενιές είναι περισσότερο ευάλωτες, λόγω της απόστασης από τα γεγονότα και της κυριαρχίας της αστικής ιδεολογίας, αλλά και των «εθνικοενοικτικών» επιδόσεων της καθεστωτικής αριστεράς. Κρίμα που οι όποιοι κυβερνώντες δεν μπορούν ν' αρπάξουν από τ' αυτί τους μαθητές και να τους πάνε στοιχισμένους στις κινηματογραφικές αίθουσες, όπως πήγαιναν εμάς τους παλιότερους οι καθηγητές μας, για να διδαχθούμε από τις εθνικοπατριωτικές περιπέτειες του Κώστα Πρέκα! Δεν πειράζει! Ποτέ δεν είν' αργά, κ. Βούλγαρη. Ίσως στην επόμενη χούντα.

Ελένη Σταματίου

Διαβάζοντας τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησής του, ο Γ. Παπανδρέου μίλησε για «**απαξίωση της ανθρωπιάς με φαινόμενα όπως τον ξυλοδαρμό μέχρι θανάτου ενός Πακιστανού μετανάστη από την αστυνομία**». Ηταν μια καθαρή τοποθέτηση, που δεν σηκώνει αμφιβολία. Δεν πρόκειται ούτε για λάθος ούτε για κακή πληροφόρηση του πρωθυπουργού. Η ομιλία του ήταν γραπτή, όπως προβλέπεται για τις προγραμματικές δηλώσεις της κυβέρνησης, και σίγουρα είχε ελεγχθεί πολλές φορές από τον ίδιο και τους συνεργάτες του.

Αυτά ειπώθηκαν την Παρασκευή. Το Σάββατο, που άρχισε η συζήτηση επί των προγραμματικών δηλώσεων, ουδείς βουλευτής ή υπουργός έκανε το παραμικρό σχόλιο. Μέχρι που μίλησε τελευ-

ανέβηκε ο Παυλόπουλος ο οποίος πικαρισμένος επειδή του την είχαν πέσει οι Πασόκοι επανήλθε στο θέμα. Χαρακτήρισε «βαριά κουβέντα» αυτά που είπε ο Παπανδρέου, χαρακτήρισε «περισσότερο προσεκτικό» τον Χρυσόχοϊδη που αντιλήφθηκε «την κακή πληροφόρηση -για να πάρω την καλύτερη εκδοχή- του πρωθυπουργού» και κατέληξε: «Θεωρώ όμως απαράδεκτο ο μιν υπουργός να λέει "ερευνούμε το θέμα", ο δε πρωθυπουργός της χώρας να έρχεται και να λέει ότι η Ελληνική Αστυνομία είναι υπεύθυνη για ξυλοδαρμό ο οποίος οδήγησε σε θάνατο μετανάστη. Αντιλαμβάνεστε τι σημαίνει αυτό για τα διεθνή fora; Γνωρίζετε ότι υπάρχουν μη κυβερνητικές οργανώσεις που δεν πρόσκεινται διόλου φιλικά προς την Ελλάδα οι οποίες θα αντιμετωπίσουν το ζήτημα αυτό λέγοντας ότι

σω αυτό που είπε και να μείνει σ' αυτό που είπε ο κύριος Χρυσόχοϊδης γιατί διαφορετικά αύριο είναι Δευτέρα και ξέρετε ότι αύριο δουλεύει το δικαστήριο του Στρασβούργου, δουλεύουν οι ευρωπαϊκοί οργανισμοί και θα πάρουν αυτή τη δήλωση "φορτώνοντας" τη στο ελληνικό κράτος και στην Ελληνική Αστυνομία η οποία δεν έχει ευθύνη γι' αυτά τα πράγματα, όπως θα δείτε στο τέλος. Οχι πια αυτή η ανευθυνότητα απέναντι στους θεσμούς, απέναντι στον τόπο».

Λίγο πριν την λήξη της συνεδρίασης, τη σκυτάλη πήρε ο Καρατζαφέρης στη δευτερολογία του, που είπε τα εξής: «Ερχομαι τώρα σε ένα άλλο θέμα που ατύχησε ο κύριος πρωθυπουργός. Την απαξία ανθρωπιάς -διαβάζω τα πρακτικά του κυρίου πρωθυπουργού- με φαινό-

κολα υιοθετείτε το *Indymedia* ή τον κ. Δημητρά; Γνωρίζω ότι ο κ. Βαλλιανάτος υπήρξε στο παρελθόν στενός συνεργάτης σας εις το υπουργείο Παιδείας, δεν σημαίνει όμως ότι αυτή την ομάδα του Ελσίνκι και του Βαλλιανάτου και του Δημητρά πρέπει να την έχετε εσείς ως οδηγό και να έρχεστε μέσα στην Βουλή και να λέτε αυτά τα πράγματα. Προσφύλαξε, επιτέλους, τη σοβαρότητα την οποία πρέπει να έχει ο πρωθυπουργός σας, όταν μιλά εδώ μέσα, εις την Βουλή των Ελλήνων».

Ο Παπανδρέου έκλεισε τη συζήτηση δευτερολογώντας και δεν πήρε τίποτα πίσω. Ούτε σχολίασε, βέβαια, τα όσα του έσυραν Παυλόπουλος και Καρατζαφέρης. Η ερμηνεία της «κακής πληροφόρησης» του πρωθυπουργού είναι πολύ βολική. Είναι το σωσίβιο που πρό-

«Προσαρμογή»

Από τον πρώτο κιόλας χρόνο της ΝΔ, μετά την... ολοκλήρωση της περιβόητης «απογραφής», είχαμε το σλόγκαν της «ήπιας προσαρμογής». Από το πρώτο κιόλας δεκαήμερο του ΠΑΣΟΚ, μετά την... «καταγραφή»-εξπρές, έχουμε το σλόγκαν της «δίκαιης δημοσιονομικής προσαρμογής». Το επίθετο μόνο αλλάζει. Το ουσιαστικό παραμένει το ίδιο: «δημοσιονομική προσαρμογή».

Το επίθετο (ήπια ή δίκαιη) έχει να κάνει με την προπαγάνδα. Κάθε κυβέρνηση θέλει να φορά το μανδύα της κοινωνικής ευαισθησίας. Το ουσιαστικό, όμως (δημοσιονομική προσαρμογή), που παραμένει το ίδιο, έχει να κάνει με την πρακτική πολιτική.

Δεν σας διαφεύγει, ασφαλώς, ότι τον ίδιο όρο τον ακούμε εδώ και δεκαετίες. Κάθε φορά η Ελλάδα έχει ανάγκη «δημοσιονομικής προσαρμογής». Είτε γιατί «το έλλειμμα θα αφανίσει τη χώρα», όπως έλεγε ο Α. Παπανδρέου το 1993, παραλαμβάνοντας από τον Μπυστόκη, που επίσης είχε κάνει μια σκληρή «δημοσιονομική προσαρμογή», είτε γιατί έπρεπε «να εκπληρώσουμε τα κριτήρια του Μάαστριχτ, για να μπούμε στην ΟΝΕ», όπως έλεγε μερικά χρόνια αργότερα ο Σημίτης.

Τι σημαίνει δημοσιονομική προσαρμογή επίσης το γνωρίζουμε. Είναι ο politically correct όρος αυτού που στην καθομιλουμένη αποκαλείται λιτότητα. Είτε μιλούν για «στενωπό», είτε για «τούνελ», είτε για «κατάσταση ανάγκης», ίδιο είναι το περιεχόμενο: βαριά φορολογία με καθαρά αντιλαϊκό χαρακτήρα και πετσόκομμα των κοινωνικών δαπανών. Το χάπι πασπαλίζεται πάντοτε και με λίγη ζάχαρη. Κάποια επιδόματα πτωχοκομείου καλούνται να παίξουν αυτό το ρόλο.

Όμως, η τρέχουσα λιτότητα στη δημοσιονομική διαχείριση δεν αρκεί. Το λέει και η Κομισιόν συνέχεια: δεν αρκούν τα πρόσκαιρα μέτρα. Απαιτούνται μέτρα μόνιμης απόδοσης. Ετσι, φτάνουμε στις περιβόητες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις. Το έλεγε ο Καραμανλής, το λέει και ο Παπανδρέου. «Ξεκινάμε ένα μεγάλο κύμα αλλαγών και αντιμετωπίζουμε όλες τις παραμέτρους. Τις αντιμετωπίζουμε σε βάθος και προσπαθούμε να τις αφομοιώσει και να τις αποδεχθεί και η ελληνική κοινωνία», ήταν τα πρώτα λόγια του νέου κυβερνητικού εκπρόσωπου Γ. Πεταλωτή, την περασμένη Τρίτη.

Τι σημαίνει διαρθρωτικές αλλαγές από οικονομική άποψη; Σημαίνει μείωση των κρατικών δαπανών για Παιδεία, Υγεία, Πρόνοια, Ασφάλιση και λοιπές κοινωνικές δαπάνες (π.χ. επιχορήγηση επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας). Πώς επιτυγχάνεται αυτό; Με αντεργατικές και αντιλαϊκές αλλαγές: χαμηλότερες συντάξεις, περισσότερα χρόνια δουλειάς, πιο βαθιά το χέρι στην τσέπη για περιθαλψη και φάρμακα, ακριβότερα μέσα μαζικής μεταφοράς κ.λπ. κ.λπ.

Έχουμε γράψει πολλές φορές, ότι στην οικονομία έχουμε «κουκιά μετρημένα». Δεν υπάρχουν μαγικές συνταγές. Κάτι τέτοιες ονειρεύονται μόνο ο Τσίπρας και οι λοιποί Συριζοσυνασπισμένοι. Κάτι τέτοιες προπαγανδίζουν οι κυβερνήσεις στις προεκλογικές περιόδους. Αν ρωτήσετε έναν οικονομολόγο θα σας πει ότι από κάποιους πρέπει να εισπράξεις φόρους και από κάποιους πρέπει να κόψεις δαπάνες.

Πρέπει να είναι εξαιρετικά αφελής όποιος πιστεύει ότι η κυβέρνηση θα βάλει χέρι στις φουσκωμένες τσέπες των καπιταλιστών. Τους είδατε μήπως να ανησυχούν; Τους είδατε να τρέχουν πανικόβλητοι να βγάλουν έξω τα κεφάλαιά τους; Όταν αυτοί αναγορεύονται σε βασικό μοχλό της ανάκαμψης και της πράσινης ανάπτυξης, γιατί ν' ανησυχούν μήπως υπερφορολογηθούν; Αρα, κάποιος άλλος θα πληρώσει τους νέους φόρους. Μήπως θα κοπούν οι προκλητικές επιδοτήσεις και επιχορηγήσεις προς τις επιχειρήσεις; Η κυβέρνηση επαναλαμβάνει συνεχώς, ότι ο κρατικός προϋπολογισμός θα τους σπριζέει πιο «γενναία». Αρα, κάποιες άλλες δαπάνες θα κοπούν.

Π.Γ.

Ο πρωθυπουργός μιλά για δολοφονία του μετανάστη από το Πακιστάν

ταίος, λίγο πριν τις 12 τα μεσάνυχτα ο γνωστός Αδωνις που άρχισε με το υστερικό του ύφος να καταγγέλλει τον Παπανδρέου, ότι παρεμβαίνει στο έργο της Δικαιοσύνης και ότι υιοθετεί τα όσα λένε «γνωστά ανθελληνικά κέντρα, Ελληνικό Παρατηρητήριο Συμφωνιών του Ελσίνκι, το site των αναρχικών, το *Indymedia*».

Την Κυριακή ήρθε η σειρά του Χρυσόχοϊδη να μιλήσει. Είπε τα εξής: «Όσο για ένα γεγονός που καταγγέλλεται τις τελευταίες μέρες, δηλαδή η καταγγελία για τον ξυλοδαρμό ενός αλλοδαπού στη Νίκαια, δέκα ημέρες πριν από τις εκλογές, με θάνατο που συνέβη δύο ημέρες μετά τις εκλογές, έδωσα εντολή και τοποθετήθηκε και ορίστηκε ειδικός πραγματογνώμονας, μαζί με τους επίσημους κρατικούς πραγματογνώμονες και αναμένω το πόρισμα. Δεν απολογούμαστε για κανέναν, ο οποίος δεν σέβεται τα δικαιώματα, την αξιοπρέπεια και την ανθρωπινή υπόσταση όλων των πολιτών». Η διαφοροποίηση από την τοποθέτηση Παπανδρέου είναι εμφανής με μια πρώτη κιόλας ανάγνωση.

Λίγο αργότερα στο βήμα

έτσι είπε ο Έλληνας πρωθυπουργός; Επειδή έχουμε και προηγούμενα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρκετά διασύρθηκε η χώρα ανεύθυνα και προ των εκλογών. Εγώ παίρνω την καλύτερη εκδοχή, ότι δηλαδή ο πρωθυπουργός είχε κακή πληροφόρηση, αλλά οφείλει ως σήμερα το βράδυ να πάρει πι-

μένα, όπως τον ξυλοδαρμό μέχρι θανάτου ενός πακιστανού μετανάστη από την Αστυνομία. Ηρθε και έκανε διορθωτικές κινήσεις ο αρμόδιος υπουργός, ο σοβαρός κ. Χρυσόχοϊδης. Και ευτυχώς! Έγινε η ιατροδικαστική έρευνα, με εκπρόσωπο της οικογένειας και βγήκε ότι ήταν πνευμονικό οίδημα. Τόσο εύ-

σπερε η αντιπολίτευση στην κυβέρνηση, μετά τη «διορθωτική» παρέμβαση Χρυσόχοϊδη. Κάποιοι ενημέρωσε τον Παπανδρέου γι' αυτό το περιστατικό. Δεν το έβγαλε από το μυαλό του. Ούτε το διάβασε από τις εφημερίδες, το υιοθέτησε και το έβαλε στις προγραμματικές του δηλώσεις. Ούτε είχε ενημέρωση μόνο από κάποιες ΜΚΟ. Δεν είναι πρωτάρης ο Παπανδρέου. Σίγουρα, για ένα τόσο σοβαρό θέμα, ζήτησε ενημέρωση από τον αρμόδιο υπουργό κι αυτός τον ενημέρωσε. Και του είπε την αλήθεια. Εκεί μπορεί να μη συνεννοήθηκαν καλά. Μπορεί να μην του είπε ο Χρυσόχοϊδης ότι η αλήθεια είναι μόνο για την ενημέρωσή του και όχι για να τη φωνάξει από το βήμα της Βουλής. Μπορεί να μη φαντάστηκε ότι πρέπει να του πει και αυτό. Ο,τι και να έγινε, η ουσία είναι πως ο Παπανδρέου είπε την αλήθεια. Είπε ότι ο πακιστανός μετανάστης ξυλοκοπήθηκε μέχρι θανάτου από την Αστυνομία. Αν αυτό ήταν γκάφα του, είναι μια γκάφα καλοδεχούμενη, αφού βοηθάει στην αποκάλυψη της αλήθειας που τόσο επιμελώς αποκρύπτεται.

Όταν συλλαμβάνονται νέοι, χιλιόμετρα μακριά και ώρα μετά τη λήξη μιας διαδήλωσης κατά την οποία έπεσαν μερικές πέτρες, και τους φορτώνονται κατηγορίες σε βαθμό κακουργήματος, με την εφαρμογή για πρώτη φορά του «κουκουλονόμου», δεν τρέχει τίποτα για την κυβέρνηση και τον υπουργό Χρυσόχοϊδη.

Όταν προσάγονται εκατό άνθρωποι μόνο σε μια βραδιά από τα Εξάρχεια, οι οποίοι προηγουμένως έχουν κατεξευτελιστεί (αναγκάστηκαν να μείνουν για ώρα γονατιστοί, υπό τους χλευασμούς και τις βρισιές των μπάτσων), πάλι δεν τρέχει τίποτα για την κυβέρνηση και τον Χρυσόχοϊδη.

Όταν όμως προσάγονται κάποιοι «επώνυμοι» Συριζαίοι, το πράγμα αλλάζει. Ο αρχηγός της Αστυνομίας διώχνεται κακή-κακώς, γιατί πρέπει να καταλάβει πως η κυβέρνηση δεν μπορεί να εκτίθεται έτσι. Δέρνουμε και εξευτελίζουμε μόνο τους «κακούς», όχι και τους «καλούς». Αφορμή γύρευε εξάλλου ο Χρυσόχοϊδης να κάνει ένα καλό ξεκαθάρισμα στα ηγετικά μπατσοκλιμάκια, ώστε να διώξει τα πουλέν της δεξιάς και να βάλει τα δικά του. Το ξεκίνησε με την ΚΥΠ, το συνεχίζει με την Αντιτρομοκρατική (το πρόγραμμα βρέθηκε με την... αναψηλάφηση των φακέλων 17Ν και ΕΛΛ, που υποτίθεται ότι είχαν κλείσει), βρήκε την ευκαιρία να φτάσει και στα ψηλά κλιμάκια της ΕΛΑΣ.

Προσοχή στις παγίδες και στις πεπτονόφλудες, λοιπόν.

ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΑΘΗΝΑ: ΑΓΑΘΟΥΠΟΛΕΩΣ 65-Τ. Κ. 112 25, ΤΗΛ. 8675243, FAX 8663100

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: ΜΠΑΚΑΤΣΕΛΟΥ 1 ΚΑΙ ΕΓΝΑΤΙΑ, ΤΗΛ-FAX 221898

http://www.eksegersi.gr, e-mail: kontra@eksegersi.gr

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΠΙΕΤΡΟΣ ΠΩΤΗΣ

ΕΚΤΥΠΩΣΗ: ΧΕΛΙΟΣ ΠΡΕΣ ΑΒΕΕ: Αγ. Άννης 24 - Αιγάλεω

